

ΠΑΡΕΜΙΒΩΛΗ

Τεύχος 125 • Τιμή τεύχους: 3,5€

Ραδιοκαταγραφές

για νέους ακροατές που
δεν παραμένουν θεατές

Συνεντεύξεις

Ρεπορτάζ

Απόψεις

Γκάλοπ

...η ραδιοφωνική
συντροφιά της Χ.Φ.Ε.
καταγράφει
την επικαιρότητα!

Κάθε Σάββατο, 7-7.30μμ,
στους 91,2 fm της
Πειραικής Εκκλησίας!

...εδώ η φωνή μας
ακούγεται δυνατά!

www.xfe.gr

σταθερά στο μέλλον

Αναζητήστε μας και στο facebook:
"Χριστιανική Φοιτητική Ένωση"

επικοινωνία
xfe@xfe.gr

ηλεκτρονικές
εγγραφές στην

ΠΑΡΕΜΒΥΛΗ

**Ο άγιος είναι ο ακέραιος.
Αυτός που δεν έχει επιμεριστεί.
Δεν έχει σαλαμποποιήσει την καρδιά του.
Είναι αυτός που έχει περισυλλέξει τα
μεταπτωτικά του κομμάτια και με απλό-
τητα τα 'χει αφήσει μπροστά στο θρόνο
του Θεού να τα συναρμόσει ξανά.**

Κάποιες φορές, η συχνή επανάληψη του ακούσμα-
τος ορισμένων λέξεων δημιουργεί μια εξοικείωση,
σε βαθμό που δεν βοηθά την πρόσληψη και συ-
νειδητοποίηση του σημαινόμενου. Μια από αυτές, είναι
η λέξη «άγιος», η οποία στα αγγλικά αποδίδεται συνήθως
ως «holy», που σημαίνει τίμιος, ακέραιος.

Ναι, ο άγιος είναι ο ακέραιος. Αυτός που δεν έχει επι-
μεριστεί. Δεν έχει σαλαμποποιήσει την καρδιά του σε υλικά
αγαθά και φιλοδοξίες, εφάμαρτες ηδονές και επιπόλαιες
σχέσεις, μικρούς θεούς και καθημερινούς θανάτους. Είναι
αυτός που έχει περισυλλέξει τα μεταπτωτικά του κομμάτια
και με απλότητα τα 'χει αφήσει μπροστά στο θρόνο του Θε-
ού να τα συναρμόσει ξανά. Έχει συντονίσει την καθολική
του ύπαρξη στη συχνότητα του Θεού· τη σκέψη του, την
ανάσα της ευχής του, το φαγητό, τις πράξεις, τη μελέτη,
την ψυχική του διάθεση, ακόμα και τον άσχημο λογισμό
και την πτώση του εξομολογητικά τα 'χει συντονισμένα
με το πρόσωπο του Πατέρα.

Σε μια τυχαία περιήγηση στο διαδίκτυο, συναντήσα-
με τη φωτογραφία ενός γλυπτού σε κάποιο πάρκο που
αναπαριστά τον Κύριο στην πορεία του προς το Γολγοθά,
να λυγίζει υπό το βάρος του Σταυρού. Ένα μικρό παιδάκι
καταβάλει προσπάθεια να σηκώσει με τα χεράκια του το
πίσω μέρος του Σταυρού για να Τον βοηθήσει. Η εικόνα
συγκινεί. Φέρνει στο νου τη φράση του Χριστού: «Αμήν,
λέγω υμίν· εάν μη στραφείτε και γέννησθε ως τα παιδιά, ου
μη εισέλθητε εις την βασιλείαν των ουρανών» (Ματθ. 18,
3), δηλαδή με απλά λόγια, αν δεν γίνετε σαν τα παιδιά,
αλήθεια σας το λέω, δεν πρόκειται να μπειτε στη Βασιλεία
των Ουρανών.

«Ποιος μπορεί να μας κάνει ξανά σαν τα παιδιά; Κανέ-
νας, εκτός από τον Ένα Χριστό με το παράδειγμά Του, τη
διδασκαλία Του και τη δύναμη του Αγίου Του Πνεύματος»,
λέει ο άγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς¹.

Να γίνουμε σαν τα παιδιά... Δηλαδή να αγωνισθούμε

Να ωριμάσουμε, να γίνουμε παιδιά

να επιστρέψουμε στην καθαρότητα και στην αμεριμνησία,
να νηπιάσουμε στην κακία και τα πάθη. Το παιδί έχει
πίστη (=εμπιστοσύνη) στον πατέρα του, του αρκεί ότι «το
λέει ο μπαμπάς» - εκδηλώνει τα συναισθήματά του, τον
πόνο, την αγάπη, την χαρά του, κάνει υπακοή, συγχωρεί
αμέσως, έχει ταπεινώση και είναι ήρεμο γιατί δεν έχει
δόλο, μίσος, αισχρούς λογισμούς. Με άλλα λόγια είναι
ακέραιο, άγιο. Γι' αυτό και όπως λέει ο άγιος Αυγουστίνος
«Η βασιλεία του Θεού έχει πόρτα χαμηλή. Για να μπεις
πρέπει ή να είσαι παιδί ή να σκύψεις»

¹ Αγ. Νικολάου Βελιμίροβιτς, «Ο πρόλογος της Αχρίδος», εκδ.
Άθως.

Ιδιοκτήτης: Χριστιανική Φοιτητική Ένωση
Ορθόδοξο Χριστιανικό Σωματείο

Καρύτση 14 - 105 61 Αθήνα, Τηλ. - Fax: 210 32.37.154

www.xfe.gr • e-mail: xfe@xfe.gr

www.paremvoli.gr • paremvoli@xfe.gr

Διευθύνεται από συντακτική επιτροπή.

Η Σύνταξη διατηρεί το δικαίωμα να μη δημοσιεύει

ή να συντέμνει τα κείμενα κατά την κρίση της

Εκδότης - Υπεύθυνος κατά νόμο: Αλέξανδρος Γκανάς

Διευθυντής Σύνταξης: Αγγελική Καλκάνη

Συντακτική επιτροπή: Μαρία Γούλα, Κλεάνθης Νιζάμης

Συντάκτες:

Διονυσία Αραβοπούλου, Αλέξης Βλάχος, Μαρία Γούλα, Πάννης Μπέκος, Βασιλική Μπέκου, Σοφία Μπουγά, Μαριαλένα Μωραΐτου, Μηνάς Νάϊδος, Κλεάνθης Νιζάμης, Μαρία Παπαδημητρίου, Μόνικα Παππά, Φιλοθέη Παππά, Γιώργος Πράρας, Χριστίνα Γούλα, Παναγιώτης Τσιάπρας, Δήμητρα Τζάφα, Φωτεινή Τερζάκη, Κώστας Τιφκιστής, Αθηνά Χαραλάμπους, Νίκος Τριαντόπουλος, Ελισάβετ Αντωνιάδου, Ιωάννα Κυριακούλη, Αλέξανδρος Γκανάς, Χρυσούλα Τιφκιστή, Αλέξανδρος Παναγόπουλος, Μαριάννα Ρουμेलιώτη, Πηνελόπη Τερζάκη, Χρήστος Χατζής

Υπεύθ. Μπλ/νωσης: Διονυσία Μαγούλη, Γιώργος Πράρας, Δήμητρα Τζάφα

Καλλιτεχνική επιμέλεια: Καλλιόπη Βγόντζα, Κυριάκος Παπαδόπουλος

Φωτογραφική επιμέλεια:

Αλέξανδρος Παλαιός, Βασίλης Λόντος, Γιάννης Σταυριανός
Δημήτρης Κρυφός, Ελένη Μαυρίδη, Δημήτριος Δημητρίου, Ανδρέας Πανταζής,
Νικόλαος Γεωργόπουλος, Μαγδαληνή Σταυριανού

Δημιουργικό - Παραγωγή:

«Λυχνία Α.Ε.», Υιοί Θ. Βγόντζα

Ανδραβίδας 7, Χαμόμυλο Αχαρνά, Τηλ. 210 34 10 436, www.lyhnia.com

Τιμή τεύχους: 3,5€

Συνδρομή Εξωτερικού: 20€ • Συνδρομή Εσωτερικού: 12€

Αριθμός άδειας: 868 • Κωδικός: 015475.

Η φωτογραφία του εξωφύλλου είναι του Βασίλη Λόντου,
τον οποίο και ευχαριστούμε θερμά.

Οι απόψεις που διατυπώνονται στα άρθρα, τις συνεντεύξεις και τις λοιπές δημοσιεύσεις δεν απηχούν κατ' ανάγκη και απόψεις της Συντακτικής Επιτροπής.

ΑΓΑΠΗΤΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ

- **Μην ξεχνάτε να ανανεώνετε εγκαίρως τη συνδρομή σας. Στην ετικέτα του πλαστικού φακέλου αναγράφεται η ημερομηνία λήξης της συνδρομής, π.χ. εάν γράφει 31/12/2015 σημαίνει ότι οφείλεται η συνδρομή των ετών 2016, 2017, 2018.**

- Η ανανέωση της συνδρομής μπορεί να γίνει με τέσσερις τρόπους:

- στα γραφεία της Χ.Φ.Ε στην Αθήνα, οδός Καρύτση 14 (4ος όροφος)
Θεσσαλονίκη (Αγ. Σοφίας 41)
Πάτρα (Παντανάσσης 61)
Λάρισα (Παπακυριαζή 30)
Πειραιάς (Πραξιτέλους 173).
- στα βιβλιοπωλεία «ΖΩΗ»: Αθήνα (Καρύτση 14), Θεσσαλονίκη, Λάρισα
- με ταχυδρομική επιταγή στη διεύθυνση του περιοδικού (Καρύτση 14 Τ.Κ. 105 61 Αθήνα)
- ηλεκτρονικά μέσω διαδικτύου, στην ιστοσελίδα: www.xfe.gr

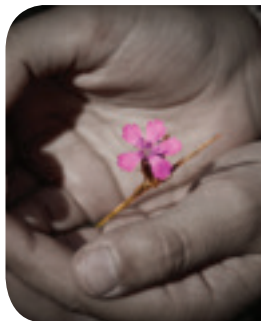
Περιεχόμενα

ΑΠΡ.-ΜΑΙΟΣ-ΙΟΥΝ. 2018 | Έτος ΚΙ' | Τεύχος: 125

- 1 Σύνταξη
- 2 Περιεχόμενα
- 3 Συνέντευξη Αρχιμ. π. Παύλος Κίτσος
«Η αγάπη αποκαλύπτεται στον υπερθετικό βαθμό»
- 6 Περιμένοντας στο διπλανό ουρανό
- 8 Χριστιανισμός και Επιστήμη:
αλληλοσυμπληρούμενα ή αλληλοαποκλειόμενα;
- 10 Θα μείνει ως πότε;
- 11 Υπάρχουν χέρια
- 12 «Ο κόσμος γίνεται πιο θρήσκος,
γιατί οι φτωχοί αναζητούν το Θεό»
- 14 «Πιστεύετε στο Θεό;
Δεν τον πιστεύω, αλλά τον φοβάμαι
- 15 «Διότι γνωρίζω»
- 16 #prayforGreece
- 18 Ό,τι σπέρνουμε αυτό και θα
απολαύσουμε
- 20 Η καλύτερη απόδειξη της αθανασίας
- 22 Αγώνας με εμπιστοσύνη στο Θεό
- 24 Αγάπη προς όλους
- 26 «Το πιο βαθύ σκοτάδι,
είναι πριν την αυγή»
- 28 ΤΟΚΕΙ ΜΑΡΥ
Ένα πλοίο που έσωσε
825 Έλληνες και Αρμένιους
- 29 Λόγου Χάρις
- 30 Το Γολγοθά σου μην τον φοβάσαι
- 32 Ο προφήτης Μωυσής και ο
τύπος του Σταυρού
- 34 Χ.Φ.Ε. Καβάλας: 8 Χρόνια
Κατασκηνωτικής Ζωής
- 36 Κατασκηνωτικές στιγμές στο Στόμιο!
- 37 Χ(Φ)ΙΟΣ 2018!
- 38 Συμβαίνουν
- 40 Θέματα Πνευματικής Ζωής
- 41 Η Φωνή των Πατέρων
- 42 Δραστηριότητες
- 44 Έντεχνο

#prayforGreece

Γενικά για θέματα μηχανοργάνωσης τηλεφωνείτε
στο 6934491892

- Κάθε συνδρομή ισχύει για το ημερολογιακό έτος, δηλ. από 1/1 - 31/12. Αυτό σημαίνει ότι θα αποστέλλονται τα προηγούμενα τεύχη του έτους, εκτός αν υπάρχει διαφορετική δική σας υπόδειξη.
- Εάν για κάποιο λόγο επιθυμείτε να μην λαμβάνετε πλέον την «Παρεμβολή», ενημερώστε μας. Διαφορετικά το τεύχος θα αποστέλλεται και η συνδρομή σας θα εκκρεμεί.
- Εάν αλλάξει η διεύθυνσή σας, ενημερώστε μας εγκαίρως γράφοντάς μας και τα παλιά και τα νέα στοιχεία σας.
- Περιμένουμε τις παρατηρήσεις, τα σχόλια, τις αντιρρήσεις και τις προτάσεις σας για την «Παρεμβολή»!

«Η αγάπη αποκαλύπτεται στον υπερθετικό βαθμό»

Συνέντευξη με τον Αρχιμ. π. Παύλο Κίτσο

Ιεροκήρυκα της Ι. Μ. Φιλίππων, Νεαπόλεως και Θάσου

«Υπερβαίνουμε τις ανάγκες μας, όταν γινόμαστε ανενδείς. Αλλά για να γίνουμε ανενδείς θα πρέπει τις μέριμνες μας να τις αποθέσουμε σε Κείνον ο οποίος μας υποσχέθηκε "ότι τα πάντα θα μας δοθούν" όταν του τα ζητούμε, με μια προϋπόθεση, να ζητούμε πρώτα την βασιλεία των ουρανών.»

«Παρεμβολή»: «Ο Θεός αγάπη έστιν» (Α' Ιωάν. 4, 8): μια καθοριστική αλήθεια για την ορθόδοξη πίστη. Τι σημαίνει όμως για κάθε άνθρωπο ότι ο Θεός είναι αγάπη, ότι ο Θεός τον αγαπά και ποια είναι τα χαρακτηριστικά αυτής της αγάπης;

π. Παύλος: Συνήθως ο θεολογικός τρόπος προσέγγισης της θεότητας είναι ο αποφατικός λόγος, τι δεν είναι ο Θεός, αφού η διάνοιά μας αδυνατεί να προσεγγίσει τα του Θεού. Ο Ευαγγελιστής Ιωάννης, όμως, προσδιορίζει με το «εστιν» τον Θεό ως «αγάπη». Είναι αυτός ο οποίος ονομάζεται ο «ηγαπημένος» επειδή βίωσε την αγάπη ως δώρο από το Θεό αλλά και ως δική του ανταπόδοση.

Ο Θεός είναι η αγάπη. Και αυτή η αγάπη αποκαλύπτεται στον υπερθετικό βαθμό με την ενσάρκωση και την σταυρική θυσία του Υιού Του. Αυτή η θυσιαστική παρέμβαση του Θεού, στο σχέδιο της θείας οικονομίας, ανατρέπει την διαγεγραμμένη πορεία του ανθρωπίνου γένους και επαναπροσδιορίζει το τέλος και τον σκοπό αυτής της πορείας. Έτσι, όταν αναζητούμε να ανακαλύψουμε το περιεχόμενο, αλλά και το νόημα της θείκης αγάπης για την ζωή μας, δεν έχουμε παρά να στρέψουμε το βλέμμα μας από τον εαυτό μας προς τον σταυρό. Η πρώτη στάση αυτής της προσπάθειας είναι η **έξοδος από το εγώ**, η δεύτερη είναι η **άνοδος από τη γη προς τον ουρανό** και η τρίτη είναι η **δημιουργία σχέσεων με τους άλλους συνοδοιπόρους** και με τον Θεό.

«Π»: π. Παύλε, ιδίως στα χρόνια της κρίσης, έχει αυξηθεί η ανεργία και η μετανάστευση των νέων ανθρώ-

πων που, λόγω της κατάστασης δεν έχουν την άνεση να δημιουργήσουν, όπως τις προηγούμενες δεκαετίες, νωρίς οικογένεια. Πώς η ζωή αυτών των ανθρώπων που αντιμετωπίζουν, κάποιοι από αυτούς, ακόμα και θέμα βιοπορισμού, πλέον, μπορεί να μπολιαστεί με την πίστη στο Θεό και να μην πελαγοδρομήσουν με τις βιοτικές ανάγκες;

π. Π.: Οι βιοτικές μέριμνες πάντα θα υπάρχουν, όσο ο άνθρωπος συνεχίζει να είναι ένα κομμάτι της γης. Και όλοι είμαστε «γη και σποδός». **Υπερβαίνουμε τις ανάγκες μας, όταν γινόμαστε ανενδείς. Αλλά για να γίνουμε ανενδείς θα πρέπει τις μέριμνες μας να τις αποθέσουμε σε Κείνον ο οποίος μας υποσχέθηκε «ότι τα πάντα θα μας δοθούν» όταν του τα ζητούμε, με μια προϋπόθεση, να ζητούμε πρώτα την βασιλεία των ουρανών.** Η σημερινή κρίση δεν είναι τόσο οικονομική -ένα ταξίδι στην αφρικανική ήπειρο μπορεί να μας πείσει γι' αυτό- είναι μια υπαρξιακή κρίση. Το προσδιορίζει πολύ όμορφα ο Άγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς λέγοντας ότι χάσαμε την σχέση μας με τον Θεό, με τον εαυτό μας και τους άλλους, πιστεύοντας πως η πληρότητα της ύπαρξής μας ενυπάρχει στη διαρκή απόκτηση υλικών αγαθών και απολαύσεων. Γι' αυτό η ψυχή μας πονάει σήμερα.

«Π»: Έχει ειπωθεί ότι η μάστιγα του αιώνα μας θα είναι, όχι τα ναρκωτικά ή ο καρκίνος ή τα καρδιακά επεισόδια, αλλά τα ψυχολογικά προβλήματα ή οι ψυχασθένειες. Με το τρέξιμο που έχει καθένας από μας, το άγχος, οι κρίσεις πανικού, η κατάθλιψη κ.λπ. καθη-

μερινά χτυπούν ή μπορεί να χτυπήσουν την πόρτα στον καθέναν μας. Πώς μπορεί αυτή η έννοια της αγάπης του Χριστού, που πολλές φορές ακούγεται λίγο θεωρητική, να δώσει λύσεις πρακτικές και να γεμίσει το κενό του πάσχοντος σύγχρονου ανθρώπου;

π. Π.: Δυστυχώς δεν είναι μια υπόθεση αλλά μια τραγικά βιωμένη πραγματικότητα. Ο άνθρωπος σήμερα πάσχει ψυχικά επειδή έχει πάψει να είναι πρόσωπο αληθινό. Να ενδυναμώνεται δηλαδή από τον Άρτο της ζωής και από την αγαπτική του σχέση με τον άλλο άνθρωπο. Αν ακούσουμε προσεκτικά την Κυριακή Προσευχή θα δούμε ότι στο κέντρο της δεν βρίσκεται ούτε ο Θεός, ούτε ο άλλος άνθρωπος, αλλά ο εαυτός μας. Η αγάπη μας για τον εαυτό μας γίνεται το μέτρο της αγάπης του πλησίον και μέσω αυτής της αγάπης μπορούμε να ομολογήσουμε ότι αγαπούμε και τον Θεό χωρίς να είμαστε ψεύτες. Αν έτσι προσδιορίσουμε την ζωή μας τότε έχουμε πετύχει, θεία χάριτι, την μακαριότητα. Τότε η ψυχή μας θεραπεύεται από τα άγχη της και τις πληγές της και ενισχυμένη από την κοινωνία με τον Θεό βιώνει τις όποιες δοκιμασίες ως ευλογίες και αφορμές τελειότητας.

«Π»: *Πώς ο Θεός καταργεί με την αγάπη του τη μοναξιά μας;*

π. Π.: Ο πιστός δεν είναι ποτέ μόνος, αφού πάντοτε ο Θεός είναι μαζί του και μαζί με τον Θεό είναι και οι αγαπώντας αυτόν, όλοι δηλαδή οι συνοδίτες της στενής και τεθλιμμένης οδού. Κάθε μέρα προσευχητικά θα πρέπει να αφουγκραζόμαστε τα χνάρια της αγαπτικής παρουσίας του Θεού στην ζωή μας και τις αντιλήψεις των στα πρόσωπα των αδελφών μας. Στην κοινωνία του σώματος του Χριστού μας, την Εκκλησία, δεν μπορεί να είμαστε ποτέ μόνοι, αφού είμαστε η σύναξη των δυναμικά αγίων που εισέρχονται στον χώρο της Βασιλείας του.

«Π»: *Πριν από λίγους μήνες, η Ελλάδα παρακολουθούσε συγκλονισμένη την πυρκαγιά στο Μάτι Αττικής που μέσα σε λίγη ώρα οδήγησε στο θάνατο 100 ανθρώπων, κατέστρεψε τεράστια έκταση δάσους, κατοικίες και ερήμωσε ζωές. Αλλά και πέρα από στιγμές εθνικού πένθους όπως αυτή, καθένas από εμάς βιώνει στιγμές πόνου, θλίψης, απώλειας αγαπημένων προσώπων. Τι θα απαντούσατε σε κάποιον πονεμένο άνθρωπο που, παρά την καλή του διάθεση, αδυνατεί σε κάποια στιγμή της ζωής του να εντοπίσει την αγάπη του Θεού και αναρωτιέται πώς και γιατί συνέβη ένα οδυνηρό γεγονός;*

π. Π.: Είναι αλήθεια πώς υπάρχουν κάποιες στιγμές μεγάλης οδύνης, πένθους και θλίψης, κυρίως εξαιτίας της απώλειας αγαπημένων μας προσώπων. Και τότε η ψυχή μας είναι ταραγμένη άχρι θανάτου, αλλά ας ενθυμηθούμε ακριβώς εκείνες τις στιγμές την αγάπη του Θεού. Εκείνος πρώτος βίωσε την πιο τραγική απώλεια, την απομάκρυνση των πρωτοπλάστων από την ζωογόνα αγάπη Του. Εκείνος βίωσε την απώλεια της μεγαλοσύνης του για να γίνει άνθρωπος, και Εκείνος βίωσε την απώλεια των αγαπημένων του επάνω στον σταυρό. Αλλά

και Εκείνος με την Ανάστασή Του μας βεβαίωσε ότι δεν υπάρχει αληθινή απώλεια αλλά μετάβαση εκ του θανάτου εις την ζωή. Μέσα στο φως της Αναστάσεώς Του, ο θάνατος, ο πόνος, η θλίψη, η καταστροφή μετατρέπονται σε ζωή, δύναμη, χαρά, αναδημιουργία. Γιατί Εκείνος τα πάντα τα κάνει καινούργια. Και μείς μετέχουμε σ' αυτήν την ευθύνη της αγάπης Του, προσφέροντας θυσιαστικά τη δική μας αγάπη στον κόσμο ολόκληρο, για να γίνει παράδεισος όλος ο κόσμος.

«Π»: *Υπάρχει ο κίνδυνος, προκειμένου να αποφύγουμε την ευθύνη της σχέσης με το Χριστό, να βιώσουμε την πίστη ως έναν επιφανειακό συναισθηματισμό; Εάν ναι, πώς μπορούμε να αποφύγουμε αυτή την παγίδα και να χτίσουμε μια σχέση στέρεη και ζωντανή με τον Θεό;*

π. Π.: Ναι υπάρχει αυτός ο κίνδυνος. Τον ζει καθ' υπερβολήν η δυτική χριστιανοσύνη, όμως **η σχέση μας με τον Χριστό δεν μπορεί να είναι συναισθηματική παρά κυρίως οντολογική.** Το συναίσθημα μπορεί να μας εγκλωβίσει σε μια κατ' επίφαση θρησκευτικότητα που δεν είναι ζωή, μπορεί όμως να γίνει και η αρχή της σχέσης μας με τον Χριστό. **Όπως όταν ερωτευόμαστε πρώτα πλημμυρίζουμε με συναισθήματα και μετά φθάνουμε στην οντολογική ένωση των προσώπων με το μυστήριο του γάμου «εις σάρκα μίαν».** Το αντίθετο βέβαια συμβαίνει με την γέννηση του ανθρώπου. Προηγείται η οντολογική σχέση μητέρας παιδιού και έπονται τα συναισθήματα. **Στη σχέση μας με τον Χριστό θα πρέπει να αναζητούμε να γίνουμε σύναιμοι και σύσσωμοί Του και όχι μόνο να νοιώθουμε συναισθήματα. Σ' αυτό μας βοηθάει η λειτουργική ζωή της Εκκλησίας μας.** Η μετοχή στην μυστηριακή ζωή και, πρωτίτως, στο μέγα μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας είναι μια υπαρξιακή μετοχή στον χώρο της Θείας Χάριτος όπου η αγιαστική θεία Χάρις μας καθιστά μέλη ζωντανά του σώματος του Χριστού.

«Π»: *Τι συμβουλή θα δίνετε σε ένα νέο, που προσπαθεί μέσα στην πορεία της ζωής, της εσωτερικής καλλιέργειας και της πνευματικής οικοδόμησης, να χτίσει σωστά την προσωπική του σχέση με το Θεό και να γευτεί αυτή την ομορφιά και τη γλύκα της αγάπης Του;*

π. Π.: Να συνεχίσει να οικοδομεί, ή μάλλον να συγκεντρώνει τα υλικά της πνευματικής οικοδομής του, χρυσό, άργυρο, λίθους πολυτελείς. Ο μέγας Οικοδόμος Χριστός θα κτίσει εκείνος το οικοδόμημά μας, σε στέρεο έδαφος που είναι η πίστη και η αγάπη. Η αγάπη Του σταυρωμένη θα στέκεται δίπλα μας έως της συντελείας των αιώνων.

«Π»: *π. Παύλε, σας ευχαριστούμε θερμά για την επικοινωνία αυτή.*

Επιμέλεια:
Κλεάνθης Νιζάμης

Περιμένοντας στο διπλανό ουρανό

Κάποτε λοιπόν ανοίγουν οι ουρανοί, κάτι νύχτες σαν κι αυτή, απλά εσύ μπορεί να μην είσαι καν εκεί. Γιατί απλά ζεις σε διπλανό ουρανό.

Καθισμένος σε ένα σκαμνί, κρατώντας την κιθάρα σταματάει για μια στιγμή να παίζει και συνομιλεί μαζί μας με μια ιστορία. Κάθε του τραγουδι άλλωστε είναι εμπνευσμένο από μια ιστορία!

«Θα πω μια ιστορία. Παρακολουθούσα ένα εξαιρετικό ντοκιμαντέρ που έχει γυριστεί για έναν σπουδαίο Έλληνα σκηνοθέτη. Πολύ καλό, άμα το βρείτε να κάτσετε να το δείτε. Σε μια σκηνή, λοιπόν, κάθεται ο εν λόγω σκηνοθέτης μπροστά από μια πόρτα, κοιτάζει τον ουρανό και λέει: “Κάθε Θεοφάνεια στέκομαι και κοιτάζω τον ουρανό γιατί από παιδί μου είχαν πει ότι αυτή τη μέρα ανοίγουν οι ουρανοί. Έτσι λοιπόν κάθε χρόνο κάθομαι και περιμένω, αλλά δεν τους είδα ποτέ να ανοίγουν. Ίσως τελικά αυτό να είναι το νόημα, να περιμένεις, να πιστεύεις ότι θα ανοίξουν οι ουρανοί και να περιμένεις πότε θα συμβεί αυτό”».

*Λένε ότι άμα το πιστέψεις
κάποτε ανοίγουν οι ουρανοί
κάτι νύχτες σαν αυτή,
με το βλέμμα καρφωμένο
βλέπω κάτι αεροπλάνα και σκιές
στον γαλαξία τη γραμμή.
Δεν πειράζει μου αρκεί.
Μπορώ να περιμένω.¹*

Η μελωδία και οι στίχοι κατέκλυσαν το χώρο και το νου μας κι άρχισαν να μας ταξιδεύουν, όπως ένας δορυφόρος

¹ «Περιμένω», Στίχοι- Μουσική - Ερμηνεία: Παύλος Παυλίδης

ταξιδεύει γύρω από τη γη, διαρκώς σε κίνηση, πιο κοντά στα άστρα από οτιδήποτε άλλο έχει φτιάξει ο άνθρωπος, αλλά πάντα στην ίδια απaráλλακτη τροχιά. Γύρω και γύρω και ξανά και ξανά, έτσι και ο νους μας περιστράφηκε γύρω από την ιστορία του και τους στίχους του τραγουδιού, κυρίως γιατί η ιστορία μάς είναι τόσο γνώριμη, ανατριχιαστικά οικεία και το τραγούδι τόσο παραλυτικά μελαγχολικό, με τρόπο που η ηρεμία που σε γεμίζει και το μειδίαμα στο πρόσωπο σου δεν ξέρεις αν αποτελούν μια καθουσιαστική γαλήνη ή μια φυλακή, τα δεσμά της οποίας οφείλεις σύντομα να σπάσεις.

Η αναγνώριση της **υπομονής** και της **προσμονής** οδηγεί σε μια ανακούφιση. «Δεν είμαι μόνος», σκέφτεται κανείς. Υπάρχουν κι άλλοι που βιώνουν την ίδια κατάσταση, αυτοκριτικά κοιτάζοντας τον εαυτό και αναγνωρίζοντας ότι η ζωή τους δε βρίσκεται εκεί που θα ήθελαν. Αυτοκριτικά αναγνωρίζοντας ότι δεν υπάρχει κάτι που να πιστεύουν ή να ξέρουν ότι πρέπει να κάνουν για να αλλάξουν την κατάσταση. Μονάχα μπορούν να περιμένουν, να περιμένουν να ανοίξουν οι ουρανοί. Η υπομονή αναγνωρίζονταν πάντα ως σπουδαία αρετή και ως εκ τούτου αυτός που ξέρει ότι μπορεί να περιμένει, ίσως έχει τελικά δίκιο, ίσως να βρίσκεται στο σωστό δρόμο. «Είναι και του Θεού αυτά τα πράγματα», θα προσθέσει κάποιος, «πρέπει να έρθει η ώρα τους, να δοκιμαστείς, να μάθεις, να ωριμάσεις, να γνωρίσεις, να γνωρίσεις τον εαυτό σου και σιγά σιγά τα πράγματα αλλάζουν. Ανοίγουν οι ουρανοί».

Καθλωμένος, στέκεσαι και περιμένεις. **Ο καιρός περνάει και τίποτα δεν αλλάζει. Ανίκανος να αντιδράσεις, κοιτάς τον ουρανό, κανένα σημάδι δε φαίνεται, ίσως**

μονάχα μια ασπμήνια ακτίνα φωτός που διαπερνάει τα σύννεφα. **Every sky has a silver lining²** και κάποιος στη δείχνει και εσύ τον κοιτάς με κάποια καταφρόνια, αφού δεν αναγνωρίζει το πραγματικό πρόβλημα και τις πραγματικές σου προσδοκίες και επικεντρώνεται στις λεπτομέρειες. Πόσον καιρό μπορείς να περιμένεις μέχρι να αποδεχτείς ότι δε φταίνε οι ουρανοί, πόσο καιρό θα τρώγεσαι μέχρι να βγάλεις από μέσα σου αυτή τη φοβερή διαπίστωση, ότι δηλαδή το λάθος είναι δικό σου, ότι εσύ είσαι ανήμπορος. Μπορείς να περιμένεις δηλώνεις με περηφάνια, αλλά μήπως αυτό είναι το πρόβλημα; Δεν ανοίγουν οι ουρανοί.

Γεννιέται επομένως το ερώτημα, πότε το να περιμένεις είναι υπομονή και λογίζεται ως αρετή και πότε είναι καθήλωση; **Πότε δηλαδή ο ουρανός είναι δύσκολος, απαιτητικός και πεισματάρης, αλλά τελικά σε θέση να κινηθεί, να αλλάξει, να ανοίξει και πότε είναι απλώς ένα αδιαπέραστο τείχος, που μας παραλύει και μας διαλύει, αφήνοντάς μας μόνο αυτό το περιμένω σαν παρασύνθημα για να κρατηθούμε μακριά από την απελπισία.**

Την απάντηση την έδωσε πάλι ο τραγουδοποιός, φέρνοντας στο προσκήνιο ένα από τα λιγότερο γνωστά τραγούδια του, για το οποίο δήλωσε όμως ότι είναι από τα αγαπημένα του.

*«Άνθρωποι που περπατούν στο δρόμο
λες κι ακολουθούνε μια σκιά,
πάντα προχωρούν χωρίς να φτάνουν πουθενά.*

Άνθρωποι που νιώθουν μες στο πλήθος μοναξιά.

2 Αγγλική παροιμία

*Άνθρωποι που περπατούν στο δρόμο
λες κι ακολουθούν κάποιο νεκρό,
άνθρωποι χαμένοι μες στο χρόνο, όπως κι εγώ.*

Άνθρωποι που δεν μπορούνε να πούνε σ' αγαπώ.

*Στέκονται μπροστά στον ίδιο τοίχο
λες και βλέπουν κάτι φοβερό,
λύνουν διαρκώς τον ίδιο γρίφο, όπως κι εγώ.*

Άνθρωποι που ζουν στον διπλανό ουρανό.»³

Κάποτε λοιπόν ανοίγουν οι ουρανοί, κάτι νύχτες σαν κι αυτή, απλά εσύ μπορεί να μην είσαι καν εκεί. Γιατί απλά ζεις σε διπλανό ουρανό.

Ποιος σε έβαλε εκεί, κανείς δεν ξέρει. Ίσως να ήσουνα εσύ, ίσως κάποιος άλλος. Ποιος σε κράτησε εκεί, κανείς δεν ξέρει. Ίσως να ήσουνα εσύ, ίσως κάποιος άλλος. Ποιος σε έβγαλε από εκεί. Μπορεί να ήσουνα εσύ, κανένας άλλος.

Επιμέλεια:
Αλέξανδρος Γκανάς
Τελειόφ. Ηλεκτρολόγων Μηχανικών &
Μηχανικών Υπολογιστών Ε.Μ.Π.

3 «Στον διπλανό ουρανό», Στίχοι, Μουσική, Ερμηνεία: Παύλος Παυλίδης

Χριστιανισμός και Επιστήμη: αλληλοσυμπληρούμενα ή αλληλοαποκλειόμενα;

Φωτογραφίες: (δεξιά) Βασίλης Λόντος, (κάτω) Ανδρέας Πανατζής

Πρόσφατα κυκλοφόρησε η είδηση ότι ένας νέος επιστήμονας με διδακτορικό στη φυσική από το πανεπιστήμιο Stanford της Καλιφόρνια, ο οποίος ασχολείται ενεργά με τις θετικές επιστήμες, αποφάσισε να γίνει ιερομόναχος σε μονή της γενέτειράς του, του Ηρακλείου. Ο μοναχός Αθηναγόρας σπούδασε σε προπτυχιακό και μεταπτυχιακό επίπεδο τη φυσική επιστήμη και έκανε τη διδακτορική του διατριβή στον τομέα της φυσικής συμπυκνωμένης ύλης, υπεραγωγιμότητας και κβαντικής θεωρίας μαγνητισμού.

Αναρωτιέμαι όμως ως καλόπιστος αναγνώστης αυτής της είδησης: «Μα είναι δυνατόν να ασχολείται με τις φυσικές επιστήμες και να πιστεύει στο Θεό, πόσο μάλλον να γίνει μοναχός;» Ο ίδιος αναφέρει πως «**πρέπει να έχει κάποιος μεγάλη αγάπη και φλογερό έρωτα για τον Χριστό για να αποφασίσει να αφήσει τα πάντα στην άκρη και να αφιερώσει την ψυχή του και όλη του την ύπαρξη σε Αυτόν. Δεν απορρίπτω την επιστήμη αλλά όσο περνά ο καιρός, συνειδητοποιώ ότι η πνευματική ζωή δεν μπορεί να συγκριθεί με τίποτε**». Με αφορμή την τολμηρή και παράλογη κατά κόσμο απόφασή του, αξίζει να ερευνήσουμε τις σχέσεις του χριστιανισμού με την επιστήμη κατά τη διάρκεια της συνύπαρξής τους στον κόσμο και να εμπνευστούμε από τα παραδείγματα των αγίων και των πιστών που συνέβαλαν στην εξέλιξη και την πρόοδο αυτής.

Ο πρώτος χριστιανός επιστήμονας που ξέρουμε είναι ο **ευαγγελιστής Λουκάς**, ο οποίος όντας γιατρός συνέγραψε το ευαγγέλιο και τις Πράξεις των Αποστόλων. Γιατροί υπήρξαν επίσης, **οι άγιοι Ανάργυροι Κοσμάς και Δαμιανός, Κύρος και Ιωάννης, Παντελεήμων και Ερμόλαος, Θαλλέλιος και Τρύφων, Σαμψών και Διομήδης**. Ο διασημότερος ιατρός της αρχαιότητας μετά τον Ιπποκράτη, ο Γαληνός, ήταν χριστιανός.

Ο Μέγας Βασίλειος, επίσης γιατρός, στην Εξαήμερό του χρησιμοποιεί όλες τις επιστημονικές ανακαλύψεις της εποχής του για να δείξει την εσφαλμένη εικόνα των αρχαίων για τον κόσμο και το ότι ο Χριστιανισμός δεν απειλείται από την επιστήμη εφόσον και οι δύο υπηρετούν την αλήθεια και τον

άνθρωπο. Σπουδαίος γιατρός το έργο του οποίου συνεχίζει να χρησιμοποιείται ως και σήμερα, υπήρξε **ο Άγιος Λουκάς Συμφερουπόλεως**, ο οποίος δημοσίευσε σαράντα επιστημονικά έργα, ασχολήθηκε ιδιαίτερα με τη γενική αναισθησία και έθεσε τα θεμέλια για μία ολόκληρη ιατρική ειδικότητα.

Αξίζει να αναφερθεί επίσης **ο Ιωάννης Φιλόπονος**

Η επιστήμη εξετάζει το «πώς» δημιουργήθηκαν και λειτουργούν ο κόσμος, οι φυσικοί οργανισμοί, ο άνθρωπος. Η θρησκεία ασχολείται με το «γιατί» και το «ποιος» έχει δώσει πνοή σε κάθε ζωντανή ύπαρξη.

κυρίως για δύο λόγους: ο πρώτος είναι ότι απαντά στους νεοπλατωνικούς γιατί το σύμπαν δεν είναι αιώνιο και άφθαρτο, κάτι το οποίο κυκλοφορούσε τότε ως ιδέα και ο δεύτερος λόγος είναι ότι ο Ιωάννης εφηύρε την ιδέα της κινητικής ορμής διατυπώνοντας χίλια χρόνια πριν τον Νεύτωνα τον δεύτερό του νόμο.

Άλλα παραδείγματα ανθρώπων που αφιέρωσαν την ζωή τους στο Θεό, δραστηριοποιούμενοι παράλληλα και στον τομέα της επιστήμης, αποτελούν ο ρωμαιοκαθολικός ιερέας **Τζωρτζ Λεμαίτρ**, ο οποίος υπήρξε εισηγητής της θεωρίας της μεγάλης Έκρηξης, ο μοναχός **Γκρέγκορ Μέντελ** γνωστός ως ο πατέρας της γενετικής και ως ο ερευνητής που ανακάλυψε την κληρονομικότητα και ο **Φράνσις Κόλλινς**, ο χριστιανός συγγραφέας του βιβλίου «Η γλώσσα του Θεού», ο οποίος εργάστηκε ως επικεφαλής του προγράμματος για την αποκρυπτογράφηση του ανθρώπινου γονιδιώματος. Κλείνοντας θα ήταν παράλειψη να μην αναφερθώ στον **Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Μεσογαίας και Λαυρεωτικής κ. Νικόλαο** και τις σπουδές του στο Harvard και στο M. I. T.

Παρατηρώντας την πορεία των προαναφερθέντων χριστιανών επιστημόνων, οδηγούμαστε στο συμπέρασμα πως η υποτιθέμενη κόντρα μεταξύ πίστης και επιστήμης είναι αποτέλεσμα της σκέψης κάποιων φανατικών, οι οποίοι αναγάγουν την επιστήμη σε μεταφυσική και ιδεολογία νομίζοντας ότι μπορεί να απαντήσει και στο περί Θεού ερώτημα. Στη δημιουργία της εντύπωσης της φαινομενικά ασυμβίβαστης πορείας της πίστης και της επιστήμης, συνέβαλαν βέβαια

κατά καιρούς και ορισμένοι πιστοί, οι οποίοι εμμένοντας στο γράμμα, ξεχνούσαν το πνεύμα της Γραφής. Όσοι τάσσονται πάντως υπέρ του ασυμβίβαστου της θρησκείας και της επιστήμης, παραβλέπουν το γεγονός πως **η επιστήμη εξετάζει το «πώς» δημιουργήθηκαν και λειτουργούν ο κόσμος, οι φυσικοί οργανισμοί, ο άνθρωπος. Η θρησκεία ασχολείται με το «γιατί» και το «ποιος» έχει δώσει πνοή σε κάθε ζωντανή ύπαρξη.** Γι' αυτό, ως επιστήμονες οι άγιοι αναζητούσαν να βρουν τους νόμους που διέπουν το σύμπαν, δίχως να αμφιβάλουν για την αλήθεια και την ύπαρξη του μεγάλου Νομοθέτη.

Στην ορθόδοξη παράδοση δεν υπάρχει καμία αντίφαση του να είναι κανείς θετικός επιστήμονας και πιστός χριστιανός κι αυτό γιατί ο Χριστιανισμός έχει να κάνει με το άκτιστο και οι θετικές επιστήμες με το κτιστό. Η ανθρωπότητα, λοιπόν, χρειάζεται την επιστήμη, όπως και η επιστήμη χρειάζεται το Χριστιανισμό, γιατί όπως γράφει ο Πλάτων: *πᾶσά τε ἐπιστήμη χωριζομένη δικαιοσύνης καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς πανουργία, οὐ σοφία φαίνεται*¹.

Επιμέλεια:
Δημήτρης Βερδελής
Ασκούμενος Δικηγόρος

Πηγές

<http://www.kathimerini.gr/980479/article/epikairothta/ellada/apo-doktwr-fysikh-ssthn-kalifornia-monaxos-sto-hrakleio?platform=hootsuite>

<https://vizantinaistorika.blogspot.com/2016/07/490-570.html?m=1>

1 Πλάτωνος, Μενέξενος [247a].

Θα μείνει ως πότε;

Φωτογραφία: Αγγελική Καλκάνη

Κοίτα να είναι όμορφη η ψυχή σου γιατί όσο μεγαλώνεις θα είναι η μοναδική ομορφιά που θα σου μείνει.

Οι γυναίκες έχουν λένε απ' την φύση τους μεγαλύτερη εγρήγορση απ' τους άνδρες στο ζήτημα του χρόνου και στο πέρασμά του. Σήμερα δε, θύματα των οικονομικών συμφερόντων της βαριάς βιομηχανίας της "ομορφιάς", θύματα τόσο από οικονομικής όσο και από ψυχολογικής άποψης, ξεδεύουν και ξεδεύονται στο μάταιο κυνήγι της αγέραστης ομορφιάς και της αιώνιας νεότητας, αφήνοντας να ξεφεύγει μεσ' απ' τα δάχτυλά τους το νόημα: το έσωθεν του ποτηρίου.

Κι έρχεται αυτό το όμορφο στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης να υπενθυμίσει τα βασικά.

Ακουγεται ίσως κάπως απότομο, κάπως σκληρό. Μα είναι η αλήθεια άραγε;

Και ναι και όχι. **Γιατί υπάρχει η ομορφιά της νιότης, η ακηλίδωτη και ολόφρεσκη, υπάρχει όμως και άλλου είδους ομορφιά. Ομορφιά, που παραμένει όσα χρόνια κι αν περάσουν, και λάμπει στο πρόσωπο μιας εξηντάχρονης μανούλας που χαμογελάει γλυκά, ή στο ρυτιδωμένο πρόσωπο μιας ενεννιάχρονης γιαγιάς που φωτίζεται από αγάπη. Κι αυτή η ομορφιά είναι ασυγκρίτως πιο πολύτιμη, γιατί είναι δοκιμασμένη κι έχει αποδειχτεί και γενναία και αληθινή.**

Ας είμαστε όμως ειλικρινείς με τους εαυτούς μας. Απωθούμε το γήρας γιατί αρνούμαστε τον θάνατο. Όμως, και 90 και 100 και 125 ακόμη χρόνια αν ζήσουμε... Λίγα είναι, πολύ λίγα, σε σχέση με αυτό που ζητάει η ψυχούλα μας.

Επομένως γιατί να μην βάλουμε στόχο αυτό ακριβώς που κατά βάθος θέλουμε; **Την αιώνια ομορφιά, την ομορφιά στα μάτια του Θεού όταν θα ατενίζει την ψυχή μας. Αυτήν να πετύχουμε!**

Επιμέλεια:
Μαριαλένα Μωραΐτου
Δικηγόρος,
Φοιτ. Φιλολογίας ΕΚΠΑ

Υπάρχουν χέρια

Φωτογραφία: Ελένη Μαυρίδη

Ο κόσμος σήμερα συνεχώς ζητά. Ζητά και απαιτεί πολλές φορές αδηφάγα, πάσχει από το φόβο μήπως χρειαστεί κάτι αύριο. Μήπως δεν το έχει και δυστυχήσει. Σε μια τέτοια κατάσταση αλλόφρονος ζήτησης υπάρχουν κάποιες μορφές βαθιά επαναστατικές, κι ας μην το γνωρίζουν οι ίδιες πως είναι, με χέρια αλλιώτικα και σπάνια, χέρια της προσφοράς.

Είναι τα χέρια που ενσαρκώνουν τα λόγια που είπε Εκείνος: «δωρεάν έλαβετε, δωρεάν δότε» (Ματθ. 10, 8). Συνήθως αυτά τα χέρια δεν είναι τα κατά κόσμον «χορτασμένα». Μπορεί να είναι πληγωμένα, μπορεί να έχουν σηκώσει βάρη και να έχουν ψηλαφίσει πόνο και θλίψη μα... κοίτα να δεις! Ενώ έχουν λίγα, μοιάζει να τα δίνουν όλα. Όπως λέει και ο συγγραφέας «αυτοί πιστεύουν στη ζωή και στη γενναιοδωρία, για αυτό και το σεντούκι τους

δεν αδειάζει ποτέ. Δίνουν έτσι απλά όπως η μυρτιά ξεχύνει την ευωδιά της εκεί κάτω στη μακρινή κοιλάδα. Ο Θεός μιλάει μέσα απ' τα χέρια τους και μέσα απ' το βάθος των ματιών τους»¹.

Είναι αυτή η φλογισμένη από αγάπη ψυχή που δεν μπορεί να μείνει έγκλειστη, απομονωμένη αλλά ξεχειλίζει από δοτικότητα, θέλει να το μοιραστεί αυτό που αισθάνεται, να έρθει σε κοινωνία με τον αδερφό που νιώθει πως αποτελεί κομμάτι του σώματος του. Με χέρια αστείρευτα που χαίρονται σαν δίνουν και μένουν πάντα ανοιχτά, για αυτό και είναι πάντα γεμάτα. Δίνουν όχι μόνο ελεημοσύνη, αλλά και λόγο παρηγοριάς, αφιερώνουν χρόνο και κατανόηση, συμπαραστέκονται, όλα αυτά είναι η προσφορά τους.

Στην προσφορά καταφέρνει η καρδιά να ξεπεράσει τον εγωισμό, βλέπει την ανάγκη του άλλου και δεν περιστρέφεται μόνο γύρω από τα δικά της θέλω. Έτσι αυτός ο μικρός εαυτός καταφέρνει μέσα από το ξεπέραςμα και τη συντριβή του να γίνει κάτι μεγάλο για κάποιον άλλο άνθρωπο. Είναι τέτοια η ευλογία της προσφοράς, κυρίως, για εκείνον τον δότη κι έπειτα για τον λήπτη. Έχει γεύση παραδείσια τούτο το μοίρασμα της καρδιάς με τον αδερφό και ευωδιάζει χαρά αληθινή.

Υπάρχει ένα τραγούδι² που μιλάει για τούτα τα χέρια:

*«Υπάρχουν χέρια που σαν πέσεις σε σηκώνουνε ξανά,
Σίγουρα θα» χεις συναντήσει δύο χέρια σαν κι αυτά.
Υπάρχουν χέρια που έχουν μάθει να σου δίνουν.
Υπάρχουν χέρια που τις νύχτες σε χαιδεύουν στοργικά,
Σίγουρα θα» χεις συναντήσει δύο χέρια σαν κι αυτά.»*

Και άμα έχεις συναντήσει τέτοια χέρια, τέτοιες μορφές δεν τις ξεχνάς, έχουν κάτι ξεχωριστό και αναλλοίωτο.

Έλα να δώσουμε σιγά σιγά αυτά που δωρεάν λάβαμε μήπως και έρθει μέρα που κάποιος θα συναντήσει δυο χέρια σαν κι αυτά, τα δικά μας χέρια....

Επιμέλεια:

Ελισάβετ Αντωνιάδη

Φοιτ. Τμήμ. Επικοινωνίας @ ΜΜΕ ΕΚΠΑ

1 Χαλίλ Γκιμπράν, «Ο Προφήτης»
2 Locomondo, «Χέρια σαν κι αυτά»

«Ο κόσμος γίνεται πιο θρησκόος, γιατί οι φτωχοί πάνε με τον Θεό»

Η θρησκεία ευδοκίμει σε μέρη όπου ο φιλελεύθερος ατομικισμός αποτυγχάνει. Αυτή είναι η πραγματική σύγκρουση των πολιτισμών.

Φωτογραφία: Χρήστος Πανταζίδης

Οι αποκαλούμενοι «ειδικοί της υποψίας», Νίτσε, Μάρξ και Φρόντ, όλοι πίστευαν ότι η θρησκεία θα μαραθθεί και θα πεθάνει μέσα στον 20ο αιώνα. Άλλοι με ενθουσιασμό στήριξαν τη θεωρία της εκκοσμίκευσης. Διανοητικά, ο Διαφωτισμός είχε χτυπήσει τη θρησκεία κάτω από τον ίσαλο και βυθιζόταν. Η θρησκεία είχε πεθάνει. Βέβαια, έγινε ακριβώς το αντίθετο: η θρησκεία άνθισε. Το 1900, τη χρονιά του θανάτου του Νίτσε, υπήρχαν 8 εκατομμύρια χριστιανοί στην Αφρική. Τώρα υπάρχουν 335 εκατομμύρια. Και ο ρυθμός ανάπτυξης εξακολουθεί να επιταχύνεται. Ο Θεός δεν είχε πεθάνει. Ο Θεός ξαναγεννήθηκε. Πράγματι, μακράν από το να είναι ο αιώνας όπου η θρησκεία θα εξαφανιζόταν, ο 20ος αιώνας ήταν αριθμητικά ο πιο επιτυχημένος αιώνας από τότε που ο Χριστός σταυρώθηκε και ο Μωάμεθ έκανε το αποχαιρετιστήριο κήρυγμα στο όρος Αραφάτ. Μέχρι το 2010, υπήρχαν 2,2 δισεκατομμύρια χριστιανοί και 1,6 δισεκατομμύρια μουσουλμάνοι στον κόσμο, 31% και 23% του παγκόσμιου πληθυσμού αντίστοιχα. **Η θεωρία της εκκοσμίκευσης είναι ένας ευρωπαϊκός μύθος, ένα κομμάτι διανοητικής στενότητας που δείχνει πόσο περιορισμένη συνεχίζει να είναι (αυτή) η κοσμοθεωρία μας.**

Αλλά κάθε τόσο, η εκκοσμίκευση δέχεται μια τονωτική ένεση από μικρές τοπικές ειδήσεις. Την εβδομάδα αυτή, εμφανίστηκε σε μια έρευνα ότι πλέον οι άθρησκοι υπερβαίνουν αριθμητικά τους χριστιανούς της Αγγλίας και της Ουαλίας. Και είναι αλήθεια, φυσικά. Γινόμαστε λιγότερο θρησκόοι στο Ηνωμένο Βασίλειο. Αυτό δε συμβαίνει ακριβώς γιατί αναβιώνει ο μοδάτος αθεϊσμός του Hitchens, αλλά περισσότερο γιατί εμείς στη δύση γινόμαστε όλο και λιγότερο συμμετοχική κοινωνία. Και η θρησκεία δεν ξεκινά με τα μεταφυσικά, αλλά με τη συμμετοχή, το να «ανοίξεις» προηγείται της πίστης (belonging preceding believing). Αυτό είναι και το γιατί το κοινοτικό πνεύμα της θρησκείας μειώνεται σε μέρη όπου ο

φιλελεύθερος ατομικισμός ευδοκίμει. Και το γιατί η θρησκεία ευδοκίμει σε μέρη όπου ο φιλελεύθερος ατομικισμός αποτυγχάνει. Αυτή είναι η πραγματική σύγκρουση των πολιτισμών: το αγοραστικό κέντρο (μετακινούμενο πλέον στο διαδίκτυο) έναντι στο ναό, μια μάχη ανάμεσα σε αυτούς που είναι αρκετά πλούσιοι για να σκεφτούν σε πρώτο πρόσωπο ενικού και σε αυτούς που αναγκάζονται να σκεφτούν όσον αφορά το συλλογικό πληθυντικό. Υπάρχουν μόνο δύο παγκοσμιοποιήσεις: ο Θεός και ο μαμμωνάς. Και δε θα συμφιλιωθούν ποτέ πλήρως. Φαντάσου, σε έναν κόσμο χωρίς θρησκεία, έναν άνθρωπο να τραγουδά με ένα λευκό Steinway πιάνο, αξίας 800 εκατομμύρια δολάρια. Τώρα φαντάσου ένα κόσμο χωρίς αγαθά. Πάλι θα τραγουδά. Προφανώς όμως βρήκε το δεύτερο λίγο πιο δύσκολο.

Στην πραγματικότητα, η προοπτική του Θεού μοιάζει πολύ καλύτερη από αυτή του μαμμωνά. Προβλέψεις από το Pew Research Center δείχνουν ότι μέχρι το 2050, οι χριστιανοί θα έχουν αυξηθεί περίπου κοντά στα 2,9 δισεκατομμύρια και οι μουσουλμάνοι στα 2,8 δισεκατομμύρια. Με την τιμή του πετρελαίου ακόμα σε χαμηλά επίπεδα, τη φούσκα ακινήτων έτοιμη να σκάσει και πολλούς οικονομολόγους να προβλέπουν άλλη μια συντριβή της χρηματιστηριακής αγοράς, θα έλεγα ότι ο Θεός κρατεί καλά απέναντι στον παλιό του εχθρό. Επιπροσθέτως, ακόμα και οι πυρήνες του νέου αθεϊσμού δεν είναι μελλοντική απόδειξη ενάντια στη θρησκευτική αναγέννηση. Σε βάρκες σε όλη τη Μεσόγειο, αυξανόμενος αριθμός θρησκευτικά φτωχών ρισκάρει τα πάντα για να κάνει το ταξίδι στην Ευρώπη, για να μοιραστεί τον πλούτο που εδώ και καιρό συσσωρεύουμε. Στο στρατόπεδο προσφύγων στο Calais, για παράδειγμα, είναι αισθητή η μάχη που υπάρχει ανάμεσα σε αυτοσχέδιους χαρτόνινους ναούς και τζαμιά, και μια κοσμική Γαλλία που είναι τελείως μπερδεμένη από την αναζωπύρωση των θρησκευτικών αξιών που χλευάζε

Ο Θεός δεν έχει πεθάνει. Ο Θεός ξαναγεννήθηκε. Πράγματι, μακράν από το να είναι ο αιώνας όπου η θρησκεία θα εξαφανιζόταν, ο 20ός αιώνας ήταν αριθμητικά ο πιο επιτυχημένος αιώνας από τότε που ο Χριστός σταυρώθηκε και ο Μωάμεθ έκανε το αποχαιρετιστήριο κήρυγμα στο όρος Αραφάτ.

για αιώνες. Από τις φαβέλες της Βραζιλίας, μέχρι την Ένωση Μπτέρων της υποσαχάριας βιβλικής ζώνης και μέχρι το ισλαμικό αρχιπέλαγος της Ινδονησίας, οι φτωχοί καταφεύγουν στον Θεό. Έχουν και περισσότερα παιδιά. Η Ευρώπη θα είναι 10% μουσουλμανική μέχρι το 2050.

Η χριστιανοσύνη πεθαίνει στην Ευρώπη και ίσως ακολουθήσουν και οι ΗΠΑ. Εκτιμήσεις ερευνών θέλουν τη χριστιανοσύνη στις ΗΠΑ να μειώνεται από τα 3/4 σήμερα στα 2/3 στο 2050. Αλλά η χριστιανοσύνη υπήρχε για αιώνες και παραμένει κατ'εξοχήν η μεγαλύτερη συλλογική ιδεολογία που έχει γνωρίσει ποτέ ο κόσμος. Δεν έχει πεθάνει. Έχει απλά μετατοπίσει το παγκόσμιο κέντρο βάρους της, νότια και ανατολικά. Και το μέλλον είναι η Κίνα. Ότι Αυτό που έχει πεθάνει στην Ευρώπη είναι ο άνετος δεσμός ανάμεσα στην εκκλησία και το κράτος όπου που εγκαθιδρύθηκε πρώτα από τον Μέγα Κωνσταντίνο. Καλή αποδέσμευση, γιατί η σύνδεση αυτή δημιουργούσε σύγχυση συνδέοντας επι μακρόν τον

Θεό με την άρχουσα τάξη. Με αυτό να έχει παρέλθει, για μια ακόμα φορά επιτρέπεται Θεό ο Θεός αποδεσμεύεται να έχει προτίμηση στους φτωχούς. Μην αφήσεις αυτή την τοπική αθεϊστική κόπωση της πίστης να σου δημιουργήσει εσφαλμένη εντύπωση. Η θρησκεία παραμένει το μέλλον.

Επιμέλεια:

Γεωργία Νικολαΐδου

Φοιτ. Τμήμ. Τεχνολογίας Τροφίμων
Πανεπιστημίου Δυτικής Αιτικής

Πηγή: <https://www.theguardian.com/>, The world is getting more religious, because the poor go for God, Giles Fraser, (26 Μαΐου, 2016, 17.25 BST)

«Πιστεύετε στο Θεό; Δεν τον πιστεύω, αλλά τον φοβάμαι»¹

Από την αρχή της εμφάνισης του στον πλανήτη ο άνθρωπος αναζητούσε κάποιο νόημα στον κόσμο. Οι ακατανόητες δυνάμεις της φύσης δημιουργούσαν στον προϊστορικό άνθρωπο ένα αίσθημα τρόμου και συνάμα μια αντίληψη για το θείο, το οποίο ο άνθρωπος ταύτιζε με αυτές. Αυτή η ταύτιση είχε ως αποτέλεσμα τη γέννηση των πρώτων θεών. Οι παγανιστικές αυτές αντιλήψεις για το θείο εξακολουθούν να υποστηρίζονται από μία μικρή μερίδα ανθρώπων, οι οποίοι ασπάζονται πολυθεϊστικές κυρίως θρησκείες.

Στην περίπτωση των μορφωμένων ανθρώπων, έχω την αίσθηση, ότι η μη πίστη συνδυασμένη με το φόβο του Θεού είναι αποτέλεσμα της βούλησης για απόλυτη ελευθερία χωρίς ηθικούς φραγμούς, διότι όπως έλεγε ο μέγας Ντοστογιέφσκι «χωρίς Θεό όλα επιτρέπονται». Αυτό σημαίνει πως δεν θέλω να τον πιστέψω, γιατί αν τον πιστέψω, θα πρέπει να ζω κατά τρόπο λιγότερο εγωιστικό και φίλαυτο, θα πρέπει μάθω να ζω με μέτρο ηθικής τον πλησίον και το Χριστό.

Η αντίληψη βέβαια ότι ο Θεός είναι ένας δικαστής στον ουρανό είναι ξεκάθαρα δυτικής αντιλήψεως. Η εικόνα του Χριστιανισμού για το Θεό είναι εκείνη της παραβολής του ασώτου υιού ή του σπλαχνικού πατέρα. Αυτή που έδειξε στο Ντοστογιέφσκι τι θα πει Χριστός και για την οποία ο συγγραφέας είπε, ότι «και μόνο αυτή η παραβολή θα αρκούσε για να δείξει την αγάπη του Θεού για τον άνθρωπο.» **Ο φόβος του Θεού, κατά τον Άγιο Κλήμη Αλεξανδρέα, είναι απαθής διότι δεν φοβάται ο άνθρωπος το Θεό αλλά το να μην εκπέσει από τον Θεό. Ο Θεός είναι αγάπη, δεν κολάζει τον αμαρτωλό. Ο αμαρτωλός κολάζεται από την αστοχία του να έρθει σε κοινωνία με το Θεό και τους αδελφούς του, γιατί κόλαση είναι η απουσία Του και η απουσία τους.** Πιστεύω στον Θεό δεν θα πει ότι έχω μια ιδέα περί Θεού, αλλά ότι Τον εμπιστεύομαι, «και πάσαν την ζωήν ημών Χριστώ τω Θεώ παραθήμεθα». Του παραδίδω τη ζωή μου και μου δίνει ζωή. Ξέρω ότι Είναι εκεί όχι ως ιδεολόγημα, αλλά ως σχέση. **Η ερώτηση θα μπορούσε να διατυπωθεί αλλιώς ως εξής: «Φοβάστε το Θεό; Δεν τον φοβάμαι, αλλά τον εμπιστεύομαι».**

Επιμέλεια:
Δημήτρης Βερδελής
Ασκούμενος Δικηγόρος

¹ <https://www.dinfo.gr/ελένη-γλύκατζη-αρβελέρ-σταματίστε-va/>

Φωτογραφία: Βασίλης Λόντος

«Διότι γνωρίζω»

Φωτογραφία: Βασίλης Λόντος

Με τα λόγια αυτά προτρέπει ο Απόστολος Παύλος, το αγαπητό του τέκνο Τιμόθεο στην δεύτερη προς αυτόν επιστολή (Κεφ. α', στίχ. 12), να έχει εμπιστοσύνη στον Ιησού Χριστό και να κάνει χρήση των χαρισμάτων που του δώρισε το Άγιο Πνεύμα παρά τις δυσκολίες που αντιμετώπιζε στο ιεραποστολικό του έργο. Ο Απόστολος στέλνει αυτό το γράμμα μέσα από τη φυλακή. Ο ίδιος βρίσκεται σε μία δεινή θέση και όμως προσπαθεί να εμπυκώσει τον νεότερό του Τιμόθεο στο έργο που τους ανατέθηκε από τον Θεό με τα λόγια αυτά «...οἶδα γὰρ ᾧ πεπίστευκα, καὶ πέπεισμαι ὅτι δυνατός ἐστιν τὴν παραθήκην μου φυλάξαι εἰς ἐκείνην τὴν ἡμέραν».

Τι χρησιμοποιεί για να πείσει τον Τιμόθεο; **Κούφια λόγια;** Του αέρα; Μήπως μιλάει από μία ασφαλή και αποστασιοποιημένη θέση; **Όχι.** Ο Απόστολος Παύλος χρησιμοποιεί το δικό του βίωμα. Αυτό που έχει ζήσει ξανά και ξανά, επιδιώκοντας να οργώσει το χωράφι που του ανέθεσε ο Χριστός. Όπως περιγράφει και ο ψαλμωδός, ο Απόστολος Παύλος γεύεται ό,τι γεύτηκε και ο Κύριος «...καὶ ἔδωκεν εἰς τὸ βρῶμά μου κολὴν καὶ εἰς τὴν δίψαν μου ἐπότισάν με ὄξος...», κατά την ενανθρώπισή Του, προσπαθώντας να μας γνωρίσει τον Πατέρα. Πόσες φορές χτυπήθηκε; Πόσες φυλακίσθηκε; Πόσες κακουχίες πέρασε και έχει ακόμα τη δύναμη να αγωνίζεται και να προτρέπει;

Από την άλλη βέβαια, όλα αυτά είναι ξεπερασμένα πράγματα. Το τι είπε ο Απόστολος πριν 2000 χρόνια περίπου, δεν μας αγγίζει πολύ. Έχουμε άλλωστε σίγουρα αποστασιοποιηθεί. Αυτές οι νουθεσίες ήταν για εκείνους, χωρίς διαχρονική αξία. Κάτι τέτοια και άλλα σκεφτόμαστε κάθε φορά ή αν δεν τα σκεφτόμαστε, τουλάχιστον τα δείχνουμε με τη στάση μας, **αφού και εμείς δεν γνωρίσαμε σε Ποιον εμπιστευτήκαμε τον εαυτό μας.** Δεν Του έχουμε εμπιστοσύνη. Στην τελική, δεν τον βάζουμε στη ζωή μας.

Και θα ρωτήσετε πώς δεν τα κάνουμε όλα αυτά; Μήπως με το ότι ντρεπόμαστε να σταυροκοπηθούμε μέσα στον ηλεκτρικό; Μήπως παίζοντας με την νηστεία στο 12 παρά 5 και στο 12 και 5 που αλλάζει η ημέρα; Μήπως με τα πιο σοβαρά ζητήματα, όπου έχουμε ως μέτρο τον εαυτό μας και όλους τους «κόβουμε» και τους «ράβουμε» με βάση αυτόν; Ή μήπως γιατί πολλοί από εμάς δεν σκέφτηκαν πώς να «...ἀναζωπυρεῖν τὸ χάρισμα τοῦ Θεοῦ...» (Β' Τιμοθ., Α',6) όπως νουθετεί ο Απόστολος;

Ας σκεφτούμε λοιπόν, **πώς μπορούμε να εφαρμόσουμε και να αυξήσουμε στη ζωή μας τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος, ώστε να γνωρίσουμε καλύτερα τον Θεό; Πώς μπορούμε να εμπιστευτούμε στα**

χέρια Του την ζωή μας; Η πίστη είναι συνυφασμένη με την εμπιστοσύνη. Όπως όταν πέφτεις στην αγκαλιά του επίγειου πατέρα σου είσαι σίγουρος ότι δεν θα παραμερίσει για να πέσεις, έτσι πρέπει να πέφτουμε και την αγκαλιά του ουράνιου Πατέρα. **Εύκολο; Καθόλου.** Εάν ο Απόστολος Παύλος, και όλοι όσοι εμπιστεύτηκαν την ζωή τους στον Χριστό, έδωσαν αίμα για να λάβουν Πνεύμα, όπως χαρακτηριστικά έλεγε ο Άγιος Παΐσιος, ποιοι είμαστε εμείς που θα το περάσουμε ανώδυνα;

Δεν υπάρχουν πανάκειες και εύκολες λύσεις. Μόνο εμπιστοσύνη στον Χριστό. Και εάν αυτό πολλές φορές μας φαίνεται βαρύ, ας φέρνουμε στο νου μας όλα τα εκατομμύρια των ανθρώπων που το πραγματοποίησαν και ας λαμβάνουμε θάρρος. Η ζωή είναι δύσκολη εάν δεν έχουμε την ελπίδα. Ας δεχτούμε το χέρι του Θεού ως στήριγμα για να πορευθούμε ως το «...οἶδα γὰρ ᾧ πεπίστευκα».

Επιμέλεια:
Φιλοθέη Παππά
Υποψ. Δρ. ΣΕΜΦΕ ΕΜΠ

#prayforGreece

Πράγματι, η προσευχή είναι νερό που ξεδιψά την ψυχή, τροφή που την δυναμώνει, λιακάδα που διώχνει τα σύννεφα της θλίψης και φωτιά που καίει τα πάθη. Είναι η μέγιστη πληρότητα, διότι αποτελεί ένωση με το Δημιουργό μας, με την ίδια τη ζωή.

Φωτογραφία: Ιωάννης Ζαρταλούδης - Αρχείο Χ.Φ.Ε.

Με αφορμή τις πυρκαγιές που ξέσπασαν τον περασμένο Ιούλιο στην Ανατολική Αττική και κόστισαν τη ζωή 99 ανθρώπων, προκαλώντας θλίψη και πόνο στη χώρα μας και στο εξωτερικό, η ηθοποιός Σμαράγδα Καρύδη δημοσίευσε στον προσωπικό της λογαριασμό στο instagram ορισμένες σκέψεις σχετικά με τη στάση των Ελλήνων απέναντι σε μία από τις μεγαλύτερες τραγωδίες, που έχουν συμβεί στη χώρα μας τα τελευταία χρόνια. Η ηθοποιός μπροστά στο θάνατο και την απόγνωση που επικρατούσε στάθηκε σε μία γενικευμένη παρότρυνση για προσευχή, αναλογιζόμενη τα εξής:

«Μήπως το πιο φοβιστικό πράγμα που κυκλοφορεί αυτές τις μέρες είναι αυτό το #prayforGreece; Αυτό το μοιραίο και μοιρολατρικό pray; Γιατί όχι ένα χάσταγκ με το change, το work, το responsibility; το πως το λέτε εσείς εκεί γιατί δε θυμάμαι και πως το λέμε εμείς εδώ; Μόνο εμένα ανατριχιάζει; Τι σημαίνει pray; Ότι Αφού ούτως η άλλως δε μπορεί να αλλάξει τίποτα ... το αίσθημα ότι όλα είναι μάταια έχει εγκατασταθεί μόνιμα μέσα μας σαν αυτοάνοσο, αφού είμαστε τρομερά συναισθηματικοί και καθόλου ευαίσθητοι, αφού δε θα προστατέψουμε τον ανήμπορο, τον ανάπηρο, τον διπλανό;»¹.

Αρχικά το συγκεκριμένο χάσταγκ δεν είναι δημιουργήμα ελληνικής πρωτοβουλίας, ούτε συνδέεται με την ελληνική «παθητικότητα και αδράνεια», καθώς «προέρχεται από το εξωτερικό και είναι μάλλον αμερικανικής

έμπνευσης, διότι οι πολιτικοί εκεί συνηθίζουν να χρησιμοποιούν την παρότρυνση περί προσευχής για τα κρίσιμα δημόσια θέματα»².

Το ερώτημα που τίθεται, είναι γιατί να μην κάνουμε προσευχή και μάλιστα όταν βρισκόμαστε απέναντι σε μια τραγωδία τέτοιου μεγέθους; Γιατί εκείνος που πονά και όσοι πάσχουν μαζί του, να μην στραφούν στο Θεό για να αντλήσουν δύναμη κι ελπίδα; Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος απαντά χαρακτηριστικά, όταν βυθιζόμαστε στη θλίψη, να μην επιτρέπουμε στον εαυτό μας να απελπίζεται, να μην γινόμαστε ράθυμοι, αλλά τότε προ πάντων να υψώνουμε το βλέμμα προς τον ουρανό, διότι οι προσευχές είναι καθαρότερες και η αγάπη του Θεού είναι μεγαλύτερη. Ο Άγιος Παΐσιος ο Αγιορείτης μας λέει πως **μόνο αν δεν έχει θερμανθεί η καρδιά δεν έχει κανείς αγάπη για την προσευχή**. Κι η καρδιά δεν θερμαίνεται, εξαιτίας των παθών από τα οποία είναι κυριευμένος ο άνθρωπος, με αποτέλεσμα να αδυνατεί να νιώσει την επικοινωνία με το Θεό και να σεβαστεί τους άλλους όταν προσεύχονται.

Αρκετοί νομίζουν ότι προσευχή είναι μια στάση παθητική, μια παραίτηση από τη ζωή, η απόλυτη απραξία. Ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος μας διδάσκει πως «Μεγίστη πράξις εστίν η απραξία», διότι μπορεί κανείς να είναι δραστήριος, να φαίνεται ζωντανός, αλλά ταυτόχρονα να νιώθει ένα κενό, διότι η ψυχή του είναι άδεια από τη θεία επι – κοινωνία.

¹ Από την ανάρτηση της ηθοποιού Σμαράγδας Καρύδη στην προσωπική της σελίδα στο instagram.

² Αρχιμ. Αθανάσιου Παραβάντσου, Λάιφ-στάιλ και νεοελληνική κακοδαιμονία, 31.8.2018, <http://ardin-rixi.gr>

Προσευχή δεν σημαίνει πως είμαι παθητικός, αλλά, πως είμαι ερωτευμένος με το Θεό και κατά συνέπεια ερωτικός στη ζωή μου. Πολλοί, επίσης, νομίζουν ότι η προσευχή είναι μία τελετουργία για τους ιερείς και τους μοναχούς. Στην πραγματικότητα όμως πρόκειται για μια πράξη επίκαιρη, νεανική και πρωτοποριακή, διότι **αποτελεί άγγιγμα κι επαφή της ψυχής με το Θεό.**

Προσευχή είναι να στέλνεις σήμα στο Θεό κατά τον Άγιο Παΐσιο, να επικοινωνείς όχι γενικά κι αόριστα με κάποια αόρατη ύπαρξη, αλλά να μιλάς με κάποιο πρόσωπο, με τον ίδιο το Χριστό τον οποίο μπορείς να δεις μέσω της καρδιάς. Είναι η προσπάθεια της ψυχής να δει την Αρχή των πάντων, από την οποία αποκοπήκαμε λόγω της αμαρτίας. Ο Γέροντας Εφραίμ ο Φιλοθεΐτης, λέει πως η ευχή του Ιησού είναι η αναπνοή μας. **Πράγματι, η προσευχή είναι νερό που ξεδιψά την ψυχή, τροφή που την δυναμώνει, λιακάδα που διώχνει τα σύννεφα της θλίψης και φωτιά που καεί τα πάθη. Είναι η μέγιστη πληρότητα, διότι αποτελεί ένωση με το Δημιουργό μας, με την ίδια τη ζωή.** Είναι ταξίδι και ξεκούραση της ψυχής, ανάπαυση πραγματική και χαρά, φάρμακο στην ανησυχία και το φόβο. Είναι ανάγκη για ζωή, διότι δίχως προσευχή, ο άνθρωπος απλώς επιβιώνει, δουλεύει, τρώει, κοιμάται και η καρδιά παραμένει ψυχρή, ανίκανη να χαρεί και να αγαπήσει. **«Η προσευχή είναι μια διαύγεια του νου απίστευτη, μια οξύτητα κι αντίληψη των πάντων, πόθος και πάθος, χωρίς πάθος»³.** Είναι ο τρόπος για να ρέει με περισσότερη ορμή η αγάπη του Θεού και να γεμίσει η ζωή με δώρα «Όχι μόνο υπερκόσμια, μετά

θάνατον και τέτοια, μα και εγκόσμια, χειροπιαστά, αυτά που θες και σε αγχώνουν και σε τρελαίνουν»⁴.

Για την προσευχή δεν υπάρχει καλούπι, κάποιος κανόνας, κάποια συνταγή. **Η προσευχή είναι τέχνη** που χρειάζεται μόνο δύο υλικά, για να χτιστεί το περίβλημα της καρδιάς, εντός της οποίας θα κατοικήσει η Χάρις του Θεού. Δύο απλά υλικά, αγάπη και ταπείνωση, για να αποκοπούμε από τα γήινα και να αναζητήσουμε τα άγια. Για να ανοίξουμε την πόρτα της καρδιάς μας και να μεταμορφώσει το Άγιο Πνεύμα την ψυχή, ώστε να ακούσουμε τον παλμό του Θεού, να δούμε το πρόσωπο Του, να νιώσουμε το άγγιγμα Του, να γευθούμε τα χαρίσματα Του. Ταπείνωση κι αγάπη, είναι οι συχνότητες που κινείται ο Θεός, οι συχνότητες που μπορούμε να Τον ακούσουμε και να μας ακούσει μέσω της προσευχής.

Επιμέλεια:
Μαρία Γούλα
Ασκούμενη Δικηγόρος

Πηγές:

Λόγοι στ' περί προσευχής, Γέροντος Παϊσίου Αγιορείτου
<https://www.facebook.com/ixthús>

^{3,4} Από ανάρτηση του π. Ανδρέα Κονάνου στη σελίδα του στο facebook

Τα αγκάθια-φυτά έχουν μεγαλύτερη βλαστική ικανότητα από τα ήμερα φυτά. Απορροφούν ταχύτερα την ζωτική δύναμη και τις θρεπτικές ουσίες του εδάφους. Μεγαλώνουν πιο γρήγορα και έχουν περισσότερη αντοχή. Αποτέλεσμα να συμπνίγουν τον καλό καρπό και να τον μαραίνουν.

Ό,τι σπέρνουμε αυτό και θα απολαύσουμε

(Λουκά n', 5-15)

Φωτογραφία: Ιωάννης Ζαρταλούδης - Αρχείο Χ.Φ.Ε.

Στις αρχές του Οκτωβρίου, η Εκκλησία μάς διδάσκει μέσα από τη όμορφη παραβολή του Σπορέα, πώς ο Χριστός καλεί όλους τους ανθρώπους στη Βασιλεία του Θεού, στον Παράδεισο. Η παραβολή αυτή μας παρουσιάζει το λόγο του Θεού που σπείρεται στις καρδιές των ανθρώπων και τη θέση που παίρνουμε εμείς απέναντι στο λόγο του Θεού μέσα από την υπέροχη ερμηνεία που έδωσε ο ίδιος ο Κύριός μας.

«Βγήκε ο γεωργός για να σπείρει το σπόρο του. Και καθώς απλόχερα και συστηματικά τον σκόρπιζε στον αγρό από την μία μεριά μέχρι την άλλη, ο σπόρος έπεσε σε διάφορες περιοχές. Ένα μέρος του σπόρου έπεσε πάνω στο δρόμο και καταπατήθηκε από τους διαβάτες και φαγώθηκε από τα πουλιά του ουρανού· άλλοι σπόροι πέσανε πάνω στις πέτρες και μόλις φύτρωσαν ξεράθηκαν, γιατί εκεί δεν είχε δροσιά· ένα άλλο μέρος του σπόρου έπεσε στα αγκάθια και τα αγκάθια φύτρωσαν μαζί τους και τα έπνιξαν και ένα άλλο μέρος έπεσε στην καλή γη και φύτρωσαν κι έδωκαν πολύ και καλό καρπό. Ο κάθε κόκκος έδωσε άλλος τριάντα, άλλος εξήντα και άλλος εκατό κόκκους».

Ο λαός που άκουσε την παραβολή, πολύ ευχαριστήθηκε από την ελκυστική διήγηση αλλά δεν κατάλαβε τίποτα από το αλληγορικό νόημα της παραβολής. Ακόμη και οι μαθητές του Κυρίου δεν είχαν κατορθώσει να συλλάβουν το βαθύτερο νόημά της. Είχαν όμως την αγαθή διάθεση να ακούσουν με προσοχή και να δεχθούν με ευλάβεια της αλήθειας του Κυρίου, γι' αυτό και ο ίδιος τους εξήγησε την παραβολή:

Ο Θεός είναι ο **γεωργός** και εμείς είμαστε το **χωράφι** Του.

Ο καλός **Σπορέας** είναι ο Ιησούς Χριστός.

Ο **σπόρος** είναι ο λόγος του Θεού, και το **χώμα** είναι η καρδιά του ανθρώπου.

Ο Κύριος έσπειρε το θείο λόγο Του στις καρδιές των ανθρώπων και περιμένει να Τον υποδεχθούν.

Ο **δρόμος**, όπου πάνω σ' αυτόν έπεσε ο σπόρος, είναι εκείνοι που άκουσαν. Ύστερα έρχεται ο διάβολος και παίρνει το λόγο από την καρδιά τους, για να μη πιστέψουν και σωθούν.

Πέτρες, όπου πάνω σ' αυτές έπεσε ο σπόρος, είναι εκείνοι που όταν ακούσουν, δέχονται το λόγο με χαρά, ωστόσο δεν έχουν το βάθος για να ριζώσει ο λόγος· πιστεύουν πρόσκαιρα, αλλά στον καιρό του πειρασμού τα παρατούν και φεύγουν.

Τα **αγκάθια** πάνω στα οποία έπεσε ο σπόρος, είναι αυτοί που άκουσαν το λόγο, αλλά πνίγονται από τις μέριμνες του πλούτου και τις ηδονές του βίου και δεν κάνουν προκοπή.

Τέλος, **καλή γη**, μέσα στην οποία έπεσε ο σπόρος, είναι αυτοί που άκουσαν το Λόγο, τον φυλάγουν σε καλή και αγαθή καρδιά και καρποφορούν με υπομονή. Εδώ ανήκουν οι άνθρωποι εκείνοι, που έχουν καλή καρδιά. Αγαπούν το Θεό και τους άλλους ανθρώπους. Η αγάπη μεγαλώνει την καρδιά του ανθρώπου και έτσι ο λόγος του Θεού έχοντας πλέον βαθιές ρίζες φέρνει πολύ και σπουδαίο καρπό.

Παρατηρούμε πως μέσα στο καλό εκείνο έδαφος, σκεπασμένα στο χώμα, υπήρχαν ζιζάνια, ρίζες από βάτα και σπόροι από αγκάθια. Καθώς βλάστησε ο κόκκος του σίτου μαζί του βλάστησαν και τα ζιζάνια. Αυτά **τα αγκάθια-φυτά έχουν μεγαλύτερη βλαστική ικανότητα από τα ήμερα φυτά. Απορροφούν ταχύτερα την ζω-**

τική δύναμη και τις θρεπτικές ουσίες του εδάφους. Μεγαλώνουν πιο γρήγορα και έχουν περισσότερη αντοχή. Αποτέλεσμα να συμπνίγουν τον καλό καρπό και να τον μαραίνουν.

Ο Κύριος μάς απάντησε πως τα αγκάθια είναι οι μέριμνες του βίου, η δίψα του πλούτου και η αγάπη των ηδονών που πνίγουν και αχρηστεύουν τον λόγο του Θεού στις καρδιές των ανθρώπων και δεν τον αφήνουν να καρποφορήσει μέσα τους. Ως αγκάθια μπορούν να θεωρηθούν οι απολαύσεις, η κενοδοξία, η υπερηφάνεια, η φιλαργυρία, η φιληδονία και οι πολυπραγμοσύνες του βίου. Αγκάθια, τα οποία πνίγουν τον νοητό σπόρο του λόγου του Θεού, με τα οποία οι καλές πράξεις, ακόμη κι αν αρχίσουν να φυτρώνουν στην ψυχή, μένουν άκαρπες και δε φθάνουν σε κάποιον αξιόλογο βαθμό προκοπής έτσι ώστε να έλθει η ωρίμανση στην εν Χριστώ ζωή.

Η λέξη βίος, σημαίνει την άγρυπνη φροντίδα για τα υλικά, επίγεια αγαθά, δηλαδή τις φροντίδες περί των υλικών και σαρκικών αναγκών. Σημαίνει, επίσης και την παρούσα ζωή, δηλαδή τον κόσμο και τον καιρό όπου επικρατεί το κακό.

Ένα άλλο αγκάθι που είναι κρυμμένο είναι ο πλούτος και μάλιστα η απάτη του πλούτου. Ο πλούτος, παράγωγο του ρήματος «πίμπλημι», σημαίνει την αφθονία αγαθών και χρημάτων και άλλων πραγμάτων. Εξαπατούμαστε συχνά με ένα αδιάκοπο κυνήγι κτήσεως τίτλων λέγοντας πως «άμα καταφέρω και αυτό ... και αποφοιτήσω και από αυτό το πανεπιστήμιο και μάθω και πολλές ξένες γλώσσες και αποκτήσω και αυτά τα ακίνητα και συγκεντρώσω και αυτό το ποσό στην τράπεζα για ώρα ανάγκης... μετά θα σταματήσω...»!

Η πανανθρώπινη πείρα έχει δείξει πως όταν η καρδιά του ανθρώπου δεν έχει την ηρωική-φιλότιμη αγάπη προς τον Θεό δεν χορταίνει και δεν ικανοποιείται ποτέ.

Η ανάπτυξη της πνευματικής ωριμότητας ασφυκτικά από τις ανησυχίες της ζωής, από τον πλούτο, ο οποίος εξαπατά τον άνθρωπο σχετικά με το πραγματικό νόημα της ζωής του και από τις απολαύσεις, οι οποίες στενεύουν τους ορίζοντές του, αφήνοντάς τον να νομίζει ότι μόνον η παρούσα, εγκόσμια ύπαρξη είναι αυτή η οποία έχει αξία.

Όλα αυτά εισέρχονται στην καρδιά μας, την κεντρίζουν, την πληγώνουν και στεναχωρούν την ψυχή μας, δηλαδή δεν την αφήνουν να κινηθεί άνετα προς τα εκεί που αναπαύεται, τον Πατέρα της. Όπως χαρακτηριστικά τονίζει ο Ιερός Αυγουστίνος: **«Μας δημιουργήσες γι' εσένα και η καρδιά μας δεν ψυχάζει αν δεν βρει εσένα».**

Μην ξεχνάμε πως ο Θεός μας, μας δίνει απλόχερα τα χαρίσματα και τις αρετές Του, ανάλογα όμως με την προαίρεση και την πίστη που έχουμε στην καρδιά μας γι' Αυτόν.

Ο χριστιανός με την καρποφορία του, έχει πια βρεθεί κοντά στο Θεό-Πατέρα του, αναπαύεται και απολαμβάνει την αγάπη Του που είναι ο Παράδεισος.

Επιμέλεια:

Ιεροδιάκονος Αλέξανδρος Παναγόπουλος
Μεταπ. Φοιτ. Τμήμ. Κοινωνικής Θεολογίας ΕΚΠΑ

«Η καλύτερη απόδειξη της αθανασίας της ψυχής και της ύπαρξης του Θεού είναι η εντύπωση που έχουμε από την παιδική μας ηλικία, η οποία, αντίθετα από τις πεπαιδευμένες και στομφώδεις αποδείξεις, μπορεί να θεωρηθεί απολύτως βέβαιη, επειδή απλώς **μου το είπε ο μπαμπάς μου.**»

Søren Kierkegaard

«Το κεντρί της ύπαρξης» (μτφρ. Κώστα Νησιώτη)

«Αν οι λογισμοί μας είναι ειρηνικοί και ήρεμοι, αν έχουν πραότητα και καλοσύνη, έτσι είναι και η ζωή μας. Αν η προσοχή μας είναι στραμμένη στις συνθήκες του βίου μας, μας καταπίνει μια δίνη λογισμών, και δεν μπορούμε να έχουμε ούτε ειρήνη ούτε γαλήνη».

Φωτογραφία: Ελένη Μαυρίδη

Αγώνας με εμπιστοσύνη στο Θεό

Πολλές φορές ακούμε γύρω μας παράπονα για τα διάφορα προβλήματα που μας τριγυρίζουν... Άλλος λυπάται γιατί έχασε γνωστούς του ανθρώπους, άλλος στενοχωρείται γιατί δεν εργάζεται στο αντικείμενο που έχει σπουδάσει ή γιατί δεν εργάζεται καθόλου, ενώ μερικοί γκρινιάζουν για τη πνευματική κατάπτωση της χώρας μας. Συνήθως αυτά εκφράζονται έμμεσα, αλλά κάπου – κάπου θα βρεθεί και κάποιος που θα εκφράσει απευθείας τη βολή: «Γιατί Θεέ μου;».

Κάποτε διατυπώνουμε και εμείς τα ανάλογα παράπονα. Και φυσικά, όταν τα ερωτήματα αυτά μένουν αναπάντητα μάς πλημμυρίζουν και δε μπορούμε να τα διαχειριστούμε. Επανέρχονται δριμύτερα όποτε μετρούμε τη ζωή μας και συχνά μας ωθούν στις εύκολες λύσεις· ή να τα ξεχάσουμε με κάποια άρνηση ή να αντιδράσουμε και να εγκαταλείψουμε τη προσπάθεια.

Από τη μία πλευρά, συχνά έχουμε τον πειρασμό να σκεφτόμαστε απαισιόδοξα, τη χειρότερη εκδοχή των γεγονότων. «Δεν μπορεί ο Θεός που είναι αγάπη να το επιτρέψει αυτό», «δεν μπορώ να προχωρήσω με αυτές τις συνθήκες», «με το Σταυρό στο χέρι κανείς δεν προχωράει» κλπ. Σύμφωνα με το βιβλίο του γέροντα Θαδδαίου της Βιτόβνιτσα, αυτό έχει άμεσο αντίκτυπο στη ζωή μας: **«Αν οι λογισμοί μας είναι ειρηνικοί και ήρεμοι, αν έχουν πραότητα και καλοσύνη, έτσι είναι και η ζωή μας. Αν η προσοχή μας είναι στραμμένη στις συνθήκες**

του βίου μας, μας καταπίνει μια δίνη λογισμών, και δεν μπορούμε να έχουμε ούτε ειρήνη ούτε γαλήνη». Ανάλογα έχουν εκφραστεί και άλλοι άγιοι, όπως ο άγιος Πορφύριος. Η απαισιόδοξη σιγουριά μας ότι «τα πράγματα λειτουργούν/θα εξελιχθούν με αυτό το τρόπο», σε συνδυασμό με τις υποβολές του αντιπάλου της σωτηρίας μας, οικοδομούν τη γκρίνια και τη στενοχώρια. Για το λόγο αυτό μετά είναι πιο εύκολο να παραδοθούμε σε υπερβολές, προσπαθώντας να καλύψουμε τη θλίψη μας.

Από την άλλη πλευρά, ο Θεός έχει δώσει στη ψυχή μας μόνιμη τη βοήθειά Του· η ψυχή μας είναι πλασμένη για Εκείνον που δίνει τη χαρά και την ειρήνη, και δεν μπορεί να ικανοποιηθεί ούτε από τη γκρίνια ούτε από τη λύπη. Για αυτό το λόγο, η καρδιά πάντα υποφέρει από την απαισιοδοξία ή την γκρίνια και γενικά την αντίδραση, (παρόλο που μπορεί να έχει συνηθίσει να συμπεριφέρεται έτσι), ενώ αντίθετα χαίρεται από την ειρήνη του Θεού. Φυσικά, η ειρήνη και η εμπιστοσύνη στο Θεό, είναι καρπός της χάριτος του Αγίου Πνεύματος και καλλιεργείται και με τους καλούς μας λογισμούς – με αφορμή ένα κομμάτι του λόγου του Θεού, ένα έργο τέχνης που ανυψώνει τη ψυχή, ή το μεγαλείο της φύσης.

Στα «γιατί;» που παραθέσαμε προηγουμένως ας αντιτάσσουμε πρώτα την ειρήνη που βασίζεται στην εμπιστοσύνη μας στο Θεό, ό,τι και αν συμβαίνει. Η στάση μας αυτή δεν είναι πίστη σε μια ουτοπία, αλλά στην εμπειρία της

Εκκλησίας μας – οι Πατέρες της Εκκλησίας μας (π.χ. ο αγ. Ιωάννης ο Δαμασκνός¹ και ο αββάς Δωρόθεος²), μας λένε ότι **όλα συμβαίνουν σύμφωνα με το θέλημα του Θεού, είτε κατά ευδοκία είτε κατά παραχώρηση**. Η αντιμετώπιση των γεγονότων με ειρήνη δεν σημαίνει απαλλαγή από τις ευθύνες μας, απραξία, ή αδιαφορία απέναντι στις δυσκολίες, αλλά αίσθηση σιγουριάς για τη τελική θετική έκβαση της πνευματικής προσπάθειάς μας ακόμη και αν τα ενδιάμεσα γεγονότα είναι αποθαρρυντικά. **Αν αντίθετα «κάνεις νιώθει συνεχής λύπη με άγχος και απελπισία, πρέπει να καταλάβει ότι αυτή η λύπη δεν είναι κατά Θεόν» έλεγε ο άγιος Παΐσιος³**. Μέσα στα κύματα των δυσκολιών και των αντιξοοτήτων, η δράση είναι απαραίτητη, αλλά χωρίς την ειρήνη Του το αποτέλεσμα είναι αβέβαιο. Εμείς θέλουμε κάθε πρόβλημά μας να το εμπιστευόμαστε πρώτα στο Χριστό για να έχουμε ειρήνη; Εμπνεόμαστε από την Πρόνοιά Του για εμάς για να γινόμαστε πιο πιστοί;

Κανονικά, ο χριστιανικός αγώνας μας πρέπει να γίνεται με όλη μας τη καρδιά, να είναι η πρώτη προτεραιότητα, και να εμπνέει τη ζωή μας. Χωρίς την δύναμή Του, δεν μπορούμε να πράξουμε τίποτε, όπως μας λέει ο Ίδιος στη παραβολή της Αμπέλου. Όταν οι χριστιανοί, το αλάτι της γης, δεν μπορούν να πράξουν τίποτε, τότε τα προβλήματα δεν λύνονται, το αλάτι χάνει τη δύναμή του, το πετάνε έξω και το πατούν. Τελικά συμβαίνει αυτό που μας λέει ο απόστολος Παύλος: «εξ' αιτίας σας διασύρεται το όνομα του Θεού από τους ειδωλολάτρες⁴». Οι καρποί της άρνησης του Χριστού είναι γνωστοί σε όλους μας: Αθώα παιδιά δολοφονούνται κατά εκατοντάδες χιλιάδων μόνο και μόνο επειδή είναι έμβρυα· η πίστη καταντά τυπολατρία· η κοινωνικότητα υποκαθίσταται από την καθημερινή ηλεκτρονική αυτοπροβολή· η αλήθεια φαίνεται οπλισμένη με αρχαία όπλα, ενώ το ψέμα εντυπωσιάζει.

Απεναντίας, όταν εμπιστευόμαστε με όλη τη καρδιά μας το Θεό και αγωνιζόμαστε πρώτα από όλα για το θέλημά Του, όχι μόνο θα βοηθούμε τον εαυτό μας αλλά και πολλοί άλλοι θα βοηθηθούν. Μέχρι και η κοινωνία μας μπορεί να αλλάξει όπως λέει ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος: **«Αρκεί εἷς ἄνθρωπος ζήλω πεπυρωμένος ὀλόκληρον διορθῶσαι δῆμον»**, δηλαδή «Αρκεί ένας άνθρωπος γεμάτος με τη φωτιά του ζήλου για να διορθώσει ολόκληρη πόλη»⁵. Η πίστη μας στο Θεό μπορεί όμως να γίνει ορατή μόνο από τα έργα μας, μας λέει ο άγιος Ιακώβος⁶, αλλιώς είναι νεκρή.

Σήμερα, όπως πάντα, η πνευματική εργασία είναι πολλή, και οι εργάτες λίγοι. Οι ευκαιρίες να ζήσουμε και να μεταδώσουμε πνευματική χαρά, είναι μπροστά μας· οι αγγελίες πνευματικής εργασίας δεν λείπουν, το δείπνο είναι έτοιμο. Δεν μπορούμε λοιπόν να λυπόμαστε για την αδιαφορία του κόσμου για τα πνευματικά θέματα, και ταυτόχρονα να είμαστε αδιάφοροι για τις προσπάθειες που

γίνονται δίπλα μας, είτε από κάποια ενορία, είτε από κάποια αδελφότητα ή ιεραποστολική κίνηση. Ας φοβηθούμε τον καλό φόβο του Θεού: Εκτός από την προσπάθειά μου στη σχολή, στο μεταπτυχιακό ή τη διατριβή, προκειμένου να ασκώ ευσυνείδητα σε λίγα χρόνια το επάγγελμά μου, πώς θα συμβάλλω ώστε να κερδίσει χώρο η Βασιλεία του Θεού στη γη; Κάνω την ιεραποστολική μου προσπάθεια μεμονωμένα και ατομικά ή με υπακοή και συλλογικά; Όλα αυτά πρέπει να μας απασχολήσουν πολύ σοβαρά, και να τα εντάξουμε στην καθημερινότητά μας, ακόμη και αν μας στοιχίσει από το προσωπικό μας πρόγραμμα ή τη ξεκούραση – τότε ο Θεός θα δώσει μεγαλύτερη ευλογία.

Ας μας προβληματίσει και ας μας παραδειγματίσει στον αγώνα μας η εργατικότητα πολλών αιρετικών και αλλοθρήσκων. Παρότι το κύριο κίνητρό τους μπορεί να είναι το κέρδος, ο εγωισμός και η καταξίωσή τους, δουλεύουν συνήθως με αξιοθαύμαστο σύστημα και οργάνωση. Αντίστοιχα, και οι μαθητές του Χριστού χρειάζεται να τα κάνουν όλα με τάξη και ευπρέπεια⁷, παροτρύνει ο απόστολος Παύλος. Ο Κύριος, τη τελευταία βραδιά της επίγειας ζωής Του, ζήτησε να είναι οι μαθητές Του ένα, ενωμένοι με τον Κύριο και τον Πατέρα⁸. Εμείς που έχουμε την αλήθεια, οφείλουμε να είμαστε «ένα» ακόμη και χωρίς να ακούσουμε το «μπράβο», ακόμη και αν θίγονται τα συμφέροντά μας... Νομίζω στο χωρίο αυτό ο Κύριος ζητάει να τολμήσουμε να τα αφήσουμε αυτά σε Εκείνον, για χάρη της ειρήνης και της ενότητας χωρίς να υποχωρούμε βέβαια στην αμαρτία.

Πολλές φορές έχουμε ακούσει όλοι να κηρύττεται η μετάνοια. «Μετανοείτε» ήταν το πρώτο κήρυγμα του Τιμίου Προδρόμου και του Χριστού όταν ξεκινούσε τη δημόσια δράση του. Η εποχή μας παρυσιάζει τις συνέπειες των λανθασμένων επιλογών μας ως ατόμων και ως κοινωνιών στην πιο τραγική τους έκφραση. Η μετάνοια, είναι η μόνη μας ελπίδα - όχι μόνο μέσα στο εξομολογητήριο (ας σκεφτεί καθένας πότε εξομολογήθηκε για τελευταία φορά) - αλλά και μετά, με τα έργα και τις πράξεις μετανοίας.

Στον αγώνα αυτό είναι αναμενόμενο πολλές φορές να κουραστούμε, να πέσουμε και να δυσκολευτούμε – «στενή και θελιμμένη» η οδός... Όμως, καμία από τις δυσκολίες αυτές δεν είναι πάνω από τις δυνάμεις μας, και πάντα Εκείνος βοηθάει φέρνοντας και την αίσια έκβαση του πειρασμού – όλοι μας έχουμε συγκεκριμένα παραδείγματα της παρουσίας Του στη ζωή μας. Ας μη δειλιάσουμε «γιατί αυτός που ενεργεί μέσα μας είναι ισχυρότερος απ' αυτόν που κυριαρχεί μέσα στον κόσμο⁹».

Όπως λέει και το κατασκηνωτικό τραγούδι μας για το Στίβο: *«Ο αθλοθέτης στέκει εκεί στο τέρμα και περιμένει να σε κρίσει νικητή!»*.

Επιμέλεια:

Ανδρέας Τσαγκαρόπουλος

Υποψ. Δρ. Σχολής Ηλεκτρολόγων Μηχανικών & Μηχανικών Υπολογιστών ΕΜΠ

1 Έκδοσις ακριβής της ορθοδόξου πίστεως, http://users.uoa.gr/~nektar/orthodoxy/paterikon/iwannhs_damaskhnos_ekdosis_akribhs.htm

2 Έργα Ασκητικά

3 Λόγοι Ε', Πάθη και Αρετές

4 Ρωμ. β', 24

5 ΡΓ 49, σελ 34 στην έκδοση J.P. Migne 1862

6 Ιακώβ. β', 18

7 Α' Κορινθ. ιδ', 40

8 βλέπε Ιωαν. ιζ', 21-24

9 Α' Ιωάν. δ, 4

Ο Άγιος Πορφύριος παρομοιάζει τον άνθρωπο που φέρεται άσχημα, με εκείνον που τον έχει αρπάξει μία τίγρης. Εμείς θα τον βοηθήσουμε αν του προσφέρουμε αγάπη κι όχι πετώντας του πέτρες, γιατί η τίγρης θα αγριέψει ακόμη περισσότερο και θα μας επιτεθεί.

Αγάπη προς όλους

Όταν είμαστε κοντά σε πρόσωπα που αγαπάμε και μας αγαπούν, όταν τα σκεφτόμαστε και προσευχόμαστε γι' αυτά, νιώθουμε χαρά κι ειρήνη. Όταν, όμως, σκεφτόμαστε όσους μας έχουν αδικήσει κι όσους μας εκθρεύονται, αισθανόμαστε ένταση και ταραχή. **Το να αγαπούμε όσους μας αγαπούν είναι φυσικό, εύκολο κι ανθρώπινο, το δύσκολο κι άγιο είναι να αγαπούμε κι όσους μας έχουν πληγώσει.**

Η ανησυχία που αισθανόμαστε οφείλεται, άραγε, στην άδική πράξη των άλλων ή στο θυμό και στο μίσος που αφήνουμε να φωλιάσουν στην καρδιά μας; Διαβάζοντας τους λόγους του Αγίου Πορφυρίου περί της αγάπης προς τον πλησίον, καταλαβαίνουμε πως **τα αισθήματα που έχουμε για τον πλησίον μας εξαρτώνται από εμάς και όχι από εκείνον.** Αν εμείς αποφασίσουμε να τον αγαπάμε, θα τον αγαπάμε ό,τι κι αν κάνει, όπως κι αν είναι. Όπως λέει ο Άγιος Πορφύριος **«αν έρθει μέσα μας το καλό, η αγάπη, ξεχνάμε το κακό που μας έκαναν».**

Ο Άγιος μας συμβουλεύει, επίσης, ότι αν κάποιος μας συμπεριφερθεί άσχημα, δεν αξίζει να τον κατακρίνουμε, αλλά θα πρέπει να δείξουμε επιείκεια απέναντί του, διότι είναι άνθρωπος που λαβώθηκε από τις επιθέσεις του αντιθέτου. Κατ' αυτόν τον τρόπο, δεν θα πάψουμε να τον αγαπούμε, να τον συμπονούμε και να προσευχόμαστε γι' αυτόν. Ο Άγιος Πορφύριος μάλιστα παρομοιάζει τον άνθρωπο που φέρεται άσχημα, με εκείνον που τον έχει αρπάξει μία τίγρης. **Εμείς θα τον βοηθήσουμε αν του προσφέρουμε αγάπη κι όχι πετώντας του πέτρες, γιατί η τίγρης θα αγριέψει ακόμη περισσότερο και θα μας επιτεθεί.**

Αν ακούσουμε τις προτροπές του Αγίου, θα σκορπίζουμε σε όλους την αγάπη μας αδιαφορώντας για τη δική τους στάση. Δεν θα ζητιανεύουμε την αγάπη των άλλων, ούτε θα θλιβόμαστε όταν δεν μας μιλούν με καλοσύνη. Άλλωστε, είναι πολύ πιθανόν να είμαστε εμείς υπεύθυνοι που δεν εμπνέουμε την αγάπη τους. Κι αν μας φαίνεται κάποιες φορές δύσκολο να αγαπούμε όσους μας έχουν φερθεί άσχημα, τότε ας προσευχηθούμε στο Θεό να κάνει το δύσκολο, δυνατό, ώστε να αγαπήσουμε τους αδελφούς μας και κατά συνέπεια κι Εκείνον, διότι «ό γάρ μη αγαπῶν τὸν ἀδελφὸν ὃν ἑώρακε, τὸν Θεὸν ὃν οὐκ ἑώρακε πῶς δύναται ἀγαπᾶν;» (Α' Ιωάν. 4, 20)

Επιμέλεια:

Α.Π.

Φοιτ. Τεχνολογίας Τροφίμων Γεωπονικού Πανεπιστημίου Αθηνών

«Το πιο βαθύ σκοτάδι, είναι πριν την αυγή»¹

Φωτογραφία: Δημήτρης Κρυφός

Είναι φορές που πρέπει να γράψεις δυο λόγια, ένα μικρό κείμενο και η έμπνευση δεν έρχεται. Φορές που ενώ έχεις να πεις πολλά, τίποτα δε σου 'ναι ταιριαστό για να γράψεις, που «δεν έχεις στίχο να κρυφτείς»².

Η καθημερινότητα σε βαραίνει. Το διάβασμα πολύ. Η δουλειά που δεν είναι όπως τη φανταζόσουν. Τα χρονοδιαγράμματα που σε πιέζουν. Οι συναναστροφές που δε σε γεμίζουν· γιατί ζητάς περισσότερα, γιατί σου δίνουν λιγότερα. Τα αποτελέσματα στις εξετάσεις σου, που δεν είναι όπως τα περίμενες. Ο φόβος της αποτυχίας, που τελικά επιβεβαιώνεται. Πράγματα που τελείωσαν πριν καν αρχίσουν. Άλλα που δεν προχώρησαν. Κι άλλα που άδοξα έληξαν. Η ίδια η ζωή σου που δεν είναι όπως την ονειρεύεσαι. Τα μάτια σου γεμίζουν δάκρυα. Χάνεις την ελπίδα σου. Φοβάσαι.

Και το μολύβι στα χέρια σου, δεν είναι ταιριαστό. Η λευκή κόλλα που προσπαθείς να μαζέψεις τις σκέψεις σου, παραμένει καθαρή, περιμένοντας μάταια τον γραφίτη να αφήσει πάνω της όλα αυτά που δε μπορούν να γραφούν, «εκείνα που δε λέγονται»³.

Και την ώρα εκείνη, το βλέμμα σου πέφτει πάνω στο Σταυρό, που κάποτε σου 'χαν χαρίσει κι είναι σε μιαν άκρη του γραφείου σου. **Κοίταξέ Τον! Είναι πάντα εκεί. Με τα χέρια ορθάνοιχτα. Είναι εκεί. Περιμένει. Με τα χέρια του απλωμένα. Σου ανοίγει την αγκαλιά Του. Περιμένει να πας κοντά του.** Σαν γονιός που σχεδόν γονατιστός, είναι εκεί, απέναντι από το παιδί του όταν κάνει τα πρώτα του βήματα. Είναι εκεί, απέναντί του, με έντονη την παρουσία του, για να μη φοβηθεί το παιδί του, να μη δειλιάσει. Κι αν πέσει, είναι εκεί για να το σηκώσει. Και το παιδί, προσπαθεί, στέκεται όρθιο, προχωρεί δειλά, πέφτει... και το βλέμμα του πάντα στραμμένο στον γονιό.

Και κάπως έτσι, ανοίγει δειλά δειλά η ψυχή τα πορτόφυλλά της. Και η πρώτη ακτίδα-ακτίδα του δικού Του φωτός- διαπερνά το σκοτάδι σου. Ξέρεις πως δεν είσαι τόσο

μόνος όσο νόμιζες. Βαθιά μέσα σου, πάντα ήξερες πως ποτέ δεν ήσουν. Και η προσευχή έρχεται στα χείλη σου.

«Κάνε την θλίψη προσευχή, αν δεν μπορείς μην κάνεις τίποτα, κάνε το σταυρό σου και κοιμήσου. Όσο μεγάλη κι αν σου φανεί η νύχτα το πρωί θα ξημερώσει...»⁴. Πάντα ξημερώνει. Πάντα θα ξημερώνει. Το Φως πάντα θα νικά το σκοτάδι. Ακόμα και το πιο βαθύ. Γιατί Εκείνος είναι πάντα εκεί! Πλάι σου. Πλάι μου. Πλάι στον καθένα μας. Είναι εκεί και καρτερικά σε περιμένει. Να πας κοντά Του. Να του δώσεις το χέρι σου. Να Τον κοιτάξεις. Γιατί το δικό Του βλέμμα είναι πάντα εκεί, στραμμένο σε σένα. Σε μένα. Στον καθένα μας.

«Έρχεται κάποια στιγμή που τα χάνουμε όλα. Οι δρόμοι, τα σκοτεινά σοκάκια και τα χαμηλά φώτα, γίνονται οι πόθοι των περιπάτων μας και οι εξομολόγοι της σιωπής μας. Περιπατάμε, κοιτάμε, αλλά δεν βλέπουμε. Άλλωστε με τα μάτια μόνο κοιτάμε και με την καρδιά βλέπουμε. Ο πόνος όμως και η θλίψη, θολώνουν τα μάτια, τα κάνουν τόσο γρήγορα που σαπίζει η διάθεση μας. Τότε, εκεί στο χαραγμένο μηδέν των ματιών μας, γυρνάμε προς τον ουρανό και μονολογούμε ηχηρά, «και τώρα Θεέ μου οι δυο μας, μονάχα Εσύ μου έμεινες...». Κάπως έτσι αλλάζουν οι ζωές μας, πριν περάσουμε στην απόλυτη χώρα του θανάτου, ξημερώνει η Ανάσταση. Σ' ένα κλικ από το δάκρυ είναι κρυμμένη η χαρά. Ένα άλλο βλέμμα, που ως δώρο Θεού κατακλύζει την ύπαρξη μας τα κάνει όλα ξανά «αλλιώς». Και ξέρεις ποιο είναι το φοβερό μυστήριο; Ότι τίποτα εκεί έξω δεν έχει αλλάξει, όλα είναι στην θέση τους, έτοιμα και πάλι να μας τυραννήσουν ή να μας λυτρώσουν. Όμως μέσα μας, ένα άλλο Βλέμμα, μας χαρίζει πλέον μια θέα προς την έκπληξη, κι αυτό είναι θαύμα...»⁵

Πιάνεις ξανά το μολύβι. Μια φράση μόνο: «Ελέσέ με!»

Επιμέλεια:

Αγγελική Καλκάνη

Μεταπτ. Φοιτ. Τεχνο-οικονομικών Συστημάτων Ε.Μ.Π.

1 Φύλλα Αλκαλικά, Στίχοι: Άλκης Αλκαίος, Μουσική: Σωκράτης Μάλαμας, Ερμηνεία: Μαρίνα Λακανάλη, Σωκράτης Μάλαμας

2 Μισό φεγγάρι, στίχοι, μουσική, ερμηνεία: Αλκίνοος Ιωαννίδης

3 Ορυχεία, στίχοι, μουσική: Θανάσης Παπακωνσταντίνου, Ερμηνεία: Διονύσης Σαββόπουλος, Θανάσης Παπακωνσταντίνου

4 π. Χαράλαμπος Παπαδόπουλος, Κάνε την θλίψη προσευχή..., <https://plibyos.blogspot.com>, 26.03.2016

5 π. Χαράλαμπος Παπαδόπουλος, Ένα άλλο βλέμμα..., <https://plibyos.blogspot.com>, 12.05.2018

καν

Κοίταξέ Τον! Είναι πάντα εκεί. Με τα χέρια ορθάνοιχτα. Είναι εκεί. Περιμένει. Με τα χέρια του απλωμένα. Σου ανοίγει την αγκαλιά Του. Περιμένει να πας κοντά του.

ΤΟΚΕΙ ΜΑΡΟΥ

Ένα πλοίο που έσωσε 825 Έλληνες και Αρμένιους

Φωτογραφία του ιαπωνικού πλοίου από το λιμάνι της Σμύρνης στις 8 Σεπτεμβρίου 1922

Σεπτέμβρης 1922. Σμύρνη. Στην περιοχή καταφθάνει ο Τουρκικός στρατός. Μετά την αποχώρηση και του τελευταίου Ελληνικού στρατιωτικού τμήματος ξεκίνησε η πυρπόληση της πόλης από τον κεμαλικό στρατό. Με το που αντιλήφθηκαν τον κίνδυνο τόσο οι Έλληνες όσο κι οι Αρμένιοι κάτοικοι της περιοχής, μάζευαν πανικόβλητοι τα απολύτως απαραίτητα πράγματά τους και κατηφόριζαν προς το λιμάνι. Εκεί πίστευαν ότι θα βρουν το μέσο που θα τους οδηγήσει στη δικιά τους γη της Επαγγελίας, μακριά από τις καταστροφικές εικόνες που αντίκριζαν. Δυστυχώς, τα περισσότερα πλοία δε δέχονταν επιβάτες χωρίς πρώτα να ελέγξουν τα χαρτιά τους. Κάποιοι όμως στάθηκαν τυχεροί γιατί στο λιμάνι βρισκόταν ένα ιαπωνικό πλοίο που επιβίβασε εκατοντάδες πρόσφυγες χωρίς να ελέγξει κανείς τα έγγραφά τους.

Τοκεί Μαρου. Αυτό είναι το όνομα του ιαπωνικού πλοίου, το οποίο όταν προσδέθηκε στο λιμάνι, το πλήρωμά του, αντί να βγάλει τα εμπορεύματα στη στεριά, τα πέταξε στη θάλασσα και φιλοξένησε εκατοντάδες πρόσφυγες για να τους μεταφέρει σε πιο ασφαλές μέρος. Το Τοκεί Μαρου κατάφερε να διασώσει 825 Έλληνες και Αρμένιους. Όλοι οι επιβαίνοντές του θα είναι πάντα ευγνώμονες στους ανθρώπους του πληρώματος, για την ιδιαίτερη περιποίηση που τους έδειξαν σε εκείνη την δύσκολη ώρα, αλλά και στον καπετάνιο (που ακόμα δεν έχει βρεθεί τ' όνομα του) για αυτήν την συγκινητική απόφαση που πήρε.

Οι αναφορές για την ύπαρξη ιαπωνικού εμπορικού πλοίου την ημέρα της πυρκαγιάς στη Σμύρνη, από πηγές εκείνης της εποχής, ήταν αρκετές. Στις 18 Σεπτεμβρίου 1922 οι New York Times και στις 15 Οκτωβρίου 1922 η Atlanta Journal-Constitution αναφέρουν ότι ενώ υπήρχαν στο λιμάνι γαλλικά, βρετανικά και αμερικάνικα πλοία μόνο

το ιαπωνικό πλοίο που βρισκόταν εκεί δέχτηκε πρόσφυγες χωρίς κανέναν έλεγχο στα χαρτιά τους. Στις 3 Δεκεμβρίου 1922 στην εφημερίδα Boston Globe φιλοξενείται η μαρτυρία της Άννα Χάροου Μπριτζ, η οποία ήταν αυτόπτης μάρτυρας στα γεγονότα της καταστροφής και περιέγραψε ότι, ενώ είχε αφιχθεί στο λιμάνι ένα πλοίο γεμάτο εμπορεύματα, ο καπετάνιος αντιλαμβανόμενος την κατάσταση, διέταξε να ριχθεί το εμπόρευμα στη θάλασσα για να μεταφερθούν πρόσφυγες μακριά από τη προβλήτα. Επίσης αναφορά για την ύπαρξη ιαπωνικού πλοίου έχουμε και από το έγγραφο που έστειλε ο Τζόρτζ Χόρτον (Αμερικανός πρόξενος Σμύρνης) προς το State Department.

Οι ενδείξεις πλήθαιναν, όμως ο κ. Σταύρος Σταυρίδης και η κα Νατάκο Μουράτα δεν έπαψαν να διεξάγουν έρευνες για να βρουν περισσότερα στοιχεία για αυτό το πλοίο. Το όνομα του πλοίου, Τοκεί Μαρου, γνωστοποιήθηκε από ένα δημοσίευμα της εφημερίδας ΕΜΠΡΟΣ στο φύλλο της 17ης Σεπτεμβρίου. Όταν έλαβε δημοσιότητα το περιστατικό, ο Σύλλογος των Μικρασιατών της Καβάλας διοργάνωσαν το Σεπτέμβρη του 2009, στο ΤΕΙ της πόλης, μια εκδήλωση με επίτιμους προσκεκλημένους την κα Νάνσυ Χόρτον (κόρη του Τζόρτζ Χόρτον) και του κ. Σιζέρου Κικούμα (Α' γραμματέα της Πρεσβείας της Ιαπωνίας στην Ελλάδα). Η εκδήλωση αυτή πραγματοποιήθηκε για να αποδοθούν τιμή και ευχαριστίες για τους άγνωστους Ιάπωνες σωτήρες τους. Τέλος, εύφημη μνημία για το Τοκεί Μαρου είναι και η ομώνυμη ταινία μικρού μήκους της Ζάχου Σαμολάδα η οποία έχει αποσπάσει πολλές θετικές κριτικές και γνωστοποιεί την ανθρώπινη αυτή συμπεριφορά τόσο του πληρώματος του Τοκεί Μαρου όσο και του καπετάνιου του.

Επιμέλεια:
Παναγιώτης Τσιάπρας
Φοιτ. ΤΕΙ Φυσικοθεραπείας

ΛΟΓΟΥ ΧΑΡΙΣ

Φωτογραφία: Βασίλης Λόντος

Η προσπέραση

Στο γραφείο. Ώρα αιχμής. Η πλατφόρμα στον υπολογιστή είχε κολλήσει για ακόμα μια φορά. Τα τηλέφωνα χτυπούσαν αλληπάλληλα και οι ασθενείς είχαν αρχίσει να εκφράζουν τη δυσφορία τους για την αναμονή. Έπρεπε να συγκεντρωθώ και να προσπλωθώ στην καταχώρηση των στοιχείων. Η ασθενής περίμενε να της εκτυπώσω τα απαραίτητα έντυπα καθιστή στην καρέκλα μπροστά στο γραφείο μου. Ήταν σιωπηλή. Είχε σταυρώσει τα παχουλά της δάχτυλα και ακουμπούσε πάνω στο γραφείο. Κοίταζε στο πάτωμα και -πού και πού- μου έριχνε κλεφτές ματιές. Ένιωθα πως καταλάβαινε πόσο εκνευρισμό και πίεση μου είχε προκαλέσει η σύνθετη συνταγή της. Πολλά φάρμακα για τρεις διαφορετικές νόσους. Το σύστημα μπλόκαρε και πάλι, λίγο πριν εκτυπώσω το απαραίτητο έντυπο. Και αυτό σήμαινε ότι όλη η διαδικασία έπρεπε να εκκινήσει ξανά από το μηδέν. Αναστέναξα με παράπονο και εκνευρισμό. «Μήπως μπορώ κάπως να σας διευκολύνω;» με ρώτησε. «Όχι, όχι. Μην ασχολείστε» της απάντησα ψυχρά. Ψυχρά και απότομα, σχεδόν επιθετικά, σαν να υπονοούσα ότι εκείνη είναι υπεύθυνη για «τον κακό μπελά που με βρήκε» εκείνη την στιγμή μέσα σε όλες τις υπόλοιπες δουλειές μου. Δεν την κοίταξα. Κοίταξα την οθόνη και έκανα επανεκκίνηση.

Ένιωσα άσχημα. Ένιωσα ότι έφταιγε εκείνη και κυρίως ένιωσα στο πετσί της την ψυχρότητά μου. Δεν την έκρυψα. Άλλωστε ήταν πελάτης εκείνη. Εγώ ήμουν η γραμματέας και απλώς όφειλα να την εξυπηρετήσω. Η σχέση μας ήταν «πελατειακή». Λίγα λεπτά αργότερα το έντυπο ήταν έτοιμο προς εκτύπωση. Το σφράγισα, το υπέγραψα και έβγαλα μηχανικά το μπλοκ των αποδείξεων από το συρτάρι. «Επιτέλους», έλεγα από μέσα μου. «Άκουσα ότι είστε φιλόλογος», είπε εκείνη, «εμένα μου αρέσει πολύ η λογοτεχνία. Διαβάζω πολύ. Είστε τυχερή που σπουδάσατε κάτι τόσο όμορφο. Εγώ δεν σπούδασα». Σταμάτησα. Σήκωσα το κεφάλι μου και την κοίταξα κατά πρόσωπον-όλη την προηγούμενη ώρα κοίταξα την οθόνη του υπολογιστή και, χωρίς να την κοιτάξω ούτε στιγμή, της είχα απευθύνει κάποιες ερωτήσεις για στοιχεία. «Τι διαβάζετε;» την ρώτησα. «Μου αρέσει πολύ ο Θέμελης, έχετε διαβάσει την τριλογία του;» είπε. «Όχι, δεν έχω διαβάσει Θέμελη, ξέρω κυρίως τους κλασικούς. Θα ήθελα όμως να διαβάσω», απάντησα. «Ωραία, να την διαβάσετε. Αξίζει.» είπε

Εκεί που ένας είδε μια ακόμα διεκπεραίωση, ο άλλος αντίκρισε μια πηγή για μια μικρή χαρά. Τον ίδιο χρόνο, στον ίδιο τόπο, δυο άνθρωποι· ο άρρωστος και ο υγιής, ο απασχολημένος και ο εξυπηρετούμενος, ο πάνω και ο κάτω.

εκείνη. Της έκοψα την απόδειξη και της είπα «είστε έτοιμη», μια φράση που στον εσωτερικό μου μονόλογο ισοδυναμεί με το: «τέλος μ' αυτόν, πάμε στον επόμενο». Με ευχαρίστησε και φθάνοντας στην πόρτα, κρατώντας τα χαρτιά στα χέρια, είπε με ένα μικρό χαμόγελο: «Ωραία! Τώρα όταν έρχομαι θα λέμε τι διαβάσαμε η κάθε μία! Καλή αρχή στη δουλειά και όσο περνάει ο καιρός θα γίνεται όλο και πιο εύκολο!»

Για τα επόμενα πέντε λεπτά στάθηκα σιωπηλή στο γραφείο. Χτύπησε ένα τηλέφωνο αλλά δεν το σήκωσα και δεν φώναξα τον επόμενο ασθενή που είχε σειρά. Αυτά τα πέντε λεπτά κοίταξα τον «καθρέφτη μου».

Εκεί που ένας είδε μια ακόμα διεκπεραίωση, ο άλλος αντίκρισε μια πηγή για μια μικρή χαρά. Τον ίδιο χρόνο, στον ίδιο τόπο, δυο άνθρωποι· ο άρρωστος και ο υγιής, ο απασχολημένος και ο εξυπηρετούμενος, ο πάνω και ο κάτω. Θαύμασα περισσότερο από κάθε τι σε αυτή τη γυναίκα την... προσπέρασή της! Προσπέρασε με έναν επιδέξιο ελιγμό την κατήφεια και τον εκνευρισμό μου και μου 'δωσε αντίδωρο την δική της ζωογόνο οπτική. Πήρα το μάθημά μου. Από τον ασθενή, τον πονεμένο, τον δυσκολεμένο, τον ξεβολεμένο, τον αδικημένο, τον ταλαιπωρημένο.

Θυμήθηκα τη φράση του Καντ που συνήθιζε να μας λέει κάθε Παρασκευή, την τελευταία ώρα, η Μουσικός στο Γυμνάσιο: «Ο ένας κοιτάζει τον νερόλακκο και βλέπει τη λάσπη, ο άλλος βλέπει μέσα του τα άστρα που αντανακλώνται».

Πήρα το μάθημά μου.

Επιμέλεια:

Σοφία Μπουγά

Μεταπ. Φοιτ. Φιλολογίας ΕΚΠΑ

Το Γολγοθά σου μην τον φοβάσαι

Φωτογραφία: Βασίλης Λόντος

Ελεγε η γιαγιά μου: «Σου στέλνω και μια σακούλα κυλοπίτες, που σου αρέσουν πολύ! Για σένα ειδικά τις έφτιαξα!», και εγώ φούσκωνα από χαρά και ένιωθα υποχρεωμένη για τον κόπο της και για την σκέψη της να με ευχαριστήσει.

Άλλη φορά κάποια Χριστούγεννα, μου είπε μια οικογενειακή μας φίλη: «Έφτιαξα αυτό το κασκόλ ειδικά για σένα, γιατί ξέρω το γούστο σου!», δίνοντάς μου ένα αφράτο πλεκτό κασκόλ που έφτιαξε η ίδια.

Τι κοινό έχουν αυτά τα δύο συμβάντα; Με οδηγούν σε ένα συμπέρασμα: Αυτές οι τρεις λέξεις, «ειδικά για σένα», με σκλαβώνουν πάντοτε. Είναι παραδοχή της σκέψης που έκανε ο άλλος για σένα, της φροντίδας που θέλει να δώσει, της αγάπης που θέλει να μοιραστεί.

Δε θα άρχιζες να βλέπεις αλλιώς τα βάσανά σου αν σου έλεγα πως ίσως και ο Πατέρας μας λέει καθημερινά «παιδί μου, ο σταυρός που έφτιαξα για να σηκώσεις, είναι ειδικά για σένα»;

«Είναι ειδικά μελετημένος για τα κουράγια σου, για τις πλάτες σου. Έχει σχεδιαστεί με Αγάπη. Θα σε ωφελήσει να Με αναζητήσεις. Θα Με ζητήσεις. Θα προσευχηθείς παιδί μου. Θα λυγίσει τον εγωισμό σου και θα στρογγυλέψει τις γωνίες του χαρακτήρα σου. Βλέπω πως η ψυχή σου διψά, την έχεις αμελήσει καλό μου παιδί. Έχει γεμίσει γλοιώδη φυτά και δύσοσμούς ρύπους, πώς αλλιώς να σε βοηθήσω να απαλλαγείς από αυτά;»

«Όμως βλέπω κι εσένα, τέκνο μου. Που μοχθείς καθημερινά να αγωνίζεσαι τον αγώνα τον καλό. Λάμπει η ψυχούλα σου αλλά σε χρειάζομαι να γίνεις φωτεινό παράδειγμα υπομονής και πίστης για τους γύρω σου. Βάστα καλό μου παιδί, ο σταυρός είναι βαρύς μα κι οι ώμοι σου είναι δυνατοί από την πίστη σου».

Ο ίδιος ο Υιός του Θεού, ο αναμάρτητος, ενσαρκώθηκε, ανέβηκε πάνω στον σταυρό και με το Αίμα Του ξέπλυne όλων τις αμαρτίες. Μέσω του Σταυρού και πάνω σε αυτόν, υπήρξε η Αγάπη λοιπόν.

Με συγκλονίζει η σκέψη πως η **Αγάπη του Κυρίου μας είναι τόσο μεγάλη και ευγενική, που για να μας φέρει κοντά Του, σχεδιάζει τον κατάλληλο για εμάς σταυρό, μας χαριτώνει κατά τη διάρκεια του μαρτυρίου, και μας αξιώνει, κατά χάρη πάντα, να γευόμαστε δροσιά Παραδείσου.**

Με την Πανσοφία Του και με την άμετρη Αγάπη Του, πλησιάζει διακριτικά κάθε έναν από εμάς, και εναποθέτει στους ώμους μας έναν σταυρό τόσο βαρύ όσο χρειάζεται

για να κερδίσουμε την Αιώνια Ζωή. **Μας χαρίζει επίγειες μέρες, τόσες όσες χρειάζονται για να Τον γνωρίσουμε, να Τον ζήσουμε, να Τον κηρύξουμε, να μετανοήσουμε.**

Στον καθημερινό μας στίβο, κάθε μέρα είναι και μια μικρή ζωή. Κατά τη διάρκεια της μέρας, οι πολλές μικρές μας επιλογές, σχετίζονται με την προθυμία της άρσης του προσωπικού σταυρού σαν θεόσταλτο δώρο, την εκούσια επιλογή του «σταυρικού θανάτου» και της αξιοποίησης του καθημερινού «μαρτυρίου» προς πνευματική ωφέλεια.

Στο τέλος όμως δεν ζητεί και πολλά από εμάς. **Ζητεί να συναισθανθούμε την αμαρτωλότητά μας, να αγαπήσουμε Εκείνον και τον πλησίον μας ως εαυτόν.** Να πέσουμε με δύναμη και χαρά μες στον στίβο και να Του εμπιστευθούμε τα εμπόδια, τις αντοχές μας, και τους συναθλούντες μας. Εμείς στο κομμάτι που μας αναλογεί ας παλέψουμε γενναία. Ας πολεμήσουμε για κείνα τα χρυσά στεφάνια και ας θυμόμαστε πως στο μαρτύριο, Εκείνος θα 'ναι το στήριγμα και η παρηγοριά μας.

Οι ακόλουθοι στίχοι του κατασκηνωτικού ύμνου, θάρρως περικλείουν όλη την πειθώ που χρειαζόμαστε για να ριχτούμε στη μάχη:

*«Το Γολγοθά σου να μην τον φοβάσαι
Ακόμα κι ο θάνατος είναι νεκρός
Για σένα, Εκείνος πάντα να το θυμάσαι,
Έγινε άνθρωπος κι ας είναι Θεός.
Για να σε σώσει από της ψυχής τα πάθη
Πέθανε σαν ταπεινωμένος φονιάς
Μα κατατρόπωσε το κράτος του Άδη
Κι αναστημένος την ανάστασή σου ζητά»*

Ο Αναστημένος και φιλόνητος Κύριος μας περιμένει να Τον ακολουθήσουμε στον προσωπικό μας Γολγοθά, και να Τον συναντήσουμε φωτεινοί και άξιοι στην προσωπική μας Ανάσταση. Γιατί να λυγίσουμε ή να φοβηθούμε; **Ο Γολγοθάς είναι φτιαγμένος ειδικά για εμάς και έχουμε Εκείνον δίπλα μας!**

Καλό και ευλογημένο στίβο, συναθλητή!

Επιμέλεια:

Χρυσούλα Ζαγκόπη

Απόφ. Οικονομικών Επιστημών ΠΑ.ΠΕΙ.

Στον καθημερινό μας στίβο, κάθε μέρα είναι και μια μικρή ζωή. Κατά τη διάρκεια της μέρας, οι πολλές μικρές μας επιλογές, σχετίζονται με την προθυμία της άρσης του προσωπικού σταυρού σαν θεόσταλτο δώρο, την εκούσια επιλογή του «σταυρικού θανάτου» και της αξιοποίησης του καθημερινού «μαρτυρίου» προς πνευματική ωφέλεια.

Ο προφήτης Μωυσής και ο τύπος του Σταυρού

Φωτογραφία: Βασίλης Λόντος

Στις 4 Σεπτεμβρίου η Εκκλησία μας τιμά τον προφήτη Μωυσή. Η μορφή του σημαντικού αυτού προσώπου της Παλαιάς Διαθήκης, έχει συνδεθεί άρρηκτα από τους Πατέρες με το σύμβολο του Σταυρού. Αυτό συμβαίνει διότι, εκείνος προτύπωσε το σταυρικό σχήμα κατά τη διάρκεια της ζωής του, με θεόπνευστες πράξεις. **Τέσσερα τέτοια περιστατικά αναφέρονται στο βιβλίο της Εξόδου και των Αριθμών: η διάβαση της Ερυθράς Θάλασσας, η ανάβλυση νερού από την πέτρα στην έρημο, η νίκη κατά των Αμαλκιτών και η ύψωση του χάλκινου φιδιού.** Στη συνέχεια θα τα παρουσιάσουμε, δείχνοντας πώς το κάθε γεγονός αποτελεί προεικόνιση του Σταυρού του Χριστού και της δύναμης Του.

Κατά τη φυγή τους από την Αίγυπτο, οι Εβραίοι βρίσκονταν σε αδιέξοδο στα παράλια της Ερυθράς Θάλασσας, αφού καταδιώκονταν από τον Φαραώ και τα στρατεύματά του. Ο Θεός έδωσε τη λύση, διατάσσοντας τον Μωυσή να χτυπήσει τη θάλασσα με το ραβδί του. Με αυτή την κίνηση, τα νερά της χωρίστηκαν σε δύο μέρη. Αυτό επέτρεψε στον λαό του Ισραήλ να διέλθει από τον ξηρό πλέον βυθό. Έπειτα, ο προφήτης άγγιξε και πάλι με τη ράβδο του τη θάλασσα και αυτή επανήλθε στη φυσική της κατάσταση. Ο Άγιος Κοσμάς ο Μελωδός, αναφέρει το γεγονός στην ακολουθία της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού. Επισημαίνει πως ο Μωυσής χτύπησε αρχικά τη θάλασσα «επ' ευθείας» (δηλαδή κάθετα), για να την ανοίξει στα δύο και μετά για να την ξανακλείσει, «επ' εύρους» (δηλαδή οριζόντια). Έτσι χάραξε το σχήμα του Σταυρού, οδηγώντας με τη δύναμή Του, τον ισραηλιτικό λαό στην σωτηρία.

Μετά τη διάβαση της Ερυθράς Θάλασσας, οι Ισραηλίτες περιπλανούνταν στην έρημο. Ο λαός, λόγω της έλλειψης νερού, παραπονιόταν. Έλεγε στο Μωυσή πως ήταν καλύτερα να είχαν μείνει στην Αίγυπτο ως δούλοι, παρά να βρίσκονται ελεύθεροι χωρίς όμως να έχουν νερό για να ξεδιψάσουν. Ο Μωυσής μπροστά σ' αυτή την αντίδραση, στράφηκε στη βοήθεια του Θεού. Εκείνος του υπέδειξε μια πέτρα στο όρος Χωρήβ. Αν την χτυπούσε με το ραβδί του, αυτή θα έβγαζε νερό, όπως και έγινε. Μια πατερική ερμηνεία επισημαίνει, ότι ο Μωυσής χτύπησε την πέτρα δύο φορές σε σχήμα σταυρού. **Προδήλωσε έτσι, πως το Τίμιο Ξύλο θα αποτελούσε την πηγή της αθανασίας.** Όπως η άγονη πέτρα έγινε πηγή πόσιμου νερού, έτσι και το ξύλο του Σταυρού, «αναβλύζει» την αιώνια ζωή για τους ανθρώπους.

Η πορεία των Εβραίων συνεχίστηκε. Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες, μια εχθρική προς αυτούς φυλή - οι Αμαλκιτίες - τους επιτέθηκε με σκοπό να τους εξοντώσει. Οι Ισραηλίτες αντιστάθηκαν. Κατά τη διάρκεια της μάχης, ο Μωυσής προσευχόταν ψηλά σ' ένα βουνό. Είχε τα χέρια του υψωμένα και συνεπώς το σώμα του σε σχήμα σταυρού. Μάλιστα όταν κουραζόταν και κατέβαζε τα χέρια του (οπότε το σταυρικό σχήμα του σώματός του χανόταν), οι Αμαλκιτίες κέρδιζαν. Όταν όμως τα ύψωνε, οι Εβραίοι ανακτούσαν τη νίκη. Τελικά η έκβαση της μάχης ήταν υπέρ των συμπατριωτών του. Αυτό συνέβη γιατί ο Μωυσής, για να εξασφαλίσει την υπεροχή τους, ζήτησε από τους δύο ακολούθους του να κρατούν τα χέρια του συνεχώς υψωμένα. Το γεγονός φανερώνει την ισχύ που προσδίδει ο Σταυρός σε όσους ελπίζουν σ' Αυτόν.

Ο Μωυσής εξακολούθησε να έρχεται αντιμέτωπος με τα παράπονα του Ισραηλιτικού λαού, ο οποίος πολύ συχνά έχανε την εμπιστοσύνη του στη Θεία Πρόνοια. Σε μια τέτοια περίπτωση, ο Θεός για να τους παραδειγματίσει, έστειλε δηλητηριώδη φίδια στον καταυλισμό τους. Οι Εβραίοι βλέποντας το κακό στο οποίο περιέπεσαν, παρακάλεσαν τον Μωυσή να τους λυπηθεί. Ο Προφήτης ικέτευσε τον Κύριο για βοήθεια. Η θεϊκή εντολή που του δόθηκε, ήταν να κρεμάσει ένα χάλκινο φίδι πάνω σ' έναν πάσσαλο. Όσους δάγκωναν τα δηλητηριώδη φίδια και κοιτούσαν προς το χάλκινο ομοίωμα, θα θεραπεύονταν άμεσα. Σύμφωνα με τα λόγια του ίδιου του Χριστού, το χάλκινο φίδι πάνω στον πάσσαλο έχει έναν ιδιαίτερο συμβολισμό. Προεικονίζει τον Υιό του Θεού που υψώθηκε πάνω στον Σταυρό. Γι' αυτό και όσοι κοίταζαν προς αυτό θεραπεύονταν.

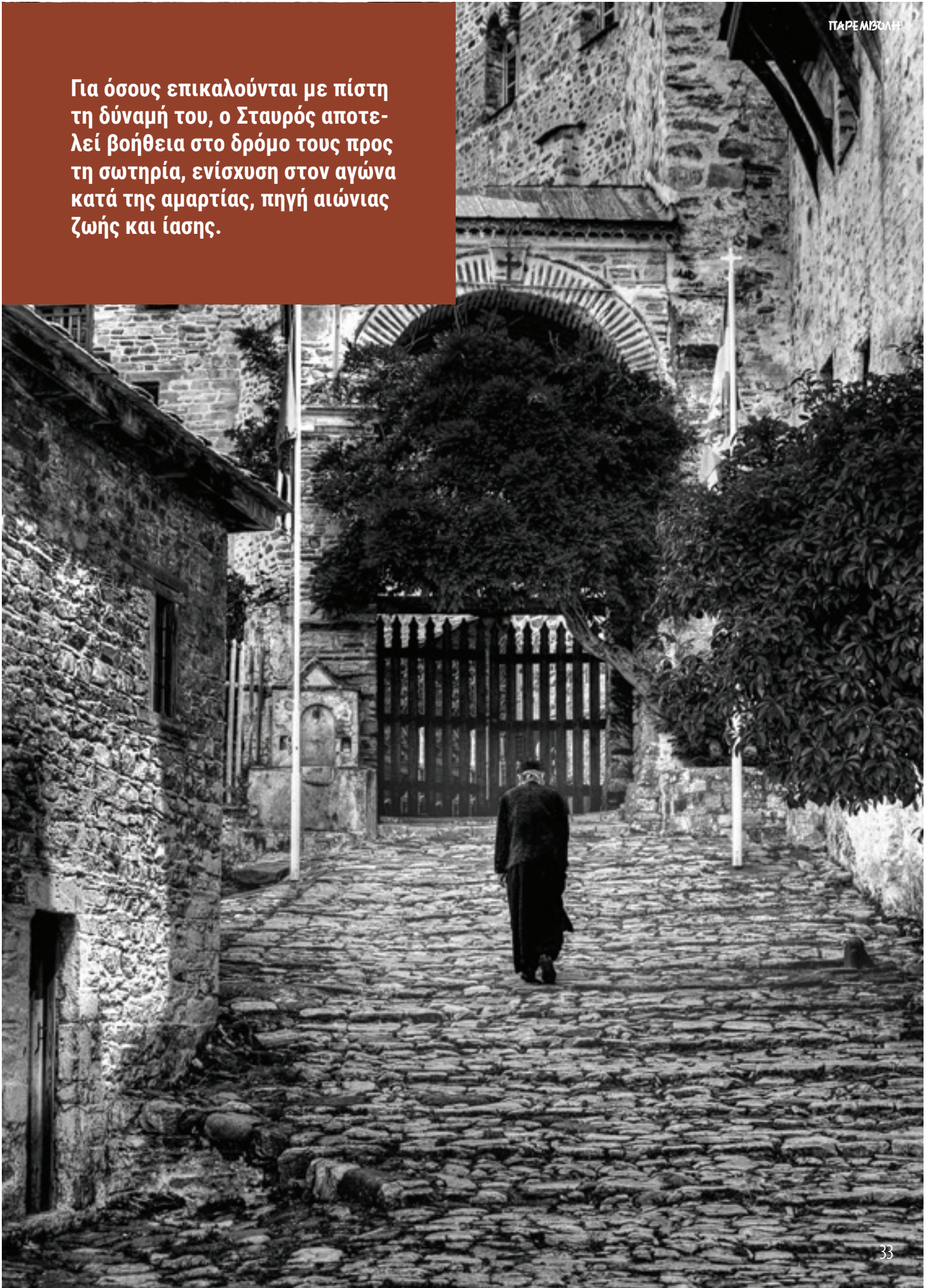
Καταγράψαμε, λοιπόν, κάποια στιγμιότυπα μέσα από την πολυκύμαντη και περιπετειώδη ζωή ενός προφήτη της Παλαιάς Διαθήκης, του Μωυσή. Απ' αυτά γίνεται φανερή η αλήθεια για το μυστήριο του Σταυρού. **Αποκαλύπτεται δηλαδή ότι, για όσους επικαλούνται με πίστη τη δύναμη του, ο Σταυρός αποτελεί: βοήθεια στο δρόμο τους προς τη σωτηρία, ενίσχυση στον αγώνα κατά της αμαρτίας, πηγή αιώνιας ζωής και ίασης.**

Επιμέλεια:

Χρήστος Χατζής

Φοιτ. Κοινωνιολογίας Παντείου Πανεπιστημίου

Για όσους επικαλούνται με πίστη τη δύναμή του, ο Σταυρός αποτελεί βοήθεια στο δρόμο τους προς τη σωτηρία, ενίσχυση στον αγώνα κατά της αμαρτίας, πηγή αιώνιας ζωής και ίασης.

Χ.Φ.Ε. Καβάλας: 8 Χρόνια Κατασκηνωτικής Ζωής

Μας αξίωσε ο Κύριος φέτος, για όγδοη συνεχή χρονιά, να παρευρεθούμε στην κατασκηνωτική περίοδο των φοιτητών-αποφοίτων στην όμορφη πλαγιά της Νέας Ηρακλείτσας Καβάλας. Η περίοδος είχε διάρκεια 5 ημερών και έλαβε χώρα από τις 16 έως τις 20 Αυγούστου. Για άλλη μια φορά, ο κατάφυτος και λαμπερός χώρος της κατασκηνώσεώς μας γέμισε από τη ζωντανή παρουσία πολλών νέων, οι οποίοι κανόνισαν τις διακοπές και τις άδειές τους έτσι ώστε να απολαύσουμε όλοι μαζί την ζεστασιά της παρέας και της χριστιανικής συναναστροφής. Η ευκαιρία ενός κατασκηνωτικού πενθημέρου αποτελεί για πολλούς από μας, μια ανάσα πνευματικού οξυγόνου και αναζωογόνησης από την κοσμική ρουτίνα. Φυσικά, δεν έλειψαν τα μπάνια στη θάλασσα και ο αθλητισμός (ποδόσφαιρο, μπάσκετ, beach volley)!

Κεντρικό γεγονός φετος, αποτελούσαν οι ομιλίες στην τραπεζαρία. Φέτος οι ομιλητές ήταν τρεις: Ο Αρχιμ. π. Ειρηνάιος Δελπιδήμος από την Ι.Μ. Νεαπόλεως και Σταυρουπόλεως, ο Αρχιμ. π. Παύλος Κίτσος, Ιεροκήρυκας της Ι.Μ. Φιλίππων, Νεαπόλεως και Θάσου, καθώς και ο Αρχιμ. π. Θωμάς Ανδρέου, Ιεροκήρυκας της Ι.Μ. Ελευθερουπόλεως.

Ο λόγος του π. Ειρηνάιου, επιστημονικός, και ιστορικός συνάμα, με θέμα «**επιστήμη και θρησκεία**», ξεκίνησε αναφερόμενος στην αρχή των πραγμάτων, στις πρώτες δηλαδή απόψεις και θεωρίες που προσπαθούσαν να ερμηνεύσουν τη δημιουργία του σύμπαντος- και εξελικτικά μας μετέφερε μέχρι τις πιο σύγχρονες ερμηνείες και διατυπώσεις

των επιστημόνων. Μέσα από διαφάνειες, που με κόπο συνέλεξε από επιστημονικά βιβλία όλα αυτά τα χρόνια, μέσα από μαθηματικούς τύπους και εξισώσεις Φυσικής, χρησιμοποιώντας ακόμη και βιβλία άθεων επιστημόνων προκειμένου να αναδείξει τις επικρατούσες αντιλήψεις σε κάθε δεκαετία του 20ού αιώνα, σχετικά με τη θεωρία του big bang και της ανάγκης συνεπώς αποδοχής της ύπαρξης Θεού-δημιουργού, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η πολυσυζητημένη σύγκρουση Εκκλησίας-Επιστήμης, δεν υφίσταται. Εν αντιθέσει, μάλιστα, οι θέσεις αλληλοσυμπληρώνονται και βάσει αναλύσεως των παραπάνω τεκμηρίων δείχνουν να συμφωνούν! Φυσικά, όπως και ήταν αναμενόμενο, μετά το τέλος της ομιλίας του π. Ειρηνάιου, ορισμένοι από μας «κυκλώσαμε» τον ομιλητή για να του απευθύνουμε ερωτήσεις που δημιουργήθηκαν ή πιθανώς υπήρχαν, σχετικά με το φλέγον αυτό και διαχρονικό θέμα.

Κεντρικό θέμα της ομιλίας του π. Παύλου ήταν η **ελπίδα** και πιο συγκεκριμένα, ποια είναι και πώς ορίζεται σωστότερα η ελπίδα. Με το γνωστό γλυκύ του τρόπο, ο π. Παύλος μάς παρέθεσε παραδείγματα από την ποιμαντική του εμπειρία και μας εξήγησε ότι η ελπίδα πρέπει να *στοχοθετείται* σωστά. Η οριοθέτηση της ελπίδας μας δεν πρέπει να προκύπτει με βάση τα δικά μας ανθρώπινα και συνεπώς, φθαρτά και μάταια, κριτήρια και μέτρα, αλλά με βάση το θέλημα και τη βουλή του Θεού. Ακόμη, η ελπίδα των Χριστιανών είναι συνυφασμένη με την προσευχή των πιστών και τα αιτήματα που ανεβαίνουν κατά τη διάρκειά

Φωτογραφία: Κλεάνθης Νιζάμης

της προς στο Θεό. Σε ερώτηση του ακροατηρίου προς τον ομιλητή σχετικά με τα «δίκαια» αιτήματα των πιστών και τι σημαίνει όταν βλέπουμε αυτά να μην ικανοποιούνται, η απάντηση του π. Παύλου ήταν κάπως μη αναμενόμενη: «Και τι σημαίνει δίκαια αιτήματα...» - υπό την έννοια ότι πολλές φορές δεν μπορούμε να γνωρίζουμε εάν το αίτημά μας είναι δίκαιο. Για να γίνουμε λίγο πιο συγκεκριμένοι στο σημείο αυτό, να αναφέρουμε το παράδειγμα της *σωματικής ασθένειας* που χρησιμοποιήθηκε: Υπάρχουν δύο πιθανές περιπτώσεις: Η ταλαιπωρία ή ακόμη και ο θάνατος ενός ασθενούς από τη νόσο του ή η ίαση και ανακούφισή του από τους πρόσκαιρους πόνους... Ο άνθρωπος προσεύχεται πολλές φορές για απαλλαγή από τη νόσο, τελικά όμως, *ποιο* είναι άραγε το θέλημα του Θεού, ποιο το «δίκαιο» αίτημά μας και ποιο το τελικό αποτέλεσμα της προσευχής μας ή των γύρω μας ανθρώπων για μας;... Μήπως ο Θεός ξέρει καλύτερα; Σαφώς... Ως προς την ελπίδα μας όμως, τι γίνεται; Να ελπίζουμε άραγε ότι θα γίνει οπωσδήποτε το θαύμα της θεραπείας και να απογοητευθούμε στην περίπτωση που αυτό δεν συμβεί ή μήπως να ζούμε όλη τη ζωή μας κοντά στο Θεό και να προσευχόμαστε για τους πάσχοντες συνανθρώπους μας, έχοντας πάντα προσδιορισμένη σωστά και στέρεα την ελπίδα μας στο Θεό, ότι δηλαδή Αυτός ξέρει καλύτερα πώς να μας σώσει, ώστε από 'κει και πέρα να δεχτούμε το καθετί ως προερχόμενο εξ Αυτού και ως σωτήρια λύση;

Ο π. Θωμάς, που ήταν και ο τελευταίος ομιλητής του πενηθημέρου, μας καθήλωσε για άλλη μια φορά με τον πει-

στικό και όμορφο λόγο του. Κεντρικό θέμα της ομιλίας του ήταν η **επικοινωνία** στις μέρες μας και πιο συγκεκριμένα τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Ο ίδιος μας ανέφερε μέσα από την εμπειρία του για πολλά συναπτά έτη ως εφημέριος κεντρικού Ναού της Μητρόπολης, τις μεγάλες προσπάθειες που κάνει για να προσεγγίσει τους ενορίτες του ως ιερέας της ενορίας και πνευματικός υπεύθυνος γι' αυτούς και μάλιστα όχι μόνο τους εκκλησιαζομένους αλλά και τους «μακρόθεν». Σημαντικό ρόλο, όπως μας ανέφερε, στην ποιμαντική του δράση, παίζουν και τα social media, ιδίως το facebook και το messenger. Πολλές φορές στην καθημερινή διαποίμανση μιας ενορίας και δεδομένης της ολοένα και αυξανόμενης χρήσης των κοινωνικών δικτύων από τη μέση και τρίτη ηλικία, η χρήση τους για λόγους ενημέρωσης για δραστηριότητες, ακολουθίες και πιθανές αλλαγές στο εβδομαδιαίο πρόγραμμα του ιερού Ναού, προσδίδει μια ευκολία και ταχύτητα στην όλη διαδικασία.

Δοξολογούμε το Θεό, που για ακόμη μια χρονιά ζήσαμε την ίδια εμπειρία, το ίδιο συναίσθημα, το ίδιο βίωμα που μένει πάντα βαθύ, ουσιαστικό και αληθινό, όσο τα χρόνια περνάν και φεύγουν γύρω μας...

Επιμέλεια:
Δημήτριος Ράπτης,
 Στρ. Ιατρός, Χ.Φ.Ε. Καβάλας

Κατασκηνωτικές στιγμές στο Στόμιο!

Μία από τις στιγμές της φοιτητικής ζωής που πάντα περιμένεις και πάντα θα νοσταλγείς είναι η στιγμή που ξεκινάς για την κατασκήνωση. Όποιος το έζησε το γνωρίζει και μόνον αυτός μπορεί να το καταλάβει. Έτσι λοιπόν και φέτος, στις 4 Αυγούστου, ξεκινήσαμε στις 7 το πρωί απ' την Αθήνα, αυτή τη φορά για την κατασκήνωση της Χριστιανικής Εστίας Λαρίσης, στο Στόμιο, λίγο έξω απ' τη Λάρισα.

Το ταξίδι ήταν αρκετά μεγάλο, αλλά η καλή παρέα κατάφερε να το μετατρέψει σε μια ευχάριστη διαδρομή. Το χωριό του Στομίου είναι γραφικό και μικρό και μόλις φτάσαμε εκεί, περιμέναμε με μεγάλη ανυπομονησία να δούμε την κατασκήνωση, η οποία βρίσκεται στο ψηλότερο μέρος του χωριού, κρυμμένη μέσα σε ένα καταπράσινο τοπίο με πλατάνια και πεύκα, με θέα το Αιγαίο!

Μόλις φτάσαμε στο χώρο της κατασκήνωσης μάς υποδέχτηκαν με πολλή θέρμη και χαρά ο κ. Κώστας Παπαδάκης και ο κ. Θωμάς Παπαδημητρίου, υπεύθυνοι της Χριστιανικής Εστίας, οι οποίοι καθ' όλη τη διάρκεια της διαμονής μας, με το λόγο και τις ιστορίες τους, μας έκαναν να νιώσουμε το χώρο πολύ οικείο. Επίσης, είχαμε την πολύτιμη βοήθεια από τις κυρίες που μας διακόνησαν και μας παρείχαν κάθε μέρα το πολύ νόστιμο φαγητό που ήταν πλουσιοπάροχο!

Είχαμε την ιδιαίτερη ευλογία να επισκεφτούμε την Ιερά Μονή Αγίου Δημητρίου, μετά από μια μικρή, πανέμορφη, πεζοπορία μέσα στο πυκνό δάσος. Μετά το προσκύνημα, οι μοναχοί εκεί μας περιποιήθηκαν, μας πληροφόρησαν για το μοναστήρι και μας ξενάγησαν στο καθολικό, το οποίο αναστηλώνεται καθώς και στους υπόλοιπους χώρους της Μονής.

Κορυφαίο φυσικά γεγονός ήταν η Θεία Λειτουργία στο εκκλησάκι της κατασκήνωσης στις 6 Αυγούστου για την εορτή της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος με τη συμμετοχή

άνω των 300 ατόμων από το Στόμιο και τις γύρω περιοχές. Ακολούθησε κέρασμα για όλους, διανομή της «Παρεμβολής» και όμορφη επικοινωνία με τους επισκέπτες.

Μια από τις μεγάλες ευλογίες της κατασκήνωσης, ήταν η χαρά να γνωρίσουμε φοιτητές από την Χριστιανική Εστία Λαρίσης. Οι φοιτητές έμειναν μαζί μας και μοιράστηκαν με μας εμπειρίες και βιώματα από τη φετινή κατασκήνωση των Χριστιανικών Μαθητικών Ομάδων (Χ.Μ.Ο.) της Λαρίσης, ενώ, με τη σειρά μας, κι εμείς τους μεταφέραμε το κλίμα της κατασκήνωσης του Παρνασσού, γεγονός που μας έφερε πιο κοντά και έδωσε μελλοντικές αφορμές για να συνεχιστεί η επικοινωνία και η συνεργασία για πιο ωραίες ευκαιρίες στο μέλλον. Με αρχηγό τον κ. Ιωάννη Αγγελόπουλο, είχαμε αφορμές για πολύ ωραί-

ες συζητήσεις και διάλογο με όλους τους κατασκηνωτές, για κατανυκτικές Παρακλήσεις και Απόδειπνα στο ναό. Ξεχωριστή ευλογία για εμάς η επίσκεψη του π. Κυριακού Τσολάκη,

μέλους της Αδελφότητας Θεολόγων «Ζωή» και πνευματικού υπευθύνου της Χ.Φ.Ε., ο οποίος μας έκανε με τα λόγια του να ακούμε διαφορετικά το «Πάτερ ημών» πλέον στις ακολουθίες, ενώ μιλήσαμε και γευματίσαμε μαζί του.

Όλοι μαζί σαν μια παρέα, είχαμε καθημερινά το ίδιο πρόγραμμα, με αρκετές ώρες στα γήπεδα, σε επιτραπέζια παιχνίδια, αλλά και στην παραλία όπου παίζαμε ομαδικά και περνούσαμε υπέροχα! Και βέβαια το πολύ καλό και φιλικό κλίμα μεταξύ μας και κάθε βράδυ με τα τραγούδια και την παρέα γινόταν ολοένα και πιο δυνατό!

Τις τελευταίες μέρες ήταν δύσκολο για όλους μας να αρχίσουμε να ετοιμαζόμαστε να φύγουμε για την Αθήνα, καθώς το κέφι και η παρέα μάς είχαν δέσει και μας κρατούσαν εκεί, στο δάσος του Στομίου. Όπως και να 'χει, αυτές τις λίγες μέρες ζήσαμε αξέχαστες στιγμές και «γεμίσαμε τις μπαταρίες», πνευματικές και σωματικές, για τον χειμώνα που έρχεται, με τις ωραίες ευκαιρίες που κι αυτός σίγουρα θα έχει.

Επιμέλεια:

Ανδρέας Πανταζής

Φοιτ. Πληροφορικής Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής

Χίος! Ένα πανέμορφο νησί που τόσα χρόνια μας φιλοξενεί στην κατασκήνωση στον Λόφο του Προφήτη Ηλία στα Θυμιάνα και μας χαρίζει όμορφες εμπειρίες. Και φέτος με τη βοήθεια του Θεού, βρεθήκαμε εκεί από τις 3 έως και τις 11 Αυγούστου.

Είχαμε την ευκαιρία να απολαύσουμε όλες αυτές τις μέρες την όμορφη συντροφιά μας στον γαλίνιο χώρο της κατασκήνωσης. Κάθε πρωί μετά την πρωινή προσευχή παίρναμε το πρωινό μας, αλλά και την πνευματική μας τροφή με τα Αγιογραφικά αναγνώσματα από το Ψαλτήρι. Οι μέρες μας γέμιζαν πάντα με τον καλύτερο τρόπο. Και έκλειναν φυσικά με τις παρακλήσεις προς την Θεοτόκο στο εκκλησάκι του Προφήτη Ηλία, στον χώρο της κατασκήνωσης.

Ξεχωριστή θα μας μείνει η ευκαιρία της παράκλησης στην Υπεραγία Θεοτόκο τόσο στην Νέα Μονή όσο και στην Μονή Μυρσινιδίου.

Στην κατασκήνωση είχαμε και φέτος την ευλογία και την τιμή να μας επισκεφθεί ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Χίου, Ψαρών και Οινουσσών κ. Μάρκος και να συνομιλήσει μαζί μας με λόγια από καρδιάς. Μαζί του όμως μας επισκέφθηκαν και οι άνθρωποι της Πνευματικής Εστίας της Χίου, «Αλέξανδρος Γκιάλας» οι οποίοι κάθε χρόνο φροντίζουν ώστε να μπορούμε άνετα να φιλοξενηθούμε τόσο στην κατασκήνωση «Θαβώρ», όσο και στην Χίο.

Οι ώρες μας στην κατασκήνωση περνούσαν δημιουργικά, χαρούμενα και ξέγνοιαστα! Είχαμε την ευκαιρία να ετοιμάσουμε το πρόσφορο με τη βοήθεια και τις υποδείξεις της κας Αυρηλίας Φραγκάκη, να μάθουμε να κεντάμε, να ζωγραφίζουμε! Μπορέσαμε και παρασκευάσαμε κεραλοφιή με την εποπτεία των κυριών της αγάπης, που εκτός από τα λουκούλλια νηστίσιμα γεύματά μας, μάς φρόντιζαν με περισσή αγάπη!

Με τη βοήθεια των Εκδόσεων «Εν Πλω» είχαμε διαθέσιμη τη δανειστική βιβλιοθήκη!

Οι ύμνοι, τα τραγούδια και οι παραδοσιακοί χοροί ήταν μέρος της κατασκηνωτικής καθημερινότητάς μας!

Δεν έμεινε ούτε λεπτό χωρίς να το εκμεταλλευτούμε, προς δόξα Θεού!

Φυσικά είχαμε και τις εκδρομές σε άλλες περιοχές της

Χ(φ)ΙΟΣ 2018!

Χίου κι όχι μόνο! Η Χίος είναι νήσος Αγίων και νησί γεμάτο ομορφιές που μπορέσαμε και φέτος να θαυμάσουμε!

Περπατήσαμε στον Κάμπο της Χίου, τον μυροβόλο! Γεμάτο από πορτοκαλιές, μανταρινιές και λεμονιές! Επισκεφθήκαμε το αρχοντικό Αργέντη, την μικροζυθοποιία Chios Beer! Στη Χώρα περιηγηθήκαμε στο Κάστρο ή Φρούριο όπως το αποκαλούν! Ξεναγηθήκαμε στο εκκλησιαστικό μουσείο και επισκεφθήκαμε το γραφικό λιμανάκι στα Καρδάμυλα!

Περπατήσαμε στο Πυργί, το χωριό με τον ξυστό διάκοσμο στα σπίτια και τα κρεμασμένα ντοματίνια στα μπαλκόνια! Κάναμε απογευματινό περίπατο στα Μεστά, το χωριό του Γ. Βερίτη, και προσκυνήσαμε το Ναό του Ταξιάρχη!

Κολυμπήσαμε στα κρυστάλλινα νερά στα Μαύρα Βόλια, στον Ναγό και στον Μέγα Λιμνιώνα!

Φέτος είχαμε την ευκαιρία να ταξιδέψουμε στην Σμύρνη και να περπατήσουμε σε αυτή την ξεχωριστή πόλη. Με ξεναγό τον Χιώτη κ. Παραδείσι είδαμε την ελληνική πλευρά της πόλης της Σμύρνης. Επισκεφθήκαμε τον ναό του Αγίου Βουκόλου, που τώρα είναι πολιτιστικό κέντρο, το Προξενείο όπου μας υποδέχθηκε η Πρόξενος. Συνομιλήσαμε με τον διευθυντή του σχολείου της Ευαγγελικής Σχολής της Σμύρνης, ο οποίος πολύ εγκάρδια μας φιλοξένησε για το μεσημεριανό μας γεύμα εκεί, ψάλαμε στον ορθόδοξο ναό της Αγίας Φωτεινής, περπατήσαμε στο περιποιημένο πάρκο στο κέντρο της πόλης και περιηγηθήκαμε την αγορά της Σμύρνης προτού την αποχαιρέτησουμε. Τα συναισθήματά μας ήταν ανάμεικτα βέβαια, καθώς είχαμε ακούσει την ιστορία της Σμύρνης και πλέον αντικρίζαμε κάτι τόσο διαφορετικό από τα παλιά χρόνια της ακμής της.

Όλες αυτές οι μέρες ήταν πολύ ιδιαίτερες και ευχάριστες για όλη μας την ευχάριστη παρέα. Όλες φύγαμε ξεκούραστες και γεμάτες από την Χίο. Γεμάτες όμορφες αναμνήσεις, γεμάτες χαρά, γεμάτες απέραντη ευγνωμοσύνη για τους ακούραστους, γεμάτους προσφορά ανθρώπους, που βοήθησαν να πραγματοποιηθούν όλα αυτά. Αυτές τις μέρες θα ανακαλούμε μέσα στην χρονιά και θα προσμένουμε να ξαναβρεθούμε στο μαγευτικό νησί της Χίου με τους υπέροχους ανθρώπους της!

Επιμέλεια:

Μαγδαληνή Σταυριανού

Φοιτ. Μηχανικών Μεταλλείων Μεταλλουργών ΕΜΠ

ΣΥΜΒΑΙΝΟΥΝ...

Διαβάστηκε το DNA του τριαντάφυλλου

Στην αποκωδικοποίηση του πλήρους γονιδιώματος του τριαντάφυλλου προχώρησε μία διεθνής επιστημονική ομάδα με 46 ερευνητές από τη Γαλλία, τη Γερμανία, τη Βρετανία και την Κίνα, με τη δημοσίευσή της έρευνάς τους στο περιοδικό γενετικής Nature Genetics. Η εν λόγω έρευνα αποκάλυψε πως το ρόδο διαθέτει 36377 γονίδια -σχεδόν τα διπλάσια από τον άνθρωπο- ανάμεσα στα οποία εντοπίστηκαν αυτά που ρυθμίζουν το άρωμα, το χρώμα και τη διάρκεια ζωής του. Η χαρτογράφηση του DNA του τριαντάφυλλου η οποία χρειάστηκε 8 χρόνια για να ολοκληρωθεί μπορεί να συμβάλει μέσω κατάλληλων τροποποιήσεων στην ανάπτυξη ποικιλιών με μεγαλύτερη διάρκεια στο βάζο και αντοχή σε ασθένειες και ακραίες καιρικές συνθήκες.

Αρχαία ελληνική πανοπλία βρέθηκε στη Σλοβακία

Στο χωριό Σλατίνα νατ Μπεμπράβου της Σλοβακίας, σε χώρο που χρησιμοποιούνταν για κελτικές τελετουργίες, αρχαιολόγοι ανακάλυψαν μπρούντζινα κομμάτια μιας αρχαίας ελληνικής πανοπλίας. Όπως αναφέρεται στο σχετικό δημοσίευμα της ιστοσελίδας «The Slovak Spectator», τα ευρήματα αφορούν σκαλισμένα με ανάγλυφα τμήματα που βρίσκονταν στους ώμους, προέρχονται από την ελληνική αποικία του Τάραντα στη Νότια Ιταλία, φτιάχτηκαν τον 4ο π.Χ αιώνα και θεωρείται πως ανήκαν σε

επιφανή Έλληνα πολεμιστή. Τα τμήματα της πανοπλίας αναλύθηκαν και πραγματοποιήθηκε ψηφιακή ανακατασκευή των αναγλύφων τα οποία απεικονίζουν σκηνές του ελληνικού θρύλου της Αμαζονομαχίας- της σύγκρουσης ανάμεσα στους αρχαίους Έλληνες και τις Αμαζόνες. Σύμφωνα με την Κάρολ Πιέτα, αναπληρώτρια διευθύντρια του Σλοβακικού Αρχαιολογικού Ινστιτούτου, τα μπρούντζινα ανάγλυφα είτε μεταφέρθηκαν στην περιοχή από Κέλτες πολεμιστές που μετακινούνταν στην περιοχή του Δούναβη, είτε εκλάπησαν από το Μαντείο των Δελφών που λεηλάτησαν οι Κέλτες το πρώτο μισό του 3ου πΧ αιώνα.

Έλληνας γιατρός ανακάλυψε δύο αντιβιοτικά ενάντια στα υπερ-μικρόβια MRSA

Ερευνητές με επικεφαλής τον καθηγητή ιατρικής, μικροβιολογίας και ανοσολογίας του Πανεπιστημίου Μπράουν του Ρόουντ Αϊλαντ Ελευθέριο Μυλωνάκη ανακάλυψαν μια νέα κατηγορία συνθετικών αντιβιοτικών, ικανών να καταστρέψουν τα βακτήρια του χρυσίζοντος σταφυλόκοκκου (MRSA), ενός δυνητικά θανατηφόρου μικροβίου που είναι ιδιαίτερα δύσκολο να αντιμετωπισθεί εξαιτίας της ανθεκτικότητας των στελεχών του απέναντι στα υπάρχοντα αντιβιοτικά. Οι επιστήμονες βρήκαν δύο νέες συνθετικές ουσίες -ανάμεσα σε 82000 μόρια που δοκιμάστηκαν- οι οποίες, όπως έδειξαν τα πειράματα σε σκώληκες και ποντίκια, μπορούν να σκοτώσουν τα κύτταρα των βακτηρίων MRSA. Επιπλέον, σύμφωνα με

τα πρώτα αποτελέσματα, οι ουσίες έχουν χαμηλά επίπεδα τοξικότητας για το ήπαρ και τα νεφρά, ενώ, είναι μάλλον απίθανο οι παθογόνοι μικροοργανισμοί να αναπτύξουν ανθεκτικότητα και στις δύο νέες ουσίες. Θα ακολουθήσουν νέες μελέτες με σκοπό την εξασφάλιση της ασφάλειας των νέων αντιβιοτικών, ώστε σε λίγα χρόνια να ξεκινήσουν οι κλινικές δοκιμές σε ανθρώπους.

Ισραήλ: Στο φως σπάνιο μωσαϊκό 1.800 ετών με αρχαιοελληνική επιγραφή

Στο εθνικό αρχαιολογικό πάρκο της Καισάρειας, σε ανασκαφή που πραγματοποιείται ως μέρος των εργασιών ανακατασκευής της εισόδου των Σταυροφόρων προς την πόλη του λιμανιού, αρχαιολόγοι έφεραν στο φως μία μεγάλη επιγραφή στην αρχαία ελληνική γλώσσα. Παρόλο που μεγάλο μέρος της επιγραφής έχει καταστραφεί λόγω της κατασκευής ενός βυζαντινού κτίσματος από πάνω της, σύμφωνα με τους επιστήμονες πρόκειται για ένα εξαιρετικής σημασίας εύρημα. Ταυτόχρονα με την ελληνική επιγραφή ανακαλύφθηκε και ένα σπάνιο πολύχρωμο ψηφιδωτό μεγέθους 3,5 x 8 μέτρων, το οποίο χρονολογείται από τον 2ο ή 3ο αιώνα και απεικονίζει τρεις φιγούρες και

πολύχρωμα γεωμετρικά μοτίβα, τα οποία σχηματίστηκαν με τη χρήση μικρών ψηφιδών, πυκνά τοποθετημένων σε περίπου 12.000 πέτρες ανά τετραγωνικό μέτρο. Είναι ένα από τα λίγα σωζόμενα δείγματα ψηφιδωτών από τη συγκεκριμένη χρονική περίοδο στο Ισραήλ και η χειροτεχνία του συγκρίνεται από τους αρχαιολόγους με την τεχνική που συναντάται στην Αντιόχεια.

Αγγλία: Το άγαλμα του «άστεγου Ιησού Χριστού»

Στην πόλη του Μάντσεστερ στην Αγγλία, μπροστά από την εκκλησία της Αγίας Άννας βρίσκεται ένα μπρούτζινο γλυπτό σε φυσικό μέγεθος το οποίο απεικονίζει το Χριστό ως έναν άστεγο άνδρα με διάτρητα πόδια ο οποίος κοιμάται σε ένα παγκάκι. Το γλυπτό με την ονομασία «Ιησούς ο Άστεγος» κατασκευάστηκε από τον Καναδό καλλιτέχνη Timothy Schmalz και είναι ένα από τα πολλά που υπάρχουν ανά τον κόσμο. Σκοπός του έργου είναι να προτρέψει τους περαστικούς να αναρωτηθούν για τη στάση τους απέναντι στους αστέγους και στους περιθωριοποιημένους ανθρώπους, υπενθυμίζοντας τα λόγια του Χριστού αναφορικά με την αγάπη που πρέπει να επιδει-

κνύουμε στον πάσχοντα αδερφό μας ωσάν να πρόκειται για τον Ίδιο.

Έλληνες στην κόλαση των γκουλάγκ

Ο 65χρονος Ελληνορώσος Ιβάν Τζουκά, παρότι γεωγράφος στο επάγγελμα, είναι ιστοριογράφος και στα βιβλία του «Η επιχείρηση κατά των Ελλήνων» και «Έλληνες υπήκοοι στο γκουλάγκ» -τα οποία έχουν κυκλοφορήσει στα αγγλικά και στα γερμανικά-περιγράφει το μαρτύριο της ελληνικής μειονότητας στην πρώην Σοβιετική Ένωση. Ο συγγραφέας -ο Έλληνας παππούς του οποίου τουφεκίστηκε από τον Στάλιν- αναφέρεται στους 14.000 Έλληνες Σοβιετικούς υπηκόους και κατόχους ελληνικών διαβατηρίων που βρίσκονταν ανάμεσα στους πολίτες-θύματα του συστήματος της σταλινικής καταπίεσης και έχασαν στη ζωή τους ή κατέληξαν στα σοβιετικά στρατόπεδα συγκέντρωσης ως «εχθροί του λαού» τη δεκαετία του '30. Οι Έλληνες στην πλειονότητά τους ήταν Πόντιοι που ζούσαν σε διάφορα μέρη της Ρωσίας, στο Βατούμ, στην Ατζαρία και στην Οδησό. Από τους 14.000 συνολικά συλληφθέντες στην «Ελληνική Επιχείρηση» του Στάλιν, μόλις 2.000 κατέληξαν στα στρατόπεδα, καθώς οι άλλοι είχαν εκτελεστεί ή πέθαναν στις ανακρίσεις ή κατά τη διάρκεια της έκτισης της ποινής τους στα στρατόπεδα.

Ένας «κρυμμένος θησαυρός» δίπλα στην πλατεία Κλαυθμώνος

Στην οδό Δραγατσανίου 6 στην πλατεία Κλαυθμώνος, ο επισκέπτης έρχεται μπροστά σε ένα ιδιαίτερο θέμα, την αρμονική συνύπαρξη της αρχαίας πολιτισμικής κληρονομιάς και της σύγχρονης πραγματικότητας. Ανάμεσα στους τοίχους και τις εσοχές μίας πολυκατοικίας, βρίσκεται ένα από τα λίγα σωζόμενα τμήματα του περίφημου «Θεμιστόκλειου τείχους» του 5ου αι. π.Χ. Μία ράμπα στο τέλος της στοάς οδηγεί 10-15 μέτρα κάτω από το έδαφος, εκεί όπου οι αρχαίες πέτρες διαπερνούν οριζόντια την βάση του κτιρίου και οι δοκοί της πολυκατοικίας «δένουν» σχεδόν αρμονικά με το άριστα σωζόμενο αρχαίο οικοδόμημα. Το συγκεκριμένο τείχος, όπως αναφέρει ο Θουκυδίδης, φτιάχτηκε από τους Αθηναίους μετά τους Περσικούς πολέμους για

να αποκρούσουν τον επελαύνοντα κίνδυνο της Σπάρτης, περιέκλειε την αρχαία Αθήνα και θεωρείτο το μεγαλύτερο σε μήκος οχυρωματικό έργο της πόλης. Είχε συνολική περίμετρο περίπου 6.500 μ. και διέθετε τουλάχιστον 13 πύλες.

Γλωσσικές παραχαράξεις: Η «Μακεδονική» των Σκοπίων και τα περί σλαβομακεδονικής μειονότητας

Ο κ. Γεώργιος Μπαμπινιώτης, καθηγητής της Γλωσσολογίας, πρόεδρος του Ελληνικού Ιδρύματος Πολιτισμού και τ. πρύτανης του Πανεπιστημίου Αθηνών, στο βιβλίο του που εκδόθηκε το 1992 με τίτλο «Η γλώσσα της Μακεδονίας: Η αρχαία Μακεδονική και η ψευδώνυμη γλώσσα των Σκοπίων» αναφέρεται στις γλωσσικές παραχαράξεις που έχουν διαπραχθεί στο επίμαχο Σκοπιανό ζήτημα και ξεκαθαρίζει τις ελληνικές επιστημονικές θέσεις επί του θέματος. Γίνεται σαφής διάκριση μεταξύ της Ελληνικής γλώσσας της Μακεδονίας -αυτής, δηλαδή, που μιλούσαν οι Έλληνες της Μακεδονίας από την αρχαιότητα- της Σερβοβουλγαρικής γλώσσας των Σκοπίων -της πρόσφατης γλώσσας του κράτους των Σκοπίων το οποίο ιδρύθηκε επί Τίτο το 1944- και των Σλαβομακεδόνικων -μιας διαλέκτου ελάχιστων ελληνοβουλγαρικών συνοριακών περιοχών, όπου ένας μικρός αριθμός Ελλήνων παράλληλα με την Ελληνική γνώριζαν και μια βουλγαρικής προελεύσεως διάλεκτο. Τέλος, τονίζεται πως η προσπάθεια δημιουργίας σλαβομακεδονικής μειονότητας στην Ελλάδα με βάση αυτήν την τελευταία διάλεκτο (Σλαβομακεδόνικα) μίας μικρής ομάδας Ελλήνων που ταυτίζεται λανθασμένα με την ψευδώνυμη «Μακεδονική» των Σκοπίων είναι επιστημονικά αβάσιμη.

ΘΕΜΑΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΕΡΙ ΥΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑΣ Α'

1. Έννοια και μορφές

Ός υπερηφάνεια ονομάζουμε το πάθος εκείνο το οποίο ώθει τους ανθρώπους να θεωρούν τους εαυτούς των ανωτέρους των άλλων ανθρώπων. Ός όρος προέρχεται από τις λέξεις υπέρ και φαίνεσθαι: να φαινόμαστε υπέρ, ανώτεροι, των άλλων.

Κατά τους Πατέρες της Έκκλησίας θεωρείται η ρίζα και η πηγή όλων των άλλων παθών και αμαρτημάτων του ανθρώπου. Σημειώνει σχετικώς ο άγιος Ιωάννης ο Σιναΐτης: «Ημῶν ἔκγονα, πτώματα πνευματικῶν, ὀργή· καταλαλιά· πικρία· θυμός· κραυγή· βλασφημία· ὑπόκρισις· μῖσος· φθόνος· ἰδορρυθμία· ἀντιλογία· ἀπειθεία» (Ιωάννου Σιναΐτου, Κλίμαξ, Λόγος ΚΒ', κη').

Τὸ πάθος αὐτὸ λαμβάνει πολλές καὶ ποικίλες μορφές. Ἐμφανίζεται ὡς κενοδοξία, ἔγωισμός, φιλαυτία, οἴησις, ὑψηλοφροσύνη, δοκπισσοφία, κατάκριση τῶν ἄλλων, ἔμμονη στὸ ἴδιον θέλημα, ἰσχυρογνωμοσύνη, ἀπειθεία, ἀνυπακοή κ.λπ. Ὅλες αὐτὲς οἱ ἐκφάνσεις τῆς υπερηφανεΐας διακρίνονται ἢ μία ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἀλλὰ ὠρισμένοι ἀπὸ τοὺς ἁγίους Πατέρες τὶς συνεξετάζουν καὶ τὶς συναριθμοῦν, ἐπεὶδὴ τὶς θεωροῦν βλαστήματα ἑνὸς ἐνιαίου κορμοῦ. Ὁ υπερήφανος ἀναδεικνύεται συχνὰ «κομπαστὴς, προκατελημμένος καὶ αὐτάρεσκος, ἐπηρμένος καὶ ἀλλαζόνας. Συχνὰ σ' αὐτὰ προστίθενται ἢ δοκπισσοφία, ἢ ἰσχυρογνωμοσύνη, ἀπ' ὅπου προκύπτουν ἢ μανία τῆς αὐτοδικαίωσης, καθὼς καὶ τὸ πνεῦμα ἀντιλογίας (ἔξις χαρακτηριστικὰ τοῦ πάθους), ἢ θέλησις νὰ κάνει τὸ δάσκαλο καὶ νὰ διατάζει. Ἡ υπερηφάνια καθιστᾷ τυφλό, ἐκείνον ποὺ προσβάλλει, ὥστε νὰ μὴ βλέπει τὰ προσωπικά του ἐλαττώματα· τὸν κάνει ν' ἀρνεῖται ἐκ τῶν προτέρων κάθε κριτικὴ καὶ νὰ μισεῖ κάθε ἐπιτίμησις καὶ ἔλεγχο, νὰ μὴ ἀνέχεται νὰ διατάσσεται καὶ νὰ κυβερνᾶται· τέλος τὸν ὀδηγεῖ στὴν ἀπειθεία καὶ τὴν ἀνυποταγή. Τὸ ἴδιο πάθος ἀποκαλύπτεται ἐπίσης σὲ κάποια μορφή ἐπιθετικότητας: κάποτε ἐκφράζεται μὲ εἰρωνεία, ἔξις ὅμως καὶ μὲ πικρία κατὰ τὶς ἀπαντήσεις στὶς ἐρωτήσεις τοῦ ἄλλου, μὲ παρατεταμένη σιωπὴ σὲ κάποιες περιπτώσεις, μὲ γενικευμένη ἀντιπάθεια, μὲ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐξυβρίσω ἢ νὰ ἐξευτελίσω τὸν πλησίον καὶ μὲ τὴν εὐκολίαν ποὺ τὸ κάνω. Ἡ ἐπιθετικότητα ἐκδηλώνεται καὶ ὡς ἀπάντησις στὴν ἐλάχιστη κριτικὴ, ποὺ ἀπευθύνεται στὸν υπερήφανο ἀπὸ κάποιον ἄλλο» [Jean Claude Larchet, Ἡ θεραπευτικὴ τῶν πνευματικῶν νοσημάτων, τόμ. Α', (Ἀθήνα: Ἀποστ. Διακονία, 2008), σ. 393-394]. Ὅλες αὐτὲς οἱ πτυχὲς τῆς υπερηφανεΐας καὶ ὑψηλοφροσύνης μᾶς φανερώνουν τὸ πολυδαίδαλο αὐτῆς καὶ τὸ πόσο εἰσχωρεῖ σχεδὸν σὲ ὅλες τὶς ἐκφάνσεις τῆς ζωῆς μας. Γι' αὐτὸ καὶ εἶναι δύσκολη ἢ ἐπισημάνει τῆς καὶ κατὰ συνέπειαν ἢ θεραπεία τῆς.

Ὁ ἅγιος Παῖσιος διασαφηνίζει τὶς **ἐννοίες τοῦ ἔγωισμοῦ καὶ τῆς υπερηφανεΐας** ὡς ἔξῃς: «- Γέροντα, ἄλλο πάθος εἶναι ἢ ὑπερηφάνεια καὶ ἄλλο ὁ ἔγωισμός; - Ἡ ὑπερηφάνεια, ὁ ἔγωισμός, ἢ κενοδοξία κ.λπ., ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἔπαρση

ποῦ εἶναι ἑωσφορικὸς βαθμός, εἶναι τὸ ἴδιο πάθος μὲ μικρὲς διαφορὲς καὶ διαβαθμίσεις. Ὁ ἔγωισμός εἶναι τὸ ἀναρχικὸ παιδί τῆς υπερηφανεΐας· δὲν τὸ βάζει κάτω, ἐπιμένει. Ὅπως ὅμως τὰ δένδρα ποὺ δὲν λυγίζουν, σπάζουν τελικὰ ἀπὸ τὸν ἀέρα, ἔτσι καὶ ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔχει ἔγωισμό, ἐπεὶδὴ δὲν κάμπτεται, σπάζει τελικὰ τὰ μοῦτρα του. Μεγάλο κακὸ ὁ ἔγωισμός! Ἐνῶ καὶ ἀνάπαυσις δὲν ἔχει ὁ ἔγωιστής, πάλι ἐπιμένει! ... Φοβερὸ πρᾶγμα ὁ ἔγωισμός! - Σὲ τί διαφέρει, Γέροντα, ὁ ἔγωιστής ἀπὸ τὸν υπερήφανο; - Ὁ ἔγωιστής ἔχει θέλημα, πείσιμα, ἐνῶ ὁ υπερήφανος μπορεῖ νὰ μὴ ἔχη οὔτε θέλημα οὔτε πείσιμα. Ἄς ποῦμε ἓνα παράδειγμα: Στὴν ἐκκλησία προσκυνᾶτε τὶς εἰκόνες μὲ μιὰ σειρὰ· ἢ καθεμιὰ ξέρει τὴν σειρὰ τῆς. Μιὰ ἀδελφή, ἂν ἔχη ἔγωισμό καὶ τῆς πάρη κάποια ἄλλη τὴν σειρὰ, θὰ κατεβάσει τὰ μοῦτρα καὶ μπορεῖ νὰ μὴ πᾶν οὔτε νὰ προσκυνήσῃ. «Ἀφοῦ προσκύνησε ἐκείνη πρὶν ἀπὸ μένα, θὰ πῆ, δὲν πάω νὰ προσκυνήσω». Ἐνῶ, ἂν ἔχη ὑπερηφάνεια, πάλι θὰ πειραχθῆ, ἀλλὰ δὲν θὰ ἀντιδράσῃ ἔτσι· μπορεῖ μάλιστα νὰ πῆ καὶ στὶς ἐπόμενες, δῆθεν μὲ εὐγένεια: «Περάστε! πέρνα κι ἐσύ, πέρνα κι ἐσύ!». - Τί νὰ κάνω, Γέροντα, ὅταν πληγώνεται ὁ ἔγωισμός μου; - Ὅταν πληγώνεται ὁ ἔγωισμός σου, μὴν τὸν περιθάλλῃς· ἀφῆσέ τον νὰ πεθάνῃ. Ἄν πεθάνῃ ὁ ἔγωισμός σου, θὰ ἀναστῆ ἢ ψυχὴ σου. - Καὶ πῶς πεθαίνει, Γέροντα, ὁ ἔγωισμός; - Πρέπει νὰ θάψουμε τὸ ἐγὼ μας, νὰ σαπίσῃ καὶ νὰ γίνῃ κοπριά, γιὰ νὰ ἀναπτυχθῆ ἢ ταπεινώσῃ καὶ ἢ ἀγάπῃ» [ἁγίου Παΐσιου Ἀγιορείτου, Λόγοι, τόμ. Ε', Πάθη καὶ ἀρετὲς (Σουρωτή: Ἱ.Ἡσ. Εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης, 2010), σ. 34-35].

Ἡ ὑπερηφάνεια διακρίνεται σὲ δύο γενικὲς μορφές: ἔναντι τῶν ἀνθρώπων καὶ ἔναντι τοῦ Θεοῦ. Ἐνῶ ἢ πρώτη μορφή ὑπερηφανεΐας ἀνυψώνει τὸν ἄνθρωπο ἀπέναντι στοὺς συνανθρώπους του, ἢ δεύτερη μορφή τὸν ἀνυψώνει ἔναντι τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν στρέφει ἐναντίον Του. Τότε ἢ ὑψηλοφροσύνη ἐμφανίζεται ὡς πάθος μεγάλης βαρύτητας: οἱ Πατέρες συνεχῶς βεβαιώνουν ὅτι εἶναι τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα τὰ πάθη, ὑπενθυμίζουν ὅτι αὐτὸ προκάλεσε τὴν πώσιον τοῦ Ἐωσφόρου καὶ τῶν ἀγγέλων σὲ δαίμονες, καθὼς καὶ τὴν ἀντίστοιχον τοῦ ἴδιου τοῦ ἀνθρώπου» (Jean Claude Larchet, Ἡ θεραπευτικὴ τῶν πνευματικῶν νοσημάτων, τόμ. Α', σ. 394).

Ἀξιοσημείωτο εἶναι, ἐπίσης, ὅτι ὑπάρχει κρυφὴ (ἑσωτερικὴ) καὶ φανερὴ (ἐξωτερικὴ) ὑπερηφάνεια. Ἡ φανερὴ ἐκδηλώνεται μὲ ὑπεροψία καὶ προβολὴ τοῦ ἐγὼ καὶ τῶν «χαρισμάτων» μας μὲ σκοπὸ τὴν ὑπερεκτίμησίν μας ἔναντι τῶν ἄλλων· «οὐκ εἰμὶ ὡσπερ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων» διεκήρυσσε ὁ Φαρισαῖος τῆς παραβολῆς (Λουκ. 18: 11). Ἡ κρυφὴ ὑπερηφάνεια φανερώνεται ὅταν λόγῳ τῶν πειρασμῶν καὶ τῶν ἀντιξοοτήτων πληγώνεται ὁ ἔγωισμός μας καὶ καταπίπτει ἢ μεγάλη εἰκόνα ποὺ ἔχουμε γιὰ τὸν ἑαυτὸ μας.

Ἱ.Κ. Ἀγγελόπουλος

Η ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

Η ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΗ ΚΑΤΑΓΙΓΔΑ - ΟΡΓΗ ΚΑΙ ΘΥΜΟΣ

ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

«**Η** ωφέλεια από τις ιατρικές συμβουλές φαίνεται μετά την εφαρμογή τους. Το ίδιο συμβαίνει και με τις πνευματικές διδασκαλίες. Η σοφία και η ωφέλειά τους για τη διόρθωση της ζωής και την τελειοποίηση των πιστών ακροατών φαίνεται μετά την έμπρακτη εφαρμογή τους. [...]

“Ο θυμώδης άνθρωπος έχει αποκρουστική συμπεριφορά και εμφάνιση” (Παροιμ. 11, 25). Από τη στιγμή που το πάθος αυτό θα διώξει τη λογική και θα κυριεύσει μια ψυχή, αποθηριώνει ολοκληρωτικά τον άνθρωπο. Τον κάνει απάνθρωπο, γιατί δεν τον κατευθύνει πια η λογική. Όπως το δηλητήριο στα φαρμακερά φίδια, έτσι είναι ο θυμός στους οργισμένους. Λυσούν σαν τα σκυλιά, ορμούν σαν τους σκορπιούς, δαγκώνουν σαν τα φίδια. Ο θυμός κάνει τις γλώσσες ακαλίνωτες και τα στόματα απύλωτα. Ασυγκράτητα χέρια, βρισιές, κοροϊδίες, κακολογίες, πληγές και άλλα αναρίθμητα κακά προέρχονται από την οργή και το θυμό. Εξαιτίας του θυμού, ξίφη ακονίζονται, δολοφονίες τολμώνται, αδέρφια χωρίζουν και συγγενείς ξεχνούν τον συγγενικό δεσμό τους. Οι οργισμένοι αγνοούν πρώτα τους εαυτούς τους κι έπειτα όλους τους οικείους. Όπως και οι χείμαρροι παρασύρουν κατεβαίνοντας το καθετί, έτσι και η βίαιη κι ασυγκράτητη ορμή των οργισμένων δεν υπολογίζει τίποτα. [...]

Ο θυμός είναι μια πρόσκαιρη τρέλα. [...] Σ’ έβρισε ο οργισμένος, Σταμάτησε το πάθος με τη σιωπή. Μη σε διδάξει ο εχθρός να ζηλέψεις αυτό που, όταν το βλέπεις στον άλλο, το αποστρέφεται. Είναι κατακόκκινος ο αντίπαλος από την οργή; Αλλά μήπως κι εσύ δεν κοκκίνισες; Τα μάτια του είναι γεμάτα αίμα; Τα δικά σου, πες μου, βλέπουν ήρεμα; Η φωνή του είναι άγρια; Αλλά και η δική σου είναι γλυκιά; Ο αντίπαλος, στην ψυχία, δεν επιστρέφει τόσο τέλειος σ’ αυτόν που φώναξε, όσο οι βρισιές σ’ αυτόν που έβρισε. Ή μάλλον, ενώ ο ήχος επιστρέφει αυτούσιος, οι βρισιές επιστρέφουν με προσθήκες. [...]

Σ’ έβρισε κάποιος, εσύ παίνεψέ τον. Σε χτύπησε; Εσύ δείξε υπομονή. Σε φτύνει και σ’ εξευτελίζει; Εσύ σκέψου ποιος είσαι, ότι δηλαδή από τη γη προέρχεσαι και στη γη θα καταλήξεις. Όποιος με τέτοιο τρόπο προετοιμαστεί, θα θεωρήσει μικρή κάθε προσβολή. Έτσι, δείχνοντας τον εαυτό σου άτρωτο στις βρισιές, όχι μόνο θα φέρεις σε αμνηχανία τον αντίπαλο, αλλά και θα αναδειχθείς άγιος για μεγάλο στεφάνι. Η μανία του άλλου θα γίνει αφορμή δικού σου

επαίνου. [...]

Όταν νιώσεις τον πειρασμό να βρίσεις, σκέψου ότι δοκιμάζεις: Θα πας με το μέρος του Θεού, δείχνοντας μακροθυμία, ή θα τρέξεις προς το διάβολο, δείχνοντας οργή; Μη χάσεις την ευκαιρία να διαλέξεις την αγαθή μερίδα. [...] Σκέψου επίσης, ότι τίποτα δεν είναι οδυνηρότερο στον εχθρό από το να βλέπει τον αντίπαλό του ανώτερο από τις προσβολές που του έκανε. [...]

Κάθε φορά, άλλωστε, που οργίζεσαι εναντίον του αδελφού σου, κάνεις μια μεγάλη αδικία. Γιατί άλλος είναι στην πραγματικότητα εκείνος που σου

Κάθε φορά, που οργίζεσαι εναντίον του αδελφού σου, κάνεις μια μεγάλη αδικία. Γιατί άλλος είναι στην πραγματικότητα εκείνος που σου προκαλεί το θυμό. Έτσι μοιάζεις με το σκύλο που δαγκώνει την πέτρα, ενώ δεν πειράζει αυτόν που του την έριξε.

προκαλεί το θυμό. Έτσι μοιάζεις με το σκύλο που δαγκώνει την πέτρα, ενώ δεν πειράζει αυτόν που του την έριξε. Το θυμό σου να τον στρέφεις εναντίον του ανθρωποκτόνου διαβόλου, που είναι ο πατέρας του ψεύδους και ο πρόξενος κάθε αμαρτίας. Να είσαι όμως σπλαχνι-

κός με τον αδελφό σου, γιατί, αν συνεχίσει ν’ αμαρτάνει, θα παραδοθεί στο αιώνιο πυρ μαζί με το διάβολο. [...]

Πώς μπορούμε να δαμάσουμε το πάθος αυτό; Αν προηγουμένως ασκηθούμε στην ταπεινοφροσύνη, που ο Κύριος δίδαξε και με τα λόγια και με τα έργα. Με τα λόγια είπε: “Όποιος θέλει να είναι ο πρώτος, θα πρέπει να γίνει ο τελευταίος απ’ όλους” (Μαρκ. 9, 35). Αλλά και έμπρακτα δίδαξε την πραότητα, όταν ήρεμα ανέχθηκε το ράπισμα του δούλου. [...] Όταν κανείς μεγάλος κυριευθεί από μανία και ξεστομίζει ατιμωτικά λόγια, να τον θεωρείς άξιο συμπάθειας μάλλον παρά μίσους. Δεν είναι τα λόγια που μας λυπούν. Είναι η υπεροψία μας απέναντι στον υβριστή και η μεγάλη ιδέα που έχουμε για τον εαυτό μας. Αν λοιπόν αφαιρέσεις από μέσα σου αυτά τα δύο, τότε τα λόγια μόνα τους είναι ένας κούφιος θόρυβος».

Μετάφραση: Ιερά Μονή Παρακλήτου Ωρωπού Αττικής

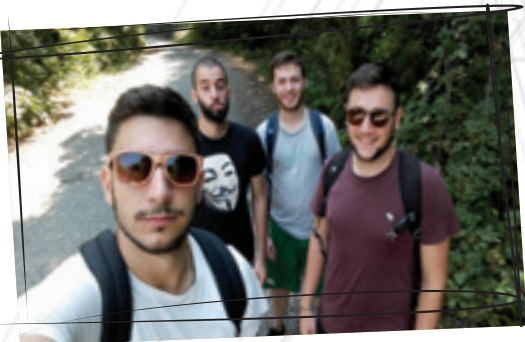
Επιμέλεια:
Μανώλης Αναγνώστου
Φοιτ. Ιατρικής Σχολής

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

Κατασκηνώσεις, Χριστιανικής Φοιτητικής Ένωσης, Αθηνών, Καλοκαίρι 2018

04-10/8/2018

Στόμιο Λαρίσης

Μετακατασκηνωτική συνάντηση φοιτητών Χ.Φ.Ε. – Υποδοχή πρωτοετών

06/9/2018

03-11/8/2018

Χλόε

23/9/2018

Εκκλησιασμός στον πανεπιστημιακό ναό Παναγίας Καπνικαρέας και στη συνέχεια Μετακατασκηνωτική συνάντηση φοιτητριών - Υποδοχή πρωτοετών στο εντευκτήριο της Χ.Φ.Ε.

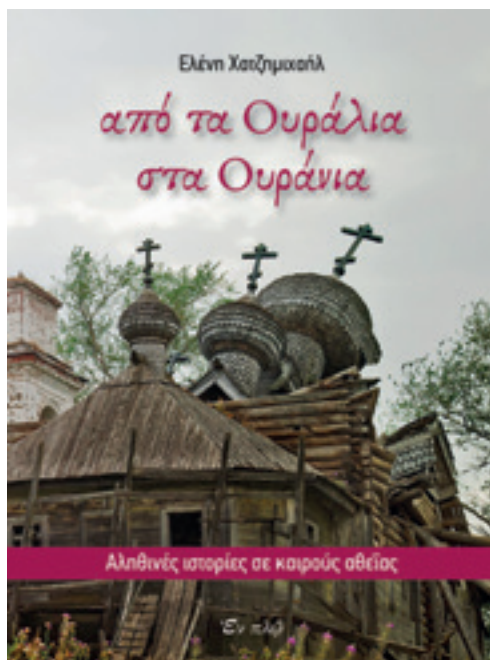

ΑΠΟ ΤΑ ΟΥΡΑΛΙΑ ΣΤΑ ΟΥΡΑΝΙΑ ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΣΕ ΚΑΙΡΟΥΣ ΑΘΕΪΑΣ

Ελένη Χατζημιχαήλ

Εκδόσεις *En Plw*

BIBΛΙΟ

«**Μ**πήκα σ' ένα υπόστεγο, για να προστατευθώ για λίγο από τούτο το ξέσπασμα του καιρού...στριμώχτηκαν μαζί μου κι άλλοι. Μόλις χαλάρωσε ο καιρός, οι περισσότεροι όρμησαν στο διπλανό κτήριο, που φαίνεται πως ήταν εκκλησία...Μπήκα και γω σαν κλέφτης. Λες να με είδε κανείς; Όχι τίποτα άλλο θα πλήγωνα τη γιαγιά-θ' άρχιζαν οι ανακρίσεις, τα πως και τα γιατί.

Καινούργια φωτιά μπήκε στα στήθια μου. Αυτά που έλεγε ο ιερέας τα έλεγε η γιαγιά μου χρόνια, μα με άλλο νόημα...Μήπως όμως ήταν το ίδιο κι εμείς θέλαμε να το δούμε αλλιώς; Μα μήπως η γιαγιά; Αποκλείεται! Η γιαγιά είναι στέλεχος στο κόμμα, είναι αυθεντία που τη σέβονται όλοι, δεν είναι ξεροκέφαλη γυναικούλα της εκκλησίας. Μα πάλι...αν η γιαγιά...

όχι, όχι, θα της είχαν ξηλώσει όλα τ' αξιώματα και θα την είχαν στείλει στη Σιβηρία...»

Η ενορία της Παναγίας της Ευαγγελίστριας στη Λευκωσία, αρχής γενομένης από τη δεκαετία του '90 με καθοδηγητή τον π. Γεώργιο Αντωνίου πραγματοποίησε πολλά ταξίδια στις χώρες της πρώην Σοβιετικής Ένωσης όπου πραγματοποίησαν ομιλίες και σεμινάρια κι άκουσαν μαρτυρίες πολύπαθων ανθρώπων. Παράλληλα στις κατασκηνώσεις τους στα βουνά του Τρόδους φιλοξένησαν πολλά απ' αυτά τα άτομα, φοιτητές και φοιτήτριες με πίστη στο Θεό που πέρασαν πολλές δοκιμασίες κι αντιμετώπισαν αντίξοες συνθήκες. Η συγγραφέας που συμμετείχε σ' αυτό το έργο, παρουσιάζει στο βιβλίο της μερικές επιλεγμένες πραγματικές ιστορίες από αυτές που άκουσε.

Ο νους του σύγχρονου αναγνώστη μεγαλωμένου στην Ελλάδα ή σε κάποια άλλη ελεύθερη χώρα της Δύσης, δυσκολεύεται να συλλάβει καταστάσεις σαν κι αυτές που περιγράφονται στις σελίδες του βιβλίου. Ένα παιδί που γίνεται χριστιανός κρυφά μόνο και μόνο για ν' ανακαλύψει ότι στην εκκλησία ανήκουν επίσης κρυφά εδώ και χρόνια μέλη της οικογένειάς του, μια κοπέλα που τη βάφτισαν πριν χρόνια με τόση μυστικότητα που η μητέρα της δε θυμάται ούτε το όνομα που της έδωσαν, γάμοι που διαλύονται κι άλλοι που αντέχουν, αληθινές ιστορίες που διαδραματίστηκαν όχι και τόσα χρόνια πριν με πρωταγωνιστές απλά και καθημερινά άτομα, τον Όλεκ, την Οξάνα, τη Ναταλία... Και παντού μια δίψα για το Χριστό κι η αγωνιώδης αναζήτηση της ψυχής που ηρεμεί μόνο όταν συναντήσει το Δημιουργό της. Ένα βιβλίο που διαβάζεται με μίαν ανάσα που θα συγκινήσει και θα εμπνεύσει τους αναγνώστες.

Επιμέλεια:
Ιωάννα Κυριακούλη
Φοιτ. Ιατρικής Σχολής ΕΚΠΑ

«ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΑΠΕΙΝΟΣ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΑΓΑΠΗΣΕΙ Ο ΑΓΙΟΣ ΙΑΚΩΒΟΣ ΤΣΑΛΙΚΗΣ ΟΠΩΣ ΤΟΝ ΕΖΗΣΑ»

Μητροπολίτη Σισανίου και Σιατίστης, κ. Παύλου

Εκδόσεις Εν Πλώ

BIBΛΙΟ

Δεν είναι δύσκολο να καταλάβει κανείς ότι ο καλύτερος τρόπος για να γνωρίσεις και να μάθεις για τη ζωή ενός ανθρώπου είναι να σου μιλήσουν για αυτόν οι οικείοι του. Πρόσωπα που τον έζησαν καθημερινά και συναναστρέφονταν μαζί του. Μόνο εκείνοι μπορούν να φωτίσουν την προσωπικότητά του σε όλες της τις διαστάσεις. Όταν όμως αυτός ο άνθρωπος είναι ένας Άγιος της Εκκλησίας μας, τότε εκείνος που μιλάει για αυτόν πρέπει να διαθέτει και άλλο ένα στοιχείο· καλή και ανοικτή διάθεση ώστε να αλλοιωθεί από τη Χάρη του και να τη βιώσει σε όλο της το μεγαλείο. Αν, τέλος, ο ομιλητής έχει και το χάρισμα του λόγου, τότε το ζητούμενο, δηλαδή η μετάδοση των εμπειριών του, επιτυγχάνεται με τον πλέον βέλτιστο τρόπο.

Το καινούριο βιβλίο των εκδόσεων «Εν Πλώ» με τίτλο: «Ανθρωπος που δεν είναι ταπεινός δεν μπορεί να αγαπήσει», συγκεντρώνει στο έπακρο όλα τα παραπάνω στοιχεία. Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σισανίου και Σιατίστης, κ. Παύλος, ξεδιπλώνει με μοναδική ζωντάνια τη ζωή του Αγίου Ιακώβου

Τσαλική που γνώρισε και αγάπησε. Αυτή την αγάπη που έλαβε μας την προσφέρει απλόχερα σε 155 απολαυστικές σελίδες που διαβάζονται απνευστί.

«[...] Με την ανακάλυξη, κατάλαβα πόσο συγκλονιστικό πράγμα είναι να σου λείπει επίσημα η Εκκλησία πως ένας άνθρωπος που γνώριζες καλά είναι Άγιος! Διότι όπως σου είπα, ο άνθρωπος αυτός περπάτησε μαζί μας, έφαγε μαζί μας, τον ζήσαμε. Και ήξερα από πρώτο χέρι με πόση χάρη και ευλογία τον είχε αξιώσει ο Θεός. Κι εντούτοις, όταν έρχεται η Εκκλησία και αναγνωρίζει επίσημα αυτό που ήδη ξέρεις, συγκλονίζεσαι και κατανύσσεσαι...»

Ο λόγος του είναι απλός. Δεν προσπαθεί να δημιουργήσει εντυπώσεις με βαρύγδουπες εκφράσεις, αλλά αφήνει τα γεγονότα που εντυπώθηκαν στο μυαλό και την καρδιά του να μιλήσουν από μόνα τους και στις δικές μας καρδιές. Η διήγηση ξεκινάει με τη δική του, πρώτη γνωριμία με τον Άγιο και συνεχίζει με περιστατικά που αποκαλύπτουν τις διάφορες πτυχές της ζωής του, όπως την παιδική του ηλικία, τη σχέση του με τους νέους, την στάση του στις δοκιμασίες, τα χαρίσματά του μέσα από περιστατικά και αφηγήσεις ανθρώπων που έζησαν τον Άγιο και, φυσικά, το μεγαλύτερο γνώρισμα της ζωής του, την ταπείνωση.

«Ποτέ δεν κόμπασε για την ικανότητά του να παραστέκεται στους ανθρώπους και να τους λύνει τα προβλήματα, να τους “αναπαύει”. Ποτέ δεν καυχήθηκε που οι άνθρωποι έφευγαν από το μοναστήρι αλλαγμένοι, αναπαυμένοι, ενθουσιασμένοι. Ήταν γεμάτος ταπείνωση και γεμάτος αγάπη! Και φυσικά, δεν θα μπορούσε να είναι αλλιώς, αφού δεν υπάρχει αγάπη χωρίς ταπείνωση - άνθρωπος που δεν είναι ταπεινός δεν μπορεί να αγαπήσει...».

Στο τέλος του βιβλίου αυτού που αξίζει να διαβάσετε για τον νέον Άγιο της Εκκλησίας μας, παρατίθεται ο επικήδειος λόγος που εκφώνησε ο Σεβασμιώτατος, κ. Παύλος, κατά την Εξόδιο Ακολουθία του Αγίου.

Επιμέλεια:
Μόνικα Παππά
Τελειόφ. Πολιτικών Μηχανικών Ε.Μ.Π

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΙΚΙΩΝΗΣ

50 χρόνια από τον θάνατό του

«...λίγο περισσότερη ανθρωπιά, βαθύτερη νόηση και ψυχική ευαισθησία και αλλάζουν όλα, από την αρχική στάση ως τις λεπτομέρειες...»

Ο Δημήτρης Πικιώνης γεννήθηκε το 1887 στον Πειραιά από Χιώτες γονείς.

Ήθελε να γίνει ζωγράφος αλλά έγινε αρχιτέκτονας, αγαπούσε την ποίηση αλλά ήταν φιλόσοφος. Κατηγορήθηκε από άλλους ως παραδοσιακός και από άλλους ως μοντερνιστής!

Το 1906 γίνεται ο πρώτος μαθητής του Κ. Παρθένου ενώ το 1908 παίρνει το δίπλωμα του Πολιτικού Μηχανικού από το Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο. Στη συνέχεια, φεύγει για το Μόναχο και ύστερα για το Παρίσι όπου σπουδάζει σχέδιο και ζωγραφική. Παράλληλα εργάζεται και παρακολουθεί μαθήματα αρχιτεκτονικής σύνθεσης.

Η επιστροφή του στην Ελλάδα γίνεται το 1912, την περίοδο των Βαλκανικών πολέμων. Μετά την αποστράτευσή του άρχισε τις πρώτες μελέτες για την αρχιτεκτονική της νεοελληνικής παράδοσης.

Το 1921 διορίστηκε επιμελητής του Καθηγητή Αναστασίου Ορλάνδου στο μάθημα της Μορφολογίας της Αρχιτεκτονικής και Ρυθμολογίας στο Πολυτεχνείο. Το 1943 έγινε τακτικός καθηγητής στην Έδρα της Διακοσμητικής του ΕΜΠ. Η ακαδημαϊκή του καριέρα ολοκληρώθηκε το 1958 που συνταξιοδοτήθηκε και ανακηρύχθηκε ομότιμος καθηγητής. Το 1961, μετά από έκθεση του έργου του, εξελέγη αντεπιστέλλον μέλος της Ακαδημίας Καλών Τεχνών του Μονάχου, ενώ το 1966 αναγορεύτηκε μέλος της Ακαδημίας Αθηνών. Πέθανε το 1968, σε ηλικία 81 ετών, στην Αθήνα. Ανάμεσα στα πιο γνωστά του έργα, τα οποία με προσωπική φροντίδα επιμελήθηκε, συγκαταλέγονται η οικία Καραμάνου στην Αθήνα (1925), το Δημοτικό Σχολείο στα Πευκάκια (1931-32), το Πειραματικό Σχολείο Θεσσαλονίκης (1933-37), το Ξενία των Δελφών (1951-55), η οικία Ποταμιάνου στη Φιλοθέη (1953-55), και η Παιδική Χαρά Φιλοθέης (1961-65).

Ένα σημαντικό έργο δημόσιου υπαίθριου

χώρου είναι η διαμόρφωση της διαδρομής που οδηγεί στον Άγιο Δημήτριο τον Λουμπαρδιάρη και αυτής που περικλείει τον λόφο της Ακρόπολης (1954-57).

Σ' όλο το έργο ο Πικιώνης χρησιμοποίησε την οπτική αντίληψη ως συνθετικό εργαλείο και ένωσε τον τόπο με την ιστορία του. Πέρα από το ότι ενσωματώνει τη φύση στο έργο του, ενσωματώνει και κομμάτια από ερειπωμένα νεοκλασικά σπίτια της Αθήνας, πέτρες και επιγραφές τα οποία όλα μαζί αφηγούνται την ιστορία της Αττικής Γης.

«Η αρχιτεκτονική, όπως κάθε ποίηση, δεν είναι μια ενεργητικότητα αποκομμένη από τη σύνολη πνευματικότητα και που μπορεί γι' αυτό να παράγεται μόνο μέσα στα στενά όρια της περιοχής της. Η καταβολή της ιδιαίτερης για κάθε τέχνη μελέτης και πολύμοχθης άσκησης είναι αυτονόητη. Μα το πνεύμα της το καθορίζει και το κυβερνάει η κοσμοθεωρητική σύλληψη που έχει καταρτίσει ο καλλιτέχνης μέσα του. Η Τέχνη, μ' άλλους λόγους, είναι ομολογη των ανθρωπίνων ιδεωδών».¹

Ο Δημήτρης Πικιώνης θεωρείται ένας πρωτοπόρος αρχιτέκτονας και τα έργα του στην Αθήνα αναδεικνύουν μια ιδιαίτερη αισθητική.

Τέλος να σημειώσουμε πως εκτός από το αρχιτεκτονικό του έργο, ο Δημήτρης Πικιώνης έχει αφήσει και πολύ σημαντικό γραπτό έργο.

Επιμέλεια:

Ελένη Μαυρίδη

Φοιτ. Αρχιτεκτονικής Σχολής Παν. Πατρών

¹ Περιοδικό «Αιξωνή», Ιανουάριος-Φεβρουάριος 1952

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΙΒΑΝ ΪΛΙΤΣ

*«Κατρακυλούσα ολοένα, ολοένα,
κι εγώ είχα την εντύπωση πως σκαρφαλώνω,
πως καταχτάω τη ζωή!»*

ΘΕΑΤΡΟ

Τρεις αιώνες σχεδόν μετά την έκδοση του αριστουργήματος του Λέοντος Τολστόι, «Ο θάνατος του Ιβάν Ϊλιτς», οι πρωταγωνιστές του παίρνουν ζωή στη θεατρική σκηνή μέσα από τις ηθοποιούς Όλια Λαζαρίδου και Ελένη Καστάνη. Με μακρά εμπειρία στο χώρο του θεάτρου, οι δύο ηθοποιοί καλούνται να ενσαρκώσουν επί

σκηνής τις υπηρέτριες του Ιβάν Ϊλιτς. Μετά τον θάνατό του, κατά τη διάρκεια τακτοποίησης των προσωπικών αντικειμένων του, οι υπηρέτριες εξιστορούν την ζωή και την περίοδο της ασθένειας του κεντρικού πρωταγωνιστή.

Ο Ιβάν, ήταν ένας υψηλόβαθμος δικαστικός, με ευχάριστη και άνετη ζωή, που πολλοί θα ζήλευαν. Μια ασθένεια όμως έρχεται να ταρακουνήσει τον πρωταγωνιστή και να τον κάνει να αναθεωρήσει τις απολαύσεις της προσωρινής ζωής και να αναζητήσει την ευτυχία στην επικείμενη ζωή, αυτής δηλαδή μετά τον θάνατο. Μοναδικό του στήριγμα και εικόνα καλοσύνης αποτελεί ο Γκεράσιμ, ένα σύμβολο αγνής και ανιδιοτελούς βοήθειας. Σε αντιδιαστολή με τον Γκεράσιμ, ο ψυχρός γιατρός που έχει αναλάβει τον Ϊλιτς, τον κάνει να συνειδητοποιήσει τη σκληρότητα και τον αντίκτυπό της στον άνθρωπο, θυμίζοντάς του τον ίδιο του τον εαυτό πριν την ασθένεια.

Σε μια προσπάθεια ισορροπίας ανάμεσα στο γνωστό και στο άγνωστο, το τώρα και το μετά, ο Ιβάν προσμένει τον θάνατο ως μία λύτρωση από την ψεύτικη ζωή...

Η παράσταση έχει πρεμιέρα τον Νοέμβριο του 2018 στο Θέατρο της Οδού Κυκλάδων - Λευτέρης Βογιατζής. Πρωταγωνιστούν: Όλια Λαζαρίδου, Ελένη Καστάνη.

Επιμέλεια:

Φωτεινή Βγόντζα

Φοιτ. Τμήμα Εκπαίδευσης και

Αγωγής

στην Προσχολική Ηλικία ΕΚΠΑ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΟΡΑΛΗΣ

Έκθεση στο Μουσείο Μπενάκη

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Το φετινό φθινόπωρο, το μουσείο της Πειραιώς φιλοξενεί σε μια σύμπραξη με την Εθνική Πινακοθήκη-Μουσείο Αλέξανδρου Σούτσου, το Μορφωτικό Ίδρυμα Εθνικής Τραπέζης και τη Γκαλερί Ζουμπουλάκη, καθώς και με τη συμπαράσταση της οικογένειας του διάσημου ζωγράφου, μια έκθεση αναδρομική στο έργο του καλλιτέχνη. Στα εγκαίνια της έκθεσης στις 19 Σεπτεμβρίου παρευρέθηκαν αρκετοί επιφανείς του καλλιτεχνικού χώρου με σκοπό να τιμήσουν το πολυετές πολιτισμικό έργο του Γ. Μόραλη. Φυσικά δεν έλειπε και η παρουσία απλών ανθρώπων που ήρθαν να θαυμάσουν τα εκθέματα και το υλικό που έχει συγκεντρωθεί για τη διοργάνωση αυτή.

Επί συνόλου 400 εκθεμάτων, τα 200 αποτελούν έργα ζωγραφικής και κάποια παρουσιάζονται σε έκθεση στο κοινό για πρώτη φορά. Φωτογραφικό υλικό από το ατελιέ του Γ. Μόραλη, το οποίο δεν είναι επισκέψιμο, βρίσκεται επίσης ανάμεσα στα εκθέματα, μαζί με μαγνητοφωνήσεις στις οποίες ο καλλιτέχνης μιλάει για τα αγαπημένα του πρόσωπα.

Η έκθεση είναι μια αναδρομή σε όλη την πορεία του καλλιτέχνη: τα φοιτητικά χρόνια στη Σχολή Καλών Τεχνών, τα χρόνια της μαθητείας του κοντά στον καθηγητή Γιάννη Κεφαλληνό, αλλά και

την εξέλιξή του σε κάθε τομέα που άγγιξε, όπως τη ζωγραφική, τη γλυπτική και την καλλιτεχνική παρέμβαση σε αρχιτεκτονήματα, τη σκηνογραφία, μέσω των συνεργασιών του με το Θέατρο Τέχνης, το Εθνικό και πολλά άλλα, καθώς και την εικονογραφία μέσω των εξωφύλλων για δίσκους και εκδόσεις.

Ο Γιάννης Μόραλης ήταν μία από τις μεγαλύτερες καλλιτεχνικές προσωπικότητες του 20ού αιώνα και αυτό είναι ξεκάθαρο από την έκταση της έκθεσης, αλλά και την ανταπόκριση του κόσμου σε αυτή. Μία ευκαιρία να γνωρίσουμε αυτή την ξεχωριστή μορφή, ή ακόμη να τον γνωρίσουμε μέσω των διάφορων πτυχών της τέχνης του.

Διάρκεια: 20/09/2018 - 05/01/2019

Πέμπτη & Κυριακή, 10:00 - 18:00

Παρασκευή & Σάββατο 10:00 - 22:00

Εισιτήρια: ολόκληρο € 8, μειωμένο € 4

Επιμέλεια:

Γεωργία Νικολαΐδου

Φοιτ. Τμήμ. Τεχνολογίας Τροφίμων,
Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής

Χριστιανική Φοιτητική

«Κύριος στερέωμά μου και καταφυγή μου και ρύστης μου», (Ψαλμ. 17, 3)

«μηδείς σου τῆς νεότητος καταφρονεῖτω» (Α' Τιμ. 4, 12)

Ένωση

«οὐ γὰρ εἰσὶ δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμι ἐν μέσῳ αὐτῶν» (Ματθ. 18, 20)

Παρέα

Αγάπη

Δράση

Μαθητεία

Πορεία

Μοίρασμα

...έλα στη φοιτητική συντροφιά μας!

ΓΙΟΡΤΗ ΕΝΑΡΞΗΣ ΕΡΓΑΣΙΩΝ ΣΑΒΒΑΤΟ 20 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2018, ΩΡΑ: 18.30

ΕΝΑΡΞΗ ΚΥΚΛΩΝ ΣΥΜΜΕΛΕΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ ΚΑΙ ΤΟΜΕΩΝ
ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΩΝ ΑΠΟ ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ 22 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2018
ΚΑΡΥΤΣΗ 14, ΑΘΗΝΑ, ΑΙΘΟΥΣΑ «ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΑΥΛΟΥ»

☎ 210 32 37 154 🌐 www.xfe.gr ✉ xfe@xfe.gr
f Χριστιανική Φοιτητική Ένωση, Περιοδικό Παρεμβολή
t [xfe_net](https://www.tumblr.com/xfe_net)

 ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ
ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ
ΕΝΩΣΗ

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ
ΤΕΛΟΣ

Ταχ. Γραφείο
ΚΕΜΠΑ

Αριθμός Άδειας
868

ΚΛΕΙΣΤΟ ΕΝΤΥΠΟ - ΑΡ. ΑΔΕΙΑΣ 868 - ΚΩΔΙΚΟΣ 015475
Χριστιανική Φοιτητική Ένωση, Καρύτση 14 - 105 61 Αθήνα
ΑΠΡΙΛΙΟΣ - ΜΑΙΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2018, Τεύχος 125